

level.14
- [parano_mania]

AO JYUMONJI

Minh họa: EIRI SHIRAI

NGUYỄN BẢO LỸ dịch

GrimGor

- ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN -

KIM DONG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

level.14
- [parano_mania]

AO JYUMONJI
Minh họa: EIRI SHIRAI
NGUYỄN BẢO LY dịch

GrimGor

- ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN -

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 14. [parano_mania]

Nguyễn Bảo Ly *dịch*

Phát hành: WingsBooks
Nhà xuất bản Kim Đồng 2022

1. Xa xôi [faraway]

Khắp nơi khắp chốn đều đỏ đến ngạt thở.

Gọi là đỏ, nhưng không phải đỏ thẫm mà là màu đỏ có ánh vàng, chắc là đỏ cam?

Cây cối trong khu rừng này từ lá, thân, cho đến cành đều cùng màu, dù độ đậm nhạt khác nhau đôi chút. Nói thêm thì mặt đất phủ đầy lá rụng cũng có màu đỏ. À quên, không phải đỏ, là đỏ cam chứ nhỉ. Không hiểu sao nhức mắt ghê.

Alice C đi phía trước ngoảnh lại, cầm cái xẻng nhìn đã thấy ghê người xuống đất.

“Nơi này gọi là ‘rừng Son’ đấy.”

Cái áo mưa Alice mặc giờ đã chuyển màu đen vì các vết bẩn, hoặc nói đúng hơn là vết ố, nhưng Haruhiro tự hỏi trước đây có phải nó cũng màu đỏ hay không.

“Son...”

Haruhiro lẩm bẩm. Từ này cậu đã từng nghe. Trong phạm vi cậu nhớ được, Alice quả thực đã nói đúng một lần rằng sẽ hướng đến một nơi tên là “son” gì đó.

“Từ đấy là tên màu sắc hả?”

“Chứ cậu nghĩ là gì?”

“À, không có gì...”

Tại vì Haruhiro nghe đâu có rõ, dù hỏi lại “Son... ủa? Đẳng ấy vừa nói gì cơ?” thì cũng bị lờ đi. Dẫu có cãi rằng ngay từ đầu đã chẳng luận được nó là cái gì, cậu chắc chắn vẫn sẽ bị làm lơ.

“Cậu viết bộ ‘thứ’^[1] với chữ ‘tinh’^[2].”

Alice dùng mũi xẻng vạch roạt roạt lên mặt đất và liên thoảng giải thích.

“Viết hai lần sẽ thành 彗 星彗 星. Chữ 緋 cuối cùng là chỉ màu lụa đào.”

“Ồ.”

Khuôn mặt Alice hầu như bị che lấp bởi khẩu trang và mũ trùm đầu của áo mưa. Nhưng không ngờ đôi mắt lại nói được nhiều điều chẳng kém gì cái miệng. Ánh mắt ngược lên kia không chỉ có sự chán nản, mà chắc hẳn còn đang xem thường Haruhiro.

“Rừng Sơn (彗 星彗 星緋)à? Ừm. Rừng Sơn chứ gì...”

Thực tế là cậu đã nhìn xuống dưới, gật gù nói “ra thế”, lại còn hắng giọng, nhưng cậu không thần thờ hay lơ đãnh. Hoặc là cậu nghĩ vậy. Chắc thế.

“Ủa?”

Haruhiro nhìn quanh. *Lạ thật.*

Không có ở đây.

Mình chẳng thấy bóng dáng Alice nữa. Tại sao?

“Ơ? Chờ, này, Alice?”

Không thấy có hồi đáp, cậu thử lắng tai nghe. Cậu loáng thoáng nghe thấy cỏ cây xào xạc và tiếng chân giẫm lên lá rụng. Hoặc có lẽ chỉ là cảm giác thế thôi.

Chẳng nhẽ cậu đã bị bỏ rơi? Cậu cuống quýt vùng chạy, nhưng suýt nữa đâm sầm luôn phải thứ gì màu đỏ, khiến cậu phải kêu “oái!” lên một tiếng. Nhìn thì thấy đó là bụi cây. Vì thứ gì cũng đỏ, à không, màu son, nên cực kì khó phân biệt, trong khu rừng này, bụi rậm lại rất nhiều. Những chiếc lá của cây bụi với cây non mỏng và cứng như kim loại, sắc bén chẳng khác nào những lưỡi dao, cành cây cũng không ngoại lệ, chúng tua tủa gai nhọn, gần như là những cái bẫy tự nhiên. Bị cắt hoặc bị xiên dễ như chơi, nguy hiểm đến thế là cùng.

Nhờ áo khoác ngoài, Haruhiro gạt bỏ, đẩy lùi những cành cây cong vênh như những chiếc roi và những cái lá sắc như dao cạo để tiến lên vội vã. Cậu nghĩ ngợi về những việc như là không hiểu mình đã đi được bao lâu, nhưng cậu chẳng có đồng hồ, cảm giác về thời gian ở đây cũng không trông cậy được nên lại càng

vô nghĩa. Tóm lại, phải mất một lúc cậu mới thấy bóng lưng người.

“Alice!”

“...Ồn ào thế.”

Mặc dù nói với vẻ khó chịu, Alice vẫn dừng chân, và cậu xoay sở bắt kịp được. Không nhờ thế thì có lẽ cậu đã lại mất dấu rồi.

“Đằng ấy đâu cần phải đi vèo vèo thế. Đằng ấy mà không có tôi thì cũng bất tiện phải không?”

“Ý cậu bảo vì thế nên tôi phải đối xử tốt với cậu?”

“Tôi có nói vậy đâu...”

Alice khịt mũi và cất bước. Ít nhất nói “đi thôi” cũng được mà. Hành động của Alice đại khái luôn nhanh hơn dự liệu của Haruhiro một nhịp. Cậu đoán hai đứa không hợp nhau. Tối thiểu là cậu hoàn toàn không cảm thấy chút hoà hợp nào hết.

Haruhiro tận tụy im lặng đi theo sau Alice trong một khoảng thời gian. Tuy nhiên, chỉ bắt kịp thôi cũng đủ vất vả. Alice dáng vẻ mảnh khảnh, thấp bé, nhịp bước cũng không nhanh, nhưng vẫn cứ tiến băng băng một cách khó lí giải. Cái dáng đi đó là sao chứ? Nó khác với nhanh nhẹn và nhẹ nhàng bình thường. Cách chuyển động chân cứ như đi trên mặt nước, hoặc như đang lơ lửng, khiến người ta nghi hoặc phải chăng cơ thể kia không có trọng lượng. Đương nhiên, Alice có trọng lượng đáng hoàng. Alice không phải hồn ma, làm sao mà không có được.

“Qua khỏi khu rừng Son này là có lâu đài của *nhà vua* nhỉ... Không phải đi qua hết à? Ừm, ở quãng giữa rừng, phải không ta?”

Alice không trả lời. Cũng được thôi. *Chẳng sao hết. Mình cũng quen rồi. Mình chẳng hề mong đợi một cuộc trao đổi tử tế. Dù mình có nói gì, tỉ lệ hồi đáp của Alice giỏi lắm cũng chỉ khoảng một nửa.* Khi cậu đang nghĩ mông lung như vậy, Alice chợt thì thầm.

“... Qua được thì tốt.”

Một cái bóng thành linh trùm lên họ, khiến Haruhiro lạnh cả sống lưng.

Cậu ngẩng lên và thấy một thứ gì đó khổng lồ đang nhìn xuống.

Thứ gì đó.

... Hay, nói đúng hơn là, người... ư?

Nếu là người thì lại to quá xá, tức là người khổng lồ? Chắc vậy?

Nó cao hơn cây cối của rừng Son, bên trên cái lưng lộ ra một gương mặt cực kì hạnh phúc. Da nó rất hồng hào, đôi môi mọng có màu đỏ nhạt. Nó không có lông mày. Cũng không có lông mi. Không có tóc. Không thể nhận diện được bất cứ thứ gì trông giống lông tóc cả.

Nếu không xem xét đến kích cỡ, nó có khuôn mặt như một đứa trẻ sơ sinh bầu bĩnh. Từ chỗ Haruhiro đứng chỉ nhìn được đến vai nó, nhưng có lẽ nó đang trần như nhộng.

“I hi i i...”

A haa...”

Trời đất khẽ chao đảo.

“U hô hô hô...”

E he he...”

Âm lượng thật đáng kinh ngạc. Đó có phải... giọng nó không?
Nói thẳng ra là mình sợ rồi đấy nhé.

“... Cái gì... đó?”

“Tất nhiên là mộng ma chứ còn gì nữa?”

Alice đã giương sẵn cái xẻng lên. Đó không phải một cái xẻng bình thường. Mặc dù chiếc xẻng của Alice không được chế tạo đặc biệt, nhưng nó đã có sức mạnh đặc biệt sau rất nhiều chuyện xảy ra. Bề ngoài nó đen xỉn, khắp nơi lỗi lổm, chỉ toát lên mùi nguy hiểm. Sự thật là cái xẻng đó cũng khá nguy hiểm đấy, nhưng đối thủ lại là em bé khổng lồ kia.

“To quá rồi đó...?”

“Vì đây là rừng Son mà. Mấy thứ như vậy có ở khắp nơi.”

“Đùa... thôi nhỉ?”

“Tại sao tôi phải nói đùa? Cậu bị ngu hả?”

“Ừ hiii...”

Ô hô ô...

A hyaaa...

Ê a ha haaaaa...”

Đứa bé lại hú lên. Không phải đứa bé. Là mộng ma mới đúng. Xin lỗi.

Không, đây không phải lúc để xin lỗi trong lòng. Khoảnh khắc tiếp theo, gió thổi thốc lên. Những chiếc lá rụng màu đỏ son bay đến. Haruhiro kêu “... Ô!”, cúi gập người, xuống tấn. Gió mạnh tới mức nếu không làm vậy, chắc cậu sẽ bị thổi bay.

“Đến kìa.” Alice nói câu cảnh báo mà chẳng buồn hét to. Haruhiro muốn hỏi “cái gì đến?”, nhưng với một mộng ma to lớn nhường kia trước mặt, “cái gì” là một câu hỏi vô nghĩa. Đương nhiên thứ sắp đến là mộng ma em bé khổng lồ. Vấn đề là nó sẽ đến theo cách nào mà thôi.

“... Nhảy rồi!”

Nó đã nhảy lên. Em bé... mộng ma em bé khổng lồ, đã nhảy lên. Chà, phen này thì tiêu rồi. Nó nhảy hơi bị cao đấy. Cậu nhìn thấy mặt dưới bàn chân của mộng ma em bé khổng lồ. Có vẻ đây là một cú nhảy xa hơn là nhảy thẳng đứng, và nó nhảy cao hơn cả những ngọn cây của rừng Son. Rồi nó đang đáp xuống. Trọng lực vạn tuế. Vạn tuế cái quái gì. Cứ thế này thì phải tám, chín phần mười là Haruhiro và Alice

sẽ bị giẫm lên. Nếu bị thứ đó giẫm trúng, đảm bảo họ sẽ dẹp lép như con tép.

Nghe Alice quát “Haruhiro!”, cậu vô thức đáp, “Vâng!” và lao đến bên Alice. Cậu nhắm đến một khoảng cách suýt soát không chạm vào người Alice nhưng lại bị mắc, “Gần hơn nữa!” Nếu do dự, Alice có thể sẽ đánh cậu bằng cái xẻng đó. Haruhiro lấy hết can đảm và ôm chặt lấy Alice. Ngay lập tức, cái xẻng của Alice nổ tung.

Không, không phải nổ tung. Phần màu đen bên ngoài giống như lớp da tách ra thành vài chục, hoặc nhiều hơn, những sợi

trườn bò quần quai, chủ yếu vươn ra theo chiều lên trên hoặc xuống dưới. Như thể chúng đang sống. Làm gì có mấy cái xẻng sở hữu tính năng thế này. Tiện nói luôn, bản thể của cái xẻng, phải không? Cái thứ lộ ra khỏi lớp da, tóm lại là phần bên trong có hình dạng như một cây gậy thịt màu đỏ. Cái từ “gậy thịt” dễ gây hiểu lầm nhỉ? Có lẽ chỉ nên dùng ở cách diễn đạt là “một thanh thịt” thôi. Cũng giống nhau nhỉ? Dù gì thì hình dạng của chiếc xẻng đã tróc vỏ cũng vượt xa tưởng tượng. Vốn dĩ, bản thân cái xẻng tự lột da đã là một thứ không bình thường rồi.

Lớp da màu đen dạng sợi như biến thành một cái lồng trong nháy mắt, bao lấy Alice và Haruhiro. Giữa những dải da màu đen có khoảng trống. Những khoảng trống đó dần dần được lấp đi bởi những dải da khác.

Đương nhiên, trong khi chuyện đó diễn ra, quá trình đáp xuống của mộng ma em bé khổng lồ cũng không dừng lại. Bàn chân của mộng ma em bé khổng lồ... tệ rồi, phần gan bàn chân của nó đã áp sát. Hồng bét. Càng lúc càng gần. *Vụ này tệ quá. Đã bảo là tệ mà.*

Haruhiro đã sắp sửa hét lên. Tuy cậu cố nhịn, nhưng vẫn bật ra âm thanh nghe như “í”. Các khoảng trống hoàn toàn được lấp đầy, những dải da màu đen biến thành dạng kén thay vì một cái rổ. Không rõ là cùng lúc đó, ngay trước hay ngay sau, nhưng cuối cùng, họ đã bị giẫm lên.

Với kích thước to lớn như thế, trọng lượng của mộng ma em bé khổng lồ chắc chắn không chỉ vài trăm cân hay vài tấn. Có nặng đến hàng chục tấn, hàng trăm tấn cũng chẳng lạ. Điều đáng ngạc nhiên là cái kén tạo thành từ đám sợi da màu đen có vẻ đã đón lấy sức nặng ấy bằng cách nào đó và bảo vệ được Alice với Haruhiro bên trong. Tuy nhiên, cái kén vẫn bị lún xuống đất, cú va chạm không hề tầm thường, sức chấn động cực kì khủng khiếp. Haruhiro cũng không rõ tại sao mình và Alice vẫn bình an. Nếu ai đó nói rằng “thực ra các người đã dẹp lép rồi”, cậu còn thấy hiểu được. Nhưng thân thể cậu lại không hề hấn gì, rõ ràng chưa bị nghiền nát. Nếu vậy thì chuyện rốt cuộc là sao? Tình trạng hiện tại là như thế nào vậy?

Haruhiro vẫn đang bám lấy Alice như cũ. Chuyện này không có gì để nghi ngờ. Chẳng hề có ánh sáng từ ngoài lọt vào bên trong cái kén bị đóng kín, nhưng phần thân cái xẻng, cây gậy thịt vừa nói đến ban nãy, à không, thứ trông giống một thanh thịt, đang tỏa ra ánh sáng mờ ảo nhấp nháy như mạch đập. Nhờ thế mà không gian chưa đến nỗi tối đen như mực. Khuôn mặt Alice ở ngay gần cậu. À thì Haruhiro đang trong tư thế giống như ôm Alice từ phía sau, mà không, không phải *giống như*, cậu thực sự đang ôm ghì lấy Alice, nên ở gần nhau là chuyện không tránh được. Hơn nữa, Alice còn ngoảnh mặt về phía cậu, đẩy cả hai vào một khoảng cách đầy nguy hiểm tới mức nếu không đeo khẩu trang thì đã phát sinh hành vi “chạm môi” rồi. Bình thường cậu nên ý tứ lùi ra xa, nhưng giờ ngay cả việc đó cũng không làm được. Bên trong kén chật chội quá mà. Bị mộng ma đứa bé khổng lồ giẫm lên, có lẽ cái kén đã lún xuống mặt đất, bị chèn ép, trở nên chật hẹp đến mức Haruhiro và Alice đều không cựa cựa được. Thật không thể nào chịu nổi.

Alice chớp mắt.

“... Gì?”

“Không... Không phải gì, mà là giờ sao rồi...”

Trước khi Haruhiro nói hết câu, một cơn chấn động khác lại ập đến. *Gì đây? Sao thế, cái này là cái quái gì vậy?*

Cậu không biết sự thực, chắc chắn chẳng thể nào biết, nhưng để mà phỏng đoán thì hẳn là thế rồi. Họ đang bị giẫm. Bị giẫm liên tục bởi mộng ma em bé khổng lồ. Nó giẫm đạp thùm thụp không thương tiếc. Alice còn phải nói “Trò này gay go đấy!” chứng tỏ tình thế nguy ngập lắm. *Đúng hơn, khá khen cho Alice vẫn còn nói được lúc này. Cần phải lười bây giờ. Cần thận đi. Đương nhiên, mình chẳng nhắc nhở Alice được. Giờ mà mở mồm thì cam đoan mình sẽ tự cắn lưỡi mình. Khéo còn cắn đứt luôn. Khả năng trước đó đã bị giẫm bẹp cùng với cái kén cũng không thấp, chắc chắn cần quan tâm đến cái lưỡi đâu nhỉ? Thế thì cứ cắn đứt bég đi? Chắc không được?*

“Ô...?”

Lần này là gì đây? Khác với nãy giờ. Tình hình rõ ràng đã thay đổi. Lên hả? Hướng lên? Phải, hướng lên. Cái kén đang di chuyển lên trên. Chẳng nhẽ nó đang được nhấc lên? Mộng ma em bé khổng lồ đã nhặt cái kén à? Nếu vậy, nó nhặt lên rồi định làm gì tiếp theo đây nhỉ?

“Haruhiro.”

“... Ừ.”

“Có thể sẽ quay đây.”

Quay tức là sao? Trước khi cậu kịp hỏi, nó đã bắt đầu quay. Cái gì đang quay? Thế giới này? *Thế giới bên kia* Parano? Không phải vậy, là cái kén. Cái kén đang quay mòng mòng. Haruhiro nhắm chặt mắt. Làm vậy khiến cậu thấy đỡ hơn một chút. Nếu mở mắt thì cậu sẽ bị say. Lại còn đáng sợ. Cậu ngậm chặt miệng, nghiến răng, vẫn bám ghì lấy Alice, chỉ biết tập trung chịu đựng. Hẳn rồi. Haruhiro chẳng làm gì được cả.

Đúng kiểu Parano, hay một điều mà ai cũng biết, đây là ai cũng có thể sử dụng phép thuật ở đây.

Phép thuật có ba loại: Philia, Narcis và Doppel, ví dụ trường hợp của Alice là Philia.

Nguồn sức mạnh của Philia là thứ mà ta gắn bó, có thể dựa vào, cần thiết không thể thiếu. Ta gọi thứ này là vật thờ hoặc fetish.

Chẳng cần phải nói cũng biết fetish của Alice là cái xẻng kia. Cái xẻng là nguồn gốc phép thuật của Alice, bản thân nó cũng là phép thuật luôn.

Tóm gọn một cách đơn giản, với Philia, fetish sẽ trở thành phép thuật, với Narcis là chính bản thân, với Doppel là một phiên bản khác mang sức mạnh.

Nói thêm là Haruhiro cũng có thể sử dụng phép thuật. Tuy nhiên, phép thuật của Haruhiro không phải Philia, Narcis hay Doppel. Thật là kì lạ. Không phải chỉ có ba loại ma thuật thôi sao? Cơ bản thì đúng thế, nhưng chuyện gì cũng sẽ có ngoại lệ.

Ngoại lệ trong phép thuật ở Parano là Resonance (Cộng hưởng).

Đáng buồn thay, phép thuật này không có ích lợi gì đối với chủ nhân của nó. Nó có thể làm phép thuật mạnh lên, bất kể loại nào. Theo suy nghĩ của Haruhiro, phương thức cường hoá này có độ chắc chắn cao và nhanh chóng hơn cả rèn luyện cơ bắp, tích lũy kinh nghiệm hay mài giũa kỹ năng. Tuy vậy, dù cố gắng cải thiện phép thuật đến đâu, điều đó cũng không đem lại lợi ích gì cho Haruhiro cả.

Resonance giúp tăng cường hoặc mở rộng phép thuật của người khác. Có vẻ nó là loại phép thuật như vậy đấy.

Đỉnh... không ta?

Theo Alice, đó là một phép thuật cực kì hiếm có và quý giá, đại loại thế. Nhưng đối với bản thân Haruhiro, cậu không thể vô tư vui sướng. Nói đúng hơn là cậu hoàn toàn chẳng thấy vui. *Dù làm phép thuật của mình mạnh lên thì bản thân cũng không mạnh hơn tẹo nào, bất công thật nhỉ? Khá tàn nhẫn, phải không? Đừng có đùa nhau chứ? Nếu nổi khùng lên mà có tác dụng thì mình cũng muốn nổi khùng, nhưng vì nó sẽ chẳng đi đến đâu nên mình chỉ còn cách lặng im chấp nhận.*

Đúng. Nếu bị quay thì chỉ có nước quay theo. Cậu coi đây cũng như một hình thức tu luyện quan trọng, chấp nhận bản thân bị xoay tròn. Nói đúng hơn, vụ này...

Không phải chỉ đơn thuần xoay tròn đâu nhỉ? Bọn mình đang bay phải không? Mình cảm thấy cực kì rõ rệt rằng mình đang vừa xoay tròn vừa bay vào đi đâu đấy? Lẽ nào bọn mình đã bị ném đi? Bọn mình bị mộng ma đứa bé khổng lồ nhặt lên rồi ném đi mất rồi? Là thế à? Hoá ra chuyện đã thành như thế. Giẫm bao nhiêu lần cũng không bẹp, nên nó khùng lên ném cái kén đi. Trái ngược với vẻ ngoài như đứa trẻ sơ sinh, xem chừng vai nó rất khoẻ. Nếu bọn Haruhiro thực sự bị ném đi giống như tưởng tượng của cậu, hai đứa sẽ bay xa tí. Khoảng cách bay sẽ đáng kể lắm đây. Thế này thì liệu sẽ bay xa tới tận đâu vậy nhỉ...?

2. Áo giáp đối trá [solitude]

gày xưa ngày xưa, ở một nơi nọ, có một cô bé tội nghiệp.

Cô bé chỉ có một mình.

Vì cô bẩm sinh xấu xí nên bị tất cả mọi người lăng mạ bằng những ngôn từ như là: đồ xấu xí, đồ phù nộn, ghê tởm, hãy biến đi. Chẳng phải cô bé thích ở một mình, nhưng bị chửi rủa thì khổ sở lắm, nên cô không còn cách nào khác ngoài ở một mình.

Khi cô bé đang khóc rấm rức trong góc phòng, mẹ kế của cô Io lắng hỏi.

“Sao thế con?”

Cô bé nức nở trả lời.

“Mọi người cứ, bắt nạt, con.”

“Con không làm gì sai cả, chẳng việc gì phải quan tâm tới mấy đứa bắt nạt người khác như thế hết.”

“Nhưng, mọi người, bắt nạt con.”

“Con khóc như vậy chỉ làm những kẻ bắt nạt vui sướng thôi. Cứ làm ra vẻ mọi việc đều ổn đi xem nào.”

“Nhưng, con, hoàn toàn không ổn.”

“Tự tin lên. Con không có lỗi. Đối phương mới sai kia mà. Không cứng rắn lên thì không được đâu, con sẽ thua cái đám ngu ngốc, ngớ ngẩn đó mất.”

Mẹ kế bắt đầu hỏi dồn cô bé.

“Mà con bảo mọi người bắt nạt con, là những ai với ai hả? Chúng đã nói gì, làm gì con? Nói cho mẹ nghe. Nào, tên gì? Kể cụ thể cho mẹ đứa đấy đã nói thế nào.”

Cô bé lắp bắp giải thích với mẹ kế ai đã nói gì, ai đã làm điều này, kẻ nào đã làm điều kia, cô đã gặp phải cảnh ấy. Nghe xong, mẹ kế bắt đầu khuyên bảo từng li từng tí.

“Con không béo như chúng nói, nên hãy đáp trả rằng mình không phải đồ phì nộn.”

Rồi thì...

“Lí do chúng làm những việc hẹp hòi như tẩy chay con là vì chúng hèn nhát chẳng làm được điều gì khác. Nếu chúng thực sự gây ra bất kì tổn hại nào cho con, hãy nói với mẹ. Mẹ sẽ đi khiếu nại.”

Hoặc...

“Con nhìn vào gương thật kĩ xem nào. Mặt con xấu ư? Làm gì có chuyện đó. Nhưng nếu cứ rụt rè và lúc nào cũng cúi gằm thì chẳng ai trông sáng sủa cả. Hãy đứng thẳng lưng, nhìn thẳng về phía trước.”

Bà động viên cô bé bằng những lời như vậy.

Hẳn là mẹ kế đã đúng, còn cô bé đã sai. Mẹ kế lúc nào cũng đúng. Dù không tự mình mang nặng đẻ đau, bà vẫn cố gắng quan tâm, suy nghĩ cho cô bé. Cô bé cũng hiểu điều đó.

Nếu có thể làm được như lời mẹ kế thì tuyệt vời biết bao. Nhưng cô bé dù không đến nỗi quá béo thì cũng không gầy. Bị tẩy chay không đau như bị đâm hay đá, cũng không mệt mỏi bằng bị trộm hay phá hỏng đồ đạc, nhưng cô vẫn thấy buồn. Khuôn mặt cô bé có lẽ không tệ tới mức nhìn qua đã thấy buồn nôn. Tuy thế, đương nhiên là cô chẳng hề giống người mẹ kế luôn được ngợi khen là xinh đẹp. Với đầy rẫy những khuyết điểm, cô lúc nào cũng lo lắng liệu cô có nên để người khác nhìn thấy bộ dạng của mình. Khác với mẹ kế, đôi mắt cô trông rất kì quặc, dáng mũi cũng không đẹp. Cô cảm thấy môi mình quá mỏng nếu so với mẹ kế. Không giống khuôn mặt thon gọn của mẹ kế, má cô quá mức phúng phình, cái cằm tròn trịa cũng khó coi. Cô đã cố gắng nuôi tóc dài để che đi những phần không đẹp mắt, nhưng chắc chắn không thể che được hết, nên lúc nào cô cũng cúi đầu.

Hơn nữa, dù cô bé có kể lí do thế này thế nọ, mẹ kế chắc cũng chẳng hiểu đâu.

“Như thế là con để tâm quá nhiều rồi.”

Hoặc là...

“Thế gian này chẳng có thứ gì là hoàn hảo, những thứ không hoàn thiện mới đẹp đẽ, một chút khuyết điểm còn trở thành cá tính nữa cơ.”

Rồi thì...

“Tóm lại, cứ thử làm như mẹ nói một lần xem sao nhé.”

Chắc chắn bà sẽ đáp lại như vậy. Và hẳn rồi, mẹ kế luôn đúng.

Mẹ kế tâm niệm vì lợi ích của cô bé, chiều chuộng sẽ không giúp được gì, nên đôi khi bà lại nói ra những lời nghiêm khắc mà có thể thực ra bà cũng thấy vô cùng khó nói. Nghe lời mẹ kế là tốt nhất. Cô bé cũng hiểu điều đó.

Nhưng cô bé khác với mẹ kế. Cô bé không thể nói điều này với mẹ kế của mình, và cô tuyệt đối sẽ không nói, nhưng vì họ không phải mẹ con thực sự, nên hai người vốn đã chẳng giống nhau. Chắc chắn sẽ không giống. Con người luôn có việc làm được và việc không làm được, chưa chắc việc mẹ kế làm được thì cô bé cũng có thể. Chẳng phải chính điều đó là cá tính của mỗi người hay sao?

Ngày xưa ngày xưa, ở một nơi nọ, cô bé chỉ có một mình.

Mặc dù vậy, cô bé cũng không thấy ổn khi ở một mình. Vì ghét phải một mình nên cô bé quyết định cố gắng theo cách riêng của bản thân.

Cô bé quan sát sắc mặt của người khác một cách triệt để. Cô cần đoán được những người xung quanh có cảm giác như thế nào, nghĩ gì, sở hữu quan điểm ra sao. Tóm lại là phải cực kì, cực kì cẩn thận để không bị ghét. Tiết chế mọi thứ để không trở nên nổi bật. Nếu cô hiên ngang ưỡn ngực, bước thẳng về phía trước, người ta có thể nghĩ rằng “gì chứ con bé kia, đã vừa béo vừa xấu thì chớ” hoặc cô có thể sẽ vấp phải cái gì đó. Rồi khi cô ngã lăn quay, chắc chắn họ sẽ cười cô. Nếu bị đem ra cười cợt, có thể cô sẽ khóc, và khi cô khóc, gần như chắc chắn họ sẽ nghĩ cô thật ôn ào, phiền phức. Chẳng có gì tốt lành cả.

“Cái gì cũng là trách nhiệm cá nhân. Cuối cùng, tất cả đều do lỗi của bản thân mình.”

Đó là câu cửa miệng của mẹ kế.

“Cố gắng tác động lên người khác cũng chẳng đi tới đâu cả. Nếu không thể thay đổi người khác thì chỉ còn cách thay đổi chính bản thân mình chứ sao? Đẳng nào cũng thay đổi, phải nỗ lực để có thể thay đổi theo chiều hướng tốt hơn.”

Mẹ kế lại đúng, giống như mọi lần. Cô bé không có khả năng hay quyền thay đổi người khác. Bởi vậy, cô bé buộc phải thay đổi bản thân mình. Đúng là như vậy.

Cô muốn giống như mẹ kế. Xinh đẹp, sành điệu, đáng tin, thẳng thắn, biết quan tâm, thông minh khôn khéo, có thể làm được mọi việc, đã vậy còn là một người nỗ lực, không nói gì sai bao giờ, luôn đúng đắn, được mọi người yêu quý. Cô bé cũng mong mình sẽ trở thành một người tuyệt vời như thế.

Nếu có thể.

Ôi, nhưng nói cho cùng, đó là một điều ước không bao giờ có thể trở thành hiện thực. Nước mắt.

Nước mắt.

Nước mắt.

Nước mắt. Nước mắt.

Nước mắt, lấp lánh.

Nước mắt của cô bé chẳng có nổi một điểm tốt đẹp nào. Lấp lánh, lấp lánh.

Những giọt nước mắt tuôn trào từ một cô bé bẩn thỉu, xấu xí, nhưng thật lạ lùng. Chúng đẹp vô ngần.

Lấp lánh, lấp lánh. Nước mắt cô bé không ngừng chảy. Lấp lánh.

Cô bé vừa rơi lệ vừa bước đi. Lấp lánh, lấp lánh.

Những giọt nước mắt lấp lánh chảy dài, sáng lên long lanh, bao phủ lấy cơ thể cô bé xấu xí.

Chúng che giấu cô bé xấu xí đến nỗi bịch, chúng sáng lấp la lấp lánh, khác hẳn những lời nói dối bẩn thỉu của cô.

Đúng vậy.

Cô bé đã nói dối. Nói dối nhiều, rất nhiều.

Mình muốn trở thành một phiên bản khác, không phải cái “tôi” thảm hại thế này.

Cô bé ao ước điều đó và đã nói dối. *Mình muốn trở thành phiên bản lấp lánh của chính mình.*

Cô thủ tươi tắn, vui vẻ chào hỏi mọi người. Người ta nhìn cô bằng ánh mắt như hoài nghi “con bé này sao thế”.

Thấy mọi người bật cười vui vẻ, cô bé cũng cười. Tiếng cười như của một thằng hề nghe cực kì lố bịch vang lên.

Khi mọi người bắt đầu ném đá ai đó, cô bé cũng nhặt một viên sỏi lên để ném. Vì là sỏi nên sẽ không sao. Chắc chắn không trúng được, mà nhỡ có trúng thì cũng không đau, sẽ không đau.

Khi có một đứa trẻ nom như tiểu thư nhà quý tộc, bề ngoài lấp la lấp lánh, thái độ tự mãn kiêu kì, cô sẽ dõi theo từ xa với ánh mắt ngưỡng mộ. Cô sẽ tiến lại gần từng chút một, và nếu được cô tiểu thư ấy bắt chuyện, cô sẽ rất đổi vui mừng.

Mỗi lần người khác nói gì với cô bé, cô đều gật gù lắng tai nghe. Dù trong lòng có nghĩ rằng “nhảm nhí”, “hạ đẳng” hoặc “khốn kiếp”, cô cũng tuyệt đối không để lộ những điều đó ra mặt.

Vì muốn được toả sáng lung linh, cô cương quyết cắt phăng mái tóc đã nuôi dài thướt tha.

“Ái chà, được đấy. Rất hợp với con.”

Cô bé không bỏ sót nét thương hại thoáng qua chốc lát trong đôi mắt mẹ kể khi bà buông lời khen ngợi. Cô bé đáp “cảm ơn mẹ”, nhưng lồng ngực như sắp sửa bị xé toạc ra. *Xin lỗi. Con không phải đứa con gái mang dòng máu của mẹ, con xin lỗi vì xấu xí thế này. Mẹ đẹp và sáng suốt. Mẹ luôn luôn toả sáng lấp lánh, đôn con đến chân tường.*

Con ghét mẹ vô cùng.

Cô bé đương nhiên sẽ không bao giờ nói ra điều đó. Cô sẽ tỏ ra mừng rỡ, tươi cười bảo: “Thật à? Con vui lắm.” Chắc mẹ kể đang

nghĩ rằng, “Con bé cứng cỏi này thật là tội nghiệp.”

Ôi, tôi thật tội nghiệp. Nước mắt. Nước mắt. Nước mắt lấp lánh.

Cảm xúc của tôi bị che lấp trong làn nước mắt, chẳng được ai biết tới. Nước mắt, lấp lánh lấp lánh.

Nước mắt tuôn rơi, tôi cất bước. Lấp la, lấp lánh. Lấp la, lấp lánh.

Nước mắt của tôi chảy, chảy mãi, rồi đọng lại. Lấp lánh, khắp mọi nơi, lấp lánh, lấp lánh, chúng khiến tôi trở nên xinh đẹp. Nước mắt, lấp lánh, nước mắt.

Tôi chỉ cần, chỉ muốn nhìn những thứ lấp lánh.

Tất cả, tất cả, đều trở nên lấp lánh thì tốt biết bao.

Có thứ gì đó rơi trúng má tôi. Chà, trời mưa à? Tôi nhìn lên.

Cành lá có màu hoa oải hương đang toả rộng như mắt lưới? Y hệt một chiếc ô.

Thế mà mưa lại đang nhỏ giọt từ những cành lá đó.

Những giọt mưa màu vàng chanh rơi tí tách, lộp bộp. Không phải mưa. Nó chắc chắn là thứ chất thải bài tiết nào đó bắn thiu. Ôi, bắn quá. Thật là ô uế.

Tôi vung hai cánh tay lên. Những giọt nước mắt đã tuôn rơi và tích tụ lại, những giọt nước mắt lấp lánh, bị thổi tung lên, cuộn thành vòng xoáy lấp lánh. Lấp lánh, nước mắt, lấp lánh, nước mắt. Cơ lóc nước mắt làm sạch hết chất thải. Nước mắt sáng lấp lánh, bám vào cành lá màu oải hương, làm chúng kêu ken két, ken két, uốn cong chúng nghe răng rắc, răng rắc, rồi làm chúng teo lại nhỏ tí teo, tí teo.

Thứ còn lại chỉ là những giọt nước mắt. Nước mắt vẫn rơi, lấp la lấp lánh.

Những cành lá màu oải hương biến mất, bầu trời có hoạ tiết chấm bi trải rộng mênh mang. Tôi cũng muốn làm bầu trời đó trở nên đẹp đẽ. Nhưng nước mắt lấp lánh không thể chạm tới bầu trời kia. Nước mắt. Nước mắt. Nước mắt.

Vừa rơi nước mắt, tôi vừa bước đi.

Cái cây lớn màu oải hương xoè rộng những cành lá cùng màu. Vô số, vô số những thân cây đang đứng thẳng. Chướng mắt. Chướng mắt. Ngực tôi xáo động.

Tôi thở ra một hơi thật mạnh. Nước mắt, hơi nước mắt, hãy bay đi. Nước mắt lấp lánh, bay đi. Lấp lánh, ken két, răng rắc, răng rắc, rẹt rẹt, lấp lánh, rẹt rẹt.

Phía sau những thân cây đang nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất, có người đang ngồi co quắp và ẩn nấp. Giờ không còn nơi nào để trốn chạy nữa.

“Khốn kiếp, bị phát hiện rồi!”

Ai đó la hét. Giọng lớn khủng khiếp. Ngực tôi xáo động. Khổ sở, uất nghẹn. Tại sao lại bắt nạt tôi? Vì sao? Tại sao chứ?

“E e e e a a a a a i i i i i a a a a a a e e e e e a a a a a a!”

Tôi khóc được. Tôi khóc được rồi. Nước mắt tuôn ra, tràn trề, đầy ắp. Hai tay, vung lên, nước mắt lấp lánh, hãy bay đi. Lấp la, lấp lánh, bay đi.

“... Oái! Lại cái này à!?”

Người nào đó khua thanh đại đao vòng vòng. Thế rồi, gì kia!? Hành động đá gậy ra một trận cuồng phong, những giọt nước mắt lấp lánh bị thổi bay mất rồi. Buồn bực, buồn bực quá. Tôi khóc, tôi khóc được mà. Nước mắt tuôn rơi. Lấp la lấp lánh.

“Vừa vừa phải phải thôi, Shihoru! Làm thế không đủ để hạ tớ đâu! Cậu biết thừa mà! Lặp đi lặp lại để được cái gì cơ chứ!”

Người đó nói như thể biết về cô bé vậy.

Biết ư?

“À...”

Đúng vậy. Cô có biết sơ sơ. Nói mới nhớ, cô bé cũng biết về người đó.

“Ra là Kuzaku à?”

“... Ờm, là vậy đấy? Shihoru quên tớ rồi sao?”

“Ê hê hê.”

“Đừng có mà ‘ê hê hê’ chứ. Shihoru, cậu lạ lắm...”

“Lạ ư? Tớ lạ lắm sao?”

*Ngay cả khi đó, nước mắt. Nước mắt. Nước mắt lấp lánh, vẫn lăn
chầm, long lanh, tuôn chảy. Những giọt nước mắt nối đuôi nhau, nối
đuôi nhau, chảy hoài không dứt. Có lẽ như thế là kì lạ?*

Có lẽ tôi đã trở nên kì lạ?

Nếu vậy, tôi đã trở nên kì cục từ khi nào nhỉ?

Buồn cười làm sao.

“... Cậu cười cái gì vậy, Shihoru?”

Cậu con trai nói. Phải, cái người nào đó kia là một chàng trai.
Một cậu con trai cao như cái sào với thể hình ấn tượng. Cô bé
biết cậu con trai đó. Kuzaku.

*Kuzaku đã yêu một cô gái nọ. Tất nhiên không phải tôi mà là
một cô gái khác. Một cô gái tuyệt vời, phong cách, xinh đẹp, vô cùng
xinh đẹp, đến mức tôi chỉ biết ghen tị thở dài. Không chỉ vậy, cô ấy
không lấy đó làm tự mãn, cư xử tế nhị và có một trái tim nhân hậu,
thực sự là một cô gái tuyệt vời. Hi hi. Trong ngực tôi nôn nao, xáo
động. Hi hi. Hi hi.*

*Đúng rồi. Là như thế. Không chỉ Kuzaku, Haruhiro cũng yêu cô
gái đó. Tôi thấy cũng dễ hiểu thôi. Một cô gái tuyệt vời dù không nói
gì vẫn sẽ được mọi người được yêu thích. Được trân trọng, được đối
xử dịu dàng. Chẳng có gì lạ ở đây cả. Đây là chuyện đương nhiên.
Không ai có lỗi. Hi hi. Chẳng hề là lỗi của ai. Hi hi. Hi hi.*

“Shihoru...?”

Ai đó gọi tên cô.

Cô gái ngẩng lên nhìn bầu trời có hoạ tiết chấm bi.

Câu chuyện này đã trở nên méo mó từ khi nào vậy?

Cô bé chỉ muốn được đối xử dịu dàng mà thôi, cô muốn được
trân trọng. Cô muốn được yêu thương. Cô muốn được khen
ngợi, được an ủi, động viên, được ôm ấp và chiều chuộng. Chỉ có
vậy thôi. Điều đó khó khăn đến thế sao?

Đúng vậy, đó là điều khó khăn không tưởng.

*Nhìn xem, tớ không xinh đẹp, tớ mập ú, tớ hậu đậu, tớ u ám, tớ
nhút nhát. Hơn nữa, vì cậu, vì mọi người, không phải vì bản thân,
nếu là vì mọi người, tớ có thể cố gắng, không, là nói dối đấy, một sự*

đối trá to lớn và trắng trợn, sự thật không phải như thế mà chỉ là tớ muốn được công nhận, muốn được khen ngợi, muốn được đối xử dịu dàng, muốn được trân trọng, tất cả đều vì bản thân, vì chính bản thân mình. Tớ mong được đáp lại, tớ chỉ ao ước một sự bù đắp, mong mỗi đến cùng cực, tất cả đều vì thế.

Ngày xưa ngày xưa, ở một nơi nọ, có một cô gái xấu xí đến đáng thương.

Bây giờ, cô ấy vẫn xấu.

Sau này, mãi mãi, vĩnh viễn về sau, cô gái ấy vẫn sẽ luôn luôn xấu xí.

Câu chuyện này ngay từ đầu đã méo mó rồi.

Bởi vì cô gái là nhân vật chính của nó đã vô cùng xấu xí và méo mó.

“Shihoru.”

Ai đó lại cất tiếng gọi cô.

Cô cúi mặt nhìn, thấy chàng trai cao lớn với thanh đao to bự đang đứng ở một khoảng cách chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào.

“Saoooo?”

Nghe cô gái hỏi, chàng trai nhìn xuống.

“Không... Biết nói sao nhỉ? Chúng ta là đồng đội, phải không?”

“Đồng đội.”

“... Là thế mà? Gì nhỉ? Kiểu như ở bên nhau những lúc vui buồn... Không hẳn là ‘kiểu như’ mà thực tế đúng là như thế. Tớ không biết đã có chuyện gì... đúng hơn là không biết cậu cảm thấy thế nào hay đang nghĩ gì, nhưng tớ đoán rằng Shihoru đang đau khổ. Cậu có thể... cho tớ biết được không? Có thể tớ nghe xong cũng chẳng thay đổi được gì. Không phải! Tớ trông thế này thôi nhưng biết đâu lại làm được gì đó...”

“Thế thì ôm tớ đi.”

“Hử?”

Chàng trai bật ra một tiếng kêu ngốc nghếch, tròn mắt nhìn cô gái. Ánh mắt cậu ta gần như lướt qua khuôn mặt cô, lập lòe ngang tầm ngực trước khi chệch sang bên cạnh. Thật tình, chỉ biết có ngực, ngực, ngực thôi sao? Lũ con trai toàn nhìn vào vòng một của cô gái. Họ nghĩ rằng cô không nhận thấy ư? Làm sao cô lại không nhận ra được chứ? Như thế cô gái chỉ là vật đi kèm với bộ ngực. Họ không nghĩ cô sẽ tổn thương khi bị đối xử như vậy à? Đám các người mà bị đối xử như vật đi kèm với “hoạ mi” thì sao hả? Hiển nhiên sẽ bị tổn thương sâu sắc, vô cùng sâu sắc, đúng không?

“... Không, chuyện đó, hơi...” Chàng trai lẩm bẩm gì đó.

Cô gái cười thật tươi.

“Không sao đâu. Tớ chỉ đùa thôi.”

“A, vậy à? Thì, thì ra là đùa. Cũng đúng. Chà, tớ không nghiêm túc coi là thật đâu đó. Tại đột ngột quá nên tớ giật cả mình. À, ừm, cái đó có lẽ không cần nói, không phải là Shihoru không thuộc phạm vi đối tượng của tớ hay gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn là đồng đội. Ừm, vì vậy, tớ phải giữ chừng mực...”

Ngực cô xáo động. Đau đớn. Đau đớn lắm. Nước mắt, lấp lánh. Nước mắt. Nước mắt. Nước mắt.

“Thế nào cũng được.”

“Ờ?”

“Tớ thế nào cũng được.”

“Oa...”

Chàng trai hốt hoảng nhảy ra sau. Bởi vì những giọt nước mắt lấp lánh của cô gái đã dồn sát tới dưới chân cậu. Lấp la, lấp lánh. Nước mắt. Nước mắt. Biển nước mắt lấp lánh dần dần lan rộng.

“... Shihoru!”

Chàng trai định vung thanh đao lớn, nhưng do dự.

Chàng trai ngốc nghếch, ngu dốt.

Dù không hề có ý định cứu cô gái, nhưng cậu ta lại muốn thoát khỏi hiểm cảnh bằng những lời dịu dàng giả dối.

Ngực cô xáo động. Nước mắt, lấp lánh. Biến đi. Hãy biến đi!

Cô gái vung hai cánh tay lên nhanh như cắt. Những giọt nước mắt, nước mắt, nước mắt lấp lánh dồn đông dưới chân bay lên ồ ạt, cuộn thành lốc xoáy, lao đến tấn công chàng trai.

“Ừ...”

Không kịp rồi. Dù chàng trai có làm gì cũng vô ích. Không thể chạy thoát. Cô sẽ không để cậu thoát. Chàng trai ngu ngốc, đáng thương. Cô gái xấu xí tội nghiệp hẳn sẽ tiếp tục tuôn rơi nhiều nước mắt lấp lánh hơn nữa. Lấp lánh. Lấp lánh.

“Tonbee!”

“Vâng, quý cô Io!”

Lúc đó, những giọng nói cô chưa nghe bao giờ bất chợt lần lượt vang lên. Một điều không thể tin được đã xảy ra. Một người đàn ông to béo hơn hẳn cô gái xấu xí đã chen vào, chắn ngay trước mặt chàng trai sắp bị cơn lốc nước mắt lấp lánh nuốt chửng.

Người đàn ông cầm một thứ gì đó trong tay. Trông như một chiếc gương nhỏ có cán. Khả năng cao là một chiếc gương cầm tay.

Khi người đàn ông to béo ngồi xổm đằng trước chàng trai cao lớn, phần mặt gương của chiếc gương cầm tay trong nháy mắt đã to ra đến mức che chắn được cả hai người. Gương ơi, gương hỡi. Tấm gương phản xạ lại những giọt nước mắt lấp lánh. Lấp la lấp lánh, lấp la lấp lánh. Lấp lánh, lấp lánh, lấp la lấp lánh.

“Híc...”

Cô gái tưởng như mắt mình đã hỏng. Luồng sáng chói loá tới mức như vậy đó.

“A a, a a a!”

Đôi mắt cô đang mở, nhưng mọi thứ đều trắng xoá. Không phải cô nhìn thấy màu trắng xoá. Mà là cô không thể nhìn thấy gì cả. Mắt cô đau, đau, đau ơi là đau, cô khụy gối xuống, đưa hai

tay che mặt, đau, đau quá, đau không chịu nổi, và trong lúc ấy, những giọt nước mắt vẫn lấp lánh tuôn rơi. Chúng không dừng lại. Hoặc có lẽ là chúng sẽ vĩnh viễn không bao giờ dừng lại được.

Một lát sau, cô bắt đầu nhìn thấy hình dáng của mọi vật. Cô giật mình sửng sốt.

Không có.

Không còn bất kì ai cả.

Cô dụi mắt, chớp mắt, rồi nhìn lại. Quả nhiên là không có.

Xung quanh chẳng có một ai.

Cô gái tội nghiệp, xấu xí chỉ có một mình.

3. Người bạn đáng yêu của tôi [be_my_friend]

*M*ình đang bay nhỉ.

Nói đúng hơn là mình đã bay từ bao giờ? Và sẽ bay đến khi nào? Dần dần, Haruhiro cũng không nghĩ nổi mấy chuyện như thế nữa.

Dù gì thì bọn cậu cũng không phải chỉ đang bay, mà còn xoay tròn. Thế này có chút giống như địa ngục. À không, chẳng “chút” tí gì. Một địa ngục đích thực mới đúng. Địa ngục quay vòng. Cái kiểu quay vòng mà dù có muốn cũng chẳng thể nào tận hưởng. Không phải ở mức độ hoa mắt thôi đâu. Mọi thứ bây giờ đều trở nên sền sệt. Não này, chất lỏng trong cơ thể như máu này, thịt này, nội tạng này, tới cả xương cốt cũng nhầy nhụa, nát bấy, lại còn bị lắ, lắ, lắ thêm. Do bị lớp da màu đen ở dạng kén của cái xẻng bao lấy, họ chẳng nhìn thấy gì bên ngoài, nên lại càng... giống như mất giác quan? Rồi đúng lúc ấy, một chấn động khủng khiếp ập tới, chẳng biết là khốn khổ hay thế nào nữa. Rất có thể cuối cùng bọn cậu đã tiếp đất rồi, nhưng dù vậy, cậu vẫn có cảm giác chấn động truyền tới thêm vài lần với một loạt những tiếng ruỳnh ruỳnh bịch bịch.

Ồ.

Thế này thì tiêu rồi.

... Cậu nghĩ vậy. Tức là cậu chưa chết. Nhẹ cả người. Mà không, không hẳn.

“... Alice?”

“... Ừm.”

“... Đẳng ấy ổn chứ?”

“... Ừm.”

Chắc chắn là không ổn. Vì giọng Alice nghe rất kì. Hay chính mình mới kì nhỉ? Tại đang có vấn đề? Mà không, đâu chỉ có thế. Haruhiro chắc chắn đang ôm chặt Alice. Nhưng cậu không cảm nhận được sự tiếp xúc hay hơi ấm gì cả. Cậu không biết tay chân mình có cử động được hay không. Mọi thứ đều rất đổi mơ hồ. Cậu đang thở. Điều đó thì không có gì nhầm lẫn. Alice cũng vậy. Cả hai đều còn sống. Trước tiên, thế là đáng mừng rồi. Thế hả? Chẳng biết nữa. Nhìn chung, cho dù còn sống, những cay đắng khổ sở vẫn nhiều hơn kha khá so với những niềm vui. Kha khá ư? Đáng kể chứ nhỉ? Thật là vô lí. Ai đó đang bày trò hành hạ cậu sao? Gần đây, cậu muốn nghi ngờ như vậy. Thôi được. Đỡ hơn một chút rồi.

“... Bị thương...”

... không vậy?

Cậu đang định hỏi thì Alice đã bảo, “Ra thôi.”

Lớp da tạo thành hình dạng cái kén màu đen hoặc đen đen, thôi, nói đen là đủ rồi, phân tách thành những dải mảnh, quấn vào phần lõi cái xẻng trông như thanh thịt mà Alice đang nắm trong tay. Haruhiro nheo mắt. Một cái hố, phải không nhỉ? Alice và Haruhiro đang ở dưới đáy hố. Cái hố không sâu lắm, cũng chẳng to. Cậu có thể nhìn thấy bầu trời chấm bi. Có lẽ khi cái kén rơi, nó đã lún xuống mặt đất. Nhưng hình như nó không rơi xuống một nơi bằng phẳng mà đâm vào nhà cửa hay gì đó. Nó đã phá thủng mái nhà và rơi xuống tới mặt đất chẳng?

“Buông ra.”

Alice gạt Haruhiro ra trước khi cậu kịp phản ứng. Lúc đó, cùi chỏ Alice đã đập thẳng vào mặt Haruhiro làm cậu khá đau, nhưng Alice không phải kiểu người bận tâm đến những chuyện như thế. Alice bò lên khỏi hố, Haruhiro cũng theo sau.

Chỗ này quả nhiên nằm bên trong một ngôi nhà. Trên trần có một cái lỗ. Xem ra đây là một ngôi nhà nhỏ chỉ có một tầng.

Ngôi nhà có cửa sổ, trên đó lắp những bức tranh kính màu. Ánh sáng đang rọi xuống từ cái lỗ trên trần nhà, nhưng vẫn khó gọi là sáng sủa. Dù thế cũng giúp họ nắm được đại khái tình

hình trong phòng. Có một thứ trông giống lò sưởi. Trong phòng cũng bày các vật dụng tựa tựa ghế dài, bàn hay tủ bếp. Tường với sàn chắc được làm bằng đá. Trên sàn có một cái hố lớn, Alice và Haruhiro vừa từ đó chui lên.

“... Nhà của ai đó hả?”

“Có nên gọi là ai đó không nhỉ...”

Alice bỏ lửng câu nói, thử sờ chiếc xẻng. Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra. Alice lao bổ tới, dùng xẻng đánh ngã người vừa mới mở cửa.

“Lại đây, Haruhiro!”

“Ờ?”

Đây hẳn không phải lúc để trở mắt kinh ngạc. Alice đã đi ra ngoài căn nhà. Haruhiro gạt bỏ sự do dự để đuổi theo Alice. Cửa vẫn mở nguyên. Người ngã gục ở đấy, hay nói chính xác là người bị Alice hạ gục đã biến thành miếng chặn cửa.

Một thiếu nữ với mái tóc vàng, mặc bộ đầm màu lục nhạt.

Khoan, không phải.

Nhìn thì dễ nhầm là một thiếu nữ, nhưng hình như đó là một con búp bê.

Hình dáng thực sự giống con người, nhưng làn da rõ ràng không đem lại cảm giác của một sinh vật sống. Nếu chạm vào có vẻ sẽ cứng lắm đây. Có những mối nối ở phần khớp tay, khớp chân bị lộ ra. Nó nằm úp nên cậu không nhìn thấy mặt, nhưng đây quả là một con búp bê tinh xảo.

Bây giờ nó chẳng hề cựa cựa. Nhưng mới này, nó đã cử động... nhỉ?

Cho dù nó là búp bê?

Kể cũng ghê, nhưng đây là Parano. Một nơi chỉ toàn những điều quái lạ, hay nói đúng hơn, về cơ bản thì không có gì ngoài những chuyện quái lạ xảy ra. Haruhiro nhảy qua con búp bê thiếu nữ để ra bên ngoài.

Sương mù giăng nhẹ nhẹ. Trông như một khu phố. Những căn nhà xếp cạnh nhau. Căn nào cũng có tường đá, mái lợp ngói

đá đen hay gì đó. Có thể nói là cực kì bình thường. Ừm, hoá ra cũng có những khu phố như thế này nhỉ? Ngược lại, nó còn bình thường quá mức, chẳng hợp với Parano chút nào.

Alice ở ngay đằng kia. Alice đang đợi Haruhiro à? Sao nhỉ? Là Alice nên chắc không có chuyện đó đâu. Có lẽ chỉ đơn thuần là Alice không thể cử động.

Có người. Cư dân của khu phố này chẳng?

Ở chỗ này chỗ kia trên phố có lác đác... Không hề.

Dù màn sương khiến hình dáng trông mờ mờ ảo ảo, nhưng có vài chục, thậm chí là hơn, những kẻ xem chừng là cư dân ở đây, lúc này... vẫn chưa tiến lại gần. Tuy nhiên, họ đang vây quanh Alice và Haruhiro từ khoảng cách khá xa. Không phải chỉ trên phố nhỉ? Trên những toà nhà đây đó, nói cách khác là cả trên các nóc nhà cũng thấy được những thứ giống với bóng người.

“Bay xa phết nhỉ...” Alice lẩm bẩm.

“Ừm... Đây là chỗ nào?”

Nghe Haruhiro hỏi, Alice nhìn xuống, buông tiếng thở dài. Sau đó, Alice đáp, “Thị trấn búp bê”, rồi bổ sung thêm, “và là Tàn tích số ba.”

“À... ra là nơi này.”

Ở Parano, tất cả mọi thứ đều di động và thay đổi. Lúc thì chậm rãi, lúc thì gấp rút. Địa hình cũng không ngoại lệ. Dù hiện giờ ở đây có là núi đá thì một thời gian sau cũng có thể hoá sa mạc hoặc biến đổi thành một khu rừng màu xám tro.

Theo lời Alice, người có thâm niên sống tại Parano hơn hẳn Haruhiro, ở một Parano biến động như thế vẫn có vài địa điểm tồn tại không thay đổi. Ví dụ như di tích của bảy thành phố, từ Tàn tích số một đến Tàn tích số bảy và khu vực xung quanh.

“Rừng Son nơi chúng ta gặp con mộng ma kia là Tàn tích số một... nhỉ?”

“Ừ.”

“Từ Tàn tích số một đến Tàn tích số ba này...”

“Nếu đi bộ thì mất khá nhiều thời gian đấy.”

Ở Parano, khoảng cách và thời gian cũng rất mơ hồ, chỉ có thể đo lường dựa theo cảm giác. Ngay cả cách tính đại khái như khoảng bao nhiêu ki-lô-mét hay mất cỡ nửa ngày trời cũng đều không có tác dụng. Có lẽ nên nghĩ rằng khoảng cách và thời gian không phải hệ quy chiếu đảm bảo được sự chính xác thay vì nói là chúng mơ hồ. Vậy mà Alice vẫn nói “mất khá nhiều thời gian”, chứng tỏ đó là một khoảng cách xa thực sự.

“... May mà bọn mình không sao cả.”

“Tôi chẳng muốn đến đây tí nào.”

“Thế à?”

“Nhân tiện, phố búp bê thì ở Tokyo cũng có, nhưng không giống thế này.”

“*Tookyoo...*”

Âm sắc này có gì đó thật khó lí giải. Xem chừng là một địa danh. Haruhiro cảm thấy có thể cậu biết nó, cũng có thể là không biết. Có cảm giác nếu ngẫm nghĩ thì cậu sẽ nhớ ra, nhưng rõ ràng giờ không phải lúc. Phố búp bê. *Búp bê*.

“... Tất cả những thứ kia đều không phải con người... mà là búp bê ư?”

Vừa đưa mắt nhìn những bóng người trên đường và trên mái nhà một lượt, Haruhiro vừa hỏi. Alice một lần nữa bực bội buông tiếng thở dài.

“Vì đây là Thị trấn của người điều khiển búp bê.”

“Ờm... đằng ấy quen à?”

“Từng là bạn. Trước khi rơi vào bóng tối.”

“Bóng tối...”

“Đây rồi.”

“Hả... Ở đâu?”

“Đằng đó.”

Alice ngoảnh ra sau, chệch về bên trái. Haruhiro cuống quýt nhìn theo. Chẳng có ai cả. Ở trên đường. Nhưng có cái gì đó đang đứng trên toà nhà quay ra mặt đường. Cái gì đó, chắc chắn, có

thể gọi là mang hình dáng con người không nhỉ? Nó có đầu, có thân, hai tay hai chân, đúng là có, nhưng quá gầy. Gầy kinh vậy? Ngoại trừ cái đầu đang đội một chiếc mũ kì quặc, bộ phận nào của nó cũng thon dài. Cổ và tay chân đều khẳng khiu như những cái que. Nó mặc một cái chân váy ngắn cũn cỡn, ngực phủ một tấm vải trông như áo lót. Phần eo cũng quá nhỏ. Con người dù có gầy tới cực hạn, hóp bụng lại hết cỡ, rồi buộc eo bằng thắt lưng hay gì đó cũng không thể tong teo đến mức ấy được.

Cái mũ khiến người ta liên tưởng đến một chiếc bánh kem được trang trí quá đà, cùng rất nhiều cặp kính đeo chồng lên nhau một cách khó hiểu làm Haruhiro hoàn toàn không nhìn được mặt người kia, nhưng đôi môi thì to và đỏ tới mức trông như có độc. Có vẻ là phụ nữ. Cô ta là người điều khiển búp bê, nên chắc không phải búp bê.

“... n... n... ku ku... ku...”

Người điều khiển búp bê đang cười à? Giọng cười như đồng bão giữa đêm khuya.

“Nui...” Alice cảm mũi xéng xuống đất, đau khổ nói, “... Đã lâu không gặp.”

Nui. Là tên người điều khiển búp bê khi còn là bạn của Alice ư? Nui.

Không biết từ lúc nào, đám búp bê đã di chuyển. Cho tới khi này, cậu vẫn không nhìn rõ chúng do màn sương, nhưng giờ đã có lác đác vài con búp bê mà cậu phân biệt được cả màu sắc váy áo chúng mặc. Xem ra chúng đang từ từ tiến lại gần Alice và Haruhiro.

Ừ mà có phải chúng tăng lên không đấy?

Hay đó chỉ là cảm giác thôi? Không, không nghi ngờ gì nữa, chúng đang tăng lên. Chẳng nhẽ toàn bộ búp bê ở Thị trấn búp bê đang dần tập trung lại ở khu vực này?

“... A a... n... phư phư... ku... gư gư... phư...”

“Nui. Tớ không muốn đánh nhau với cậu. Có thể tớ nói cũng vô ích... nhưng chúng ta từng là bạn kia mà.”

“... Bờ ờ... a a... N phư... ạn... gư gư phư...”

“Tớ vốn không định tới đây. Không phải tớ không muốn gặp cậu. Chỉ là... bởi vì tớ không nghĩ chúng ta có thể gặp lại nhau một cách tốt đẹp. Nên tớ đã né tránh. Cậu cứ ở đây chế tạo búp bê đến bao giờ cũng được. Đây là mong muốn của cậu mà. Tớ sẽ không gây cản trở.”

“... Ha a... Hê a... Ha a... N n phư...”

“Không được rồi.”

Alice tặc lưỡi và rút cái xẻng lên khỏi mặt đất.

“Không được tức là...?”

“Nói chuyện không ăn thua. Hình như cậu ấy không nhận ra tôi. Dù gì thì đây cũng là trickster. Hết cách rồi.”

“Kiểu đó... giống như Haname hả...”

Không biết là lúc nào... Mà ở Parano, hỏi “lúc nào” là việc thiếu tế nhị, hay nói đúng hơn là vô nghĩa. Cậu được Alice dẫn tới Tàn tích số hai, một nơi gọi là khu vườn Bayard. Chủ nhân nơi đó là một trickster có tên Haname, lẽ ra chỉ cần không giày xéo đồng hoa của cô ta là sẽ được an toàn, nhưng có vài lí do khiến họ gặp phải tình huống vô cùng thảm khốc. Hình ảnh Haname che kín bầu trời giờ vẫn ghi dấu ấn đậm nét trong tâm trí Haruhiro. Nếu đó là sức mạnh của một trickster thì tình huống hiện tại phải nói là vô cùng tệ.

“... Ph... Phải đánh à?”

“Đánh một phát đã rồi nghĩ sau.”

Haruhiro từ phía sau ôm chặt lấy Alice trước cả khi nghe hiệu lệnh. Tùy theo cách nghĩ, đây có thể là một hành vi biến thái. Haruhiro tuyệt đối không làm vậy vì muốn thế, nhưng nếu không khẩn trương thì sẽ có thể bị mắng là “không bảo vệ nơi thì không biết đường à”.

Phép thuật Resonance của Haruhiro sẽ khuếch đại phép thuật Philia của của Alice. Thế nhưng, chính Haruhiro cũng không rõ cái món Resonance đó có tác dụng như thế nào, dưới hình thức nào và ở mức độ nào. Cậu có cảm giác như bị lôi tuột, bị mang đi, không phải theo kiểu vật lí mà là về mặt tinh thần.

Nói một cách cường điệu thì nó giống như linh hồn cậu bị lấy ra. Hoặc nếu coi bản thân cậu là một vật chứa, bên trong có thứ giống như năng lượng sinh mệnh. Và thứ đó chảy sang Alice.

“Đi đi.”

Alice khẽ thì thầm. Alice có thể buông tay khỏi chiếc xẻng bất cứ lúc nào, và đương nhiên, cái xẻng không phải là Alice. Bất chấp điều đó, Alice và cái xẻng fetish của mình vẫn đồng tâm đồng lòng. Lớp da bên ngoài vừa cứng vừa dai tách ra. Thứ lộ diện là phần bản thể cực kì dễ bị tổn thương, chỉ tiếp xúc với không khí bên ngoài cũng sẽ đau nhức nhối. Lớp biểu bì đó bảo vệ Alice, là thanh kiếm, là mũi thương, là ngọn mâu chém vào kẻ địch. Phá huỷ. Phá huỷ. Phá huỷ. Phá huỷ. Hãy phá huỷ toàn bộ những thứ sẽ gây tổn hại cho *tôi*. Lớp da bung ra. Chúng vươn dài, tự uốn cong, xoắn lại, biến thành hàng chục lưỡi dao tấn công những toà nhà gần đó lẫn người điều khiển búp bê. Người điều khiển búp bê không lùi lại. Cô ta giơ cao đôi tay khẳng khiu như hai cái que. Những ngón tay trên hai bàn tay đó đều có hình dạng khác nhau. Ngón trỏ và ngón giữa là cây kéo, còn lại là thanh kiếm nhỏ uốn cong, mũi dùi, cái đục, lưỡi cưa. Hai tay người điều khiển búp bê đều là những dụng cụ để chế tạo búp bê. Có điều, chúng không chỉ đơn giản là dụng cụ. Bên cạnh công việc tạo tác tinh xảo, chúng cũng có thể được dùng trong những chuyện nguy hiểm. Người điều khiển búp bê chặn đứng những sợi da của cái xẻng và cắt đứt chúng bằng dụng cụ ở hai tay. Lớp biểu bì không thể làm người điều khiển búp bê bị thương. Nhưng *tôi* cũng dự liệu được chuyện đó rồi. Chính vì biết nên *tôi* mới để lớp da tấn công người điều khiển búp bê không hề nhân nhượng. Người điều khiển búp bê... không, Nui từng là bạn của *tôi*. Dù đã thành ra như thế, *tôi* vẫn không muốn giết bạn mình. Nhưng Nui là một trickster đã rơi vào bóng tối. *Tôi* sẽ không nương tay vì lí do người điều khiển búp bê là bạn cũ đâu.

Mục tiêu nhắm tới là chân. Đám biểu bì điên cuồng đồn hạ căn nhà mà người điều khiển búp bê đang đứng cùng với những căn nhà quanh đó và đám búp bê đang chuẩn bị đổ xô đến.

Người điều khiển búp bê bị vùi trong đồng gạch vụn của căn nhà. Chắc hẳn cô ta sẽ chui ra ngay. Kể cả vậy, lúc này ít nhất có thể chạy trốn được. Tạm biệt, Nui...

Khoảnh khắc buông Alice ra, Haruhiro đã lập tức nhận thấy chuyện này có gì đó hết sức bất thường.

Alice đã chạy đi. Phải đuổi theo. Haruhiro làm vậy. Cơ thể cậu tạm thời vẫn chịu cử động tử tế, nhưng trong đầu thì hỗn loạn vô cùng. Gì đây? Rốt cuộc là sao chứ?

Vừa rồi, mình là Alice.

Bản thân đã cảm nhận, đã suy nghĩ hết như Alice... phải không?

Là do phép thuật ư? Resonance. Alice đã nói đây là lần đầu tiên thấy nó. Nói chung nó là loại phép thuật cực hiếm. Phép thuật khuếch đại phép thuật của người khác. Trong thực tế, khi Haruhiro chạm vào Alice, phép thuật của Alice sẽ mạnh lên.

Thế nhưng, liệu có thật là chỉ vậy thôi không?

4. Ánh sáng lấp lánh ngày gặp gỡ [toki_meki]

“Định mệnh. Đúng rồi, là vậy đấy, tôi nghĩ là định mệnh, cuộc gặp gỡ giữa tôi và quý cô Io chỉ có thể gọi là định mệnh mà thôi. Tôi không nói rằng tôi và quý cô Io được ràng buộc bởi số mệnh, bởi nói thế thì tôi sẽ bị quý cô Io mắng mỏ, chắc chắn quý cô sẽ bảo rằng, ‘Đợi chút, Tonbee, nghe ghê thế, thôi đi được không? Tởm thật đấy, kìa, nhìn đi, nổi da gà rồi này?’ Nếu mà quý cô Io cho tôi xem phần bắp tay đang nổi da gà, nói cách khác là phần phía trên khuỷu tay, mà không, phần phía trên khuỷu tay chắc khó, quý cô Io sẽ không cho tôi xem phần phía trên khuỷu tay đâu, thôi thì cẳng tay vậy, tôi sẽ nhìn chăm chăm, phải nhìn chứ, tất nhiên rồi? Tôi sẽ nhìn tới bến luôn, vì đó là cẳng tay của quý cô Io mà lại, dù nếu làm thế, tôi cam đoan là tôi sẽ khiến quý cô Io thấy kinh tởm bội phần. Dẫu biết vậy, tôi vẫn sẽ nhìn, ừm, nhìn chứ. Chỉ với da gà của quý cô Io, tôi sẽ ăn được bao nhiêu bát cơm đây, chừng mười bát nhỉ? Mà thực tế không biết sẽ vượt trội đến mức nào. Gô hô hô hô hô hi ô. À, tiện thể, đây là bí mật đấy nhé. Chuyện này nếu cậu không giữ bí mật cho tôi thì thực sự không vui đâu. Nhờ cậu đấy. Nhưng tóm lại là tôi thấy thật may mắn vì đã gặp được quý cô Io, chỉ vậy là đủ để tôi thấy thật tốt khi được sinh ra trên đời, ừm. Hồi đầu, trong quán rượu Sherry ở Alterna, cậu nom có vẻ giống lính tình nguyện, chắc cậu biết quán rượu Sherry nhỉ. Ở đó, tôi nghe được chuyện kiểu như là một tu sĩ đang tuyển thành viên cho tổ đội, tôi thì đang trong tổ đội khác rồi, nhưng chúng là lũ thối tha của thối tha, *King of* thối tha, vua thối tha luôn, gô hô hô hô hi ô, chúng gọi tôi là đồ béo ị, đồ thô kệch, đồ ghê tởm, đồ gớm guốc, đồ hôi hám, rồi cả đồng thứ khó nghe, hừm, tôi cũng không thể nói rằng tất cả đều không đúng, nhưng kể cả thế, sao chúng dám nói thẳng vào mặt tôi, lại còn nói theo kiểu ngợi khen cột nhà, tóm

lại là tồi tệ vô cùng. Rồi khi tôi cáu lên, chúng bảo, ‘Làm sao lại đỏ dừ mặt mũi và nghiêm túc quá lên thế? Tội tao đùa tí thôi mà. Buồn cười ra phết.’ Tôi hồi đó cũng nghĩ rằng mình cư xử không được người lớn lắm và cho qua, nhưng chuyện đó cứ lặp đi lặp lại, hàng chục, hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn, hàng trăm triệu lần, tái diễn dai dẳng mãi không ngừng, nên cuối cùng tôi nghĩ rằng bọn nó chỉ đang lấp liếm. Bọn nó không đùa. Chúng boi nhỏ để cười cợt tôi. Làm tổn thương tôi. Ngoài mặt tôi vẫn cười giả lả, nhưng thực ra ‘đau ở đây này’. Đau trong lòng ấy. Mà nhé, tôi cao một mét bảy mốt, cân nặng chín mươi tám kí lô, vẫn chưa đến một trăm kí nhé. Đừng có gọi người chưa tới một trăm kí là đồ béo ị. Đó là một sự khiêu khích với khái niệm béo ị đấy. Cậu cũng nghĩ vậy chứ? Cậu nghĩ vậy đúng không? Nhỉ?”

“A... haa. Phải rồi, ừm...”

Cậu có nên đồng ý hay không? Mà ngay từ đầu, gã kia đòi hỏi sự đồng tình về chuyện gì kia chứ?

Chẳng hiểu thế nào nữa. Cái người này cứ luôn mồm rì rầm bên cạnh. Không có dấu hiệu nào cho thấy gã sẽ dừng lại. Gã vừa đi vừa nói gần như không ngừng nghỉ. Người nghe cũng có giới hạn mà. Cũng có khi cảm giác như định nghe mà nghe không nổi ấy. Đồ béo ị này, phiền bỏ xừ ra...

“Đại khái là có một gã tên Sakumata, thủ lĩnh cái tổ đội tự bảo là chỉ trêu đùa tôi ấy, mà gã còn ở đó không ta? Còn sống không nhỉ? Ừ thì nói chung từng có một gã như vậy, gã hẹn hò với nữ pháp sư trong tổ đội rồi chia tay, sau đó lại yêu đương với nữ đạo tặc, nhìn qua thì cũng là kiểu đẹp trai, cảm giác bản thân hẳn cũng nghĩ là ‘mình khá đào hoa đấy’, thực tế hẳn còn công khai nói rằng ‘tôi chưa bao giờ gặp khó khăn gì với phụ nữ cả’, nhưng cái loại mày, mặt mũi đâu có gì ghê gớm. Mặt dài, mũi thấp, môi mỏng, mắt xệ, có khác gì quả chuối giập không. Trong tổ đội đó thì có lẽ mày cũng thuộc hàng khá, nhưng vẫn chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi. Nhân tiện, nữ pháp sư và nữ đạo tặc từng là bồ mày, nói thế này có phần không phải, khá nhất cũng chỉ ở mức trung bình. Hoặc có khi còn dưới cả mức trung bình.

Có lẽ đúng là mặt tao không có nét lắm, nếu bị một gã đẹp trai gọi là đồ xấu xí thì cũng đành chấp nhận, nhưng chí ít là tao không muốn bị mày nói thế tí nào. Mày chẳng có quyền lẫn tư cách để mà nói vậy.”

“À... Ủa, ừm...”

“Tóm lại nhé, nói thẳng ra là tôi đã nghĩ rằng mình muốn rời tổ đội Sakumata, thoát bég khỏi bọn chúng và bản khoản không biết nên làm gì. Đó là lúc nữ thần xuất hiện, chính thức xuất hiện...! Phải rồi. Chính xác là một nữ thần. Tôi đến ngó qua tu sĩ đang tuyển đồng đội nọ. Nữ thần ở đó. Nữ thần đã giáng trần. Nữ thần đã chuyển kiếp, nói tắt là tôi sốt, sốt trong sủng sốt ấy? Gô hô hô hô hô hi ô.”

“A, ha a...”

Thế nào cũng được, nhưng trước tiên, gã này không làm được gì với cái điệu cười đó đi à? Kuzaku vu vơ nghĩ vậy. Mà chán lắm rồi. Mình thực sự khó chịu rồi đây.

“... Xin lỗi, anh Tonbee.”

Kuzaku cố gắng lịch sự ngắt lời, nhưng thánh kị sĩ mập ú Tonbee chẳng hề để tâm.

“Gì nhỉ, mái tóc mượt mà này, thân hình nhỏ nhắn này, tuy rất bé nhỏ song lại không giống kiểu mảnh mai yếu điệu, đây gọi là cơ thể nữ tính sẽ đúng hơn, bộ đồ tu sĩ màu trắng và màu trắng đó siêu hợp luôn nha, làn da thì mịn màng lấp lánh, đôi mắt nữa nhé, rất to, chưa kể là dù nữ thần đã bị vây kín bởi rất đông lính tình nguyện, khoảnh khắc chạm mắt tôi, người đã mỉm cười, khuôn mặt tươi cười ấy làm trái tim tôi ngừng đập luôn? Không, không phải nói dối hay phóng đại đâu, trái tim tôi lúc đó đã một lần hoàn toàn ngừng đập.”

Sao lúc đó gã này không chết quách đi nhỉ? Gã mà chết luôn từ lúc ấy thì bây giờ mình đã chẳng phải nghe câu chuyện dài dòng vớ vẩn vô nghĩa này rồi.

Khoan, xí xóa cái ý nghĩ vừa rồi. Như thế là không tốt. Kiểm điểm, kiểm điểm lại. Dù thế nào thì rửa người ta chết cũng không nên. Người đã cứu mình là gã béo này. Nói béo ị cũng không được

nhỏ. Ủ thì gã chỉ béo thôi. Mình thấy béo cũng chẳng sao, nhưng còn tùy kiểu béo. Cái kiểu béo của anh Tonbee không hiểu sao cứ thấy bức mình. Không phải à? Vì đó là anh Tonbee nên mình mới bức? Ủm... Cũng có thể. Mà sao mỗi thế, lại còn buồn ngủ. Tự mình còn phải công nhận bản thân khá giỏi khi vẫn có thể tiến lên. Còn chẳng phải là đi bộ, người mình cứ đổ về phía trước, chân tự động đưa ra, cơ thể lại đổ về phía trước, rồi chân lại đưa ra, kiểu vậy. Lặp đi lặp lại như thế. Với lại, có vị ngọt kì lạ đâu đây...

“Đương nhiên là tôi đã lập tức quyết định. Tôi gấp rút quay lại chỗ tên Sakumata giống như trái chuối giập ngu si dần dộn và tuyên bố: ‘Vĩnh biệt, tôi không muốn gặp lại mấy người nữa, hãy quên tôi đi, phải đấy, quên vĩnh viễn.’ Sau đấy, tôi chọn cách đánh nhanh thắng nhanh, khẩn trương đi đến chỗ nữ thần, dốc hết can đảm ứng cử làm đồng đội. Tôi không nhớ rõ mình đã nói gì, nhưng tôi có cảm giác như mình đã đưa ra phát ngôn to tát đại loại là muốn thay đổi cuộc đời. Sau đấy là tôi sẽ làm bất cứ điều gì nên từ nay mong được chiếu cố. Thì đúng là tôi sẽ làm mọi thứ, đối phương là nữ thần, là quý cô Io mà lại, không sẵn sàng làm bất cứ điều gì thì đâu có được. Gô hô hô hô hô hô hi ô hô hô hi ô hi ô hô hô.”

Tới giới hạn rồi.

Rõ ràng là không chịu được, có ra sao cũng kệ đi.

Gục thôi.

Cậu vừa gục xuống liền lãnh ngay một cú đá.

“Ái da!”

Kuzaku đưa hai tay lên ôm trán và lăn lộn.

“Đừng có ngủ, đồ đần.”

Kẻ chẳng biết chọn thời điểm mà đá vào trán Kuzaku bằng đầu ngón chân không phải Tonbee. Một người đồng hành khác không béo như Tonbee nhìn xuống Kuzaku.

“... Đừng, đừng có đá. Đau...”

“Phải đá chứ.”

Gã đó mặc đồ đen từ đầu đến chân, bộ dạng rất đúng kiểu hắc ám kì sĩ. Cầm rõ là dài. Quá dài, đến nỗi thò ra khỏi chiếc

khẩu trang. Lông mày có hình dạng kì lạ, gần giống hình tam giác đều, cặp mắt sanpaku^[3] và trán thì cực hẹp. Hẹp cũng có mức độ thôi chứ. Cậu chưa từng gặp trường hợp nào mà đường chân tóc lại xuống thấp như thế này.

“Bây mà ngủ là sẽ phát sinh chuyện phiền phức đỏi. Đá là còn nhẹ. Nếu còn ngủ thì chết đi. Không tự chết được thì ta giết hộ nhen.”

“Gomi^[4].”

Một giọng nói như tiếng chuông thủy tinh vang lên. Giọng nói thánh thót đó lại phát âm ra cái từ mang nghĩa “rác”...

Cậu ngược nhìn và thấy một thiếu nữ xinh đẹp tóc dài, mặc trên mình bộ y phục trắng đang ngoảnh về phía cậu.

Gọi là thiếu nữ xinh đẹp thế thôi, chứ cô đang đeo khẩu trang che kín nửa dưới khuôn mặt. Dù vậy, khí chất của một thiếu nữ xinh đẹp không hề thiếu hụt chút nào. Cậu nhớ Tonbee đã nói cô ấy nhỏ nhắn, nhưng cô ta không cao không thấp, ở mức tiêu chuẩn thì đúng hơn. Phong cách không có điểm gì để chê. Ừm, nói sao nhỉ, một thiếu nữ xinh đẹp theo kiểu chính thống. Hình mẫu thiếu nữ xinh đẹp. Tức là khi nhắc đến một thiếu nữ xinh đẹp thì sẽ hình dung ra được thế này. Cảm giác thuần khiết và trong sáng? Một thiếu nữ xinh đẹp đến nỗi tất cả những từ ngữ vừa rồi đều trở nên trần tục? Thiếu nữ xinh đẹp thực sự có mặt ở đây. Thiếu nữ xinh đẹp không phải là hư cấu. Thiếu nữ xinh đẹp thực sự có tồn tại.

Y phục của thiếu nữ xinh đẹp không trắng hoàn toàn. Nó có những đường kẻ màu xanh lam. Mặc dù đã được chỉnh sửa để tạo cảm giác đáng yêu, đây vẫn là trang phục của tu sĩ. Thứ đó vô cùng hợp với cô. Cứ như thể một bộ y phục có một không hai, được đặc biệt may riêng cho thiếu nữ xinh đẹp vậy.

Thiếu nữ xinh đẹp đó, bằng giọng nói cũng rất xứng tầm với một thiếu nữ xinh đẹp, vừa thốt lên đúng một từ: Gomi.

Sức công phá thật khủng khiếp.

“Thế là đủ rồi. Gomi.”

Cô ấy lại nói.

Thiếu nữ xinh đẹp lại nói chữ “gomi”.

Hắc ám kị sĩ bị gọi là “rác” cúi gập một góc chín mươi độ, à không, một trăm hai mươi độ, không không, phải gần một trăm tám mươi độ.

“Vư...Vưng! Quý cô Io đã nói vậy thì tôi rất vui lòng...!”

“Giọng to quá. Điếc tai lắm. Gomi.”

Bị thiếu nữ xinh đẹp mắng chửi, Gomi giữ nguyên tư thế cúi gập mới mẻ làm mặt chạm cả vào đầu gối, tạ tội bằng giọng vo ve như muỗi kêu: “... Tôi xin, xin lỗi...” Toàn thân hắn khẽ run rẩy. Có lẽ hắn đang khóc. Nước mắt còn đang tuôn rơi lã chã nên rõ ràng là cái người đàn ông trưởng thành kia đang khóc sục sùi. *Này, cớ anh phải đầu ba dít chơi với rồi còn gì. Đừng có khóc chứ...*

Tiện nói luôn, Tonbee thì đang nhìn Gomi mà cười nhăn nhở. Xấu tính quá đấy?

“Chà...”

Kuzaku ngồi dậy, vặn cổ về hai phía và xoay xoay cánh tay. Cậu có cảm giác cơn buồn ngủ dịu đi trong chốc lát, nhưng vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn.

“Sự thật là tôi đã suýt thì ngủ mất... Nếu ngủ sẽ tệ lắm phải không?”

“Đúng vậy. Ở Parano, nếu ngủ, cậu sẽ mơ. Giấc mơ méo mó sẽ sản sinh ra mộng ma.”

“Ừm...”

Mình không hiểu lắm.

Có vẻ thế.

Nhưng, nghiêm túc là... Ôi...

Buồn ngủ...

Cậu chuẩn bị ngáp thì bị bịt miệng, bởi một bàn tay. Tay ai vậy?

“Gió đang thổi đấy. Làn gió ngọt của Parano. Đừng bắt cản mà hít vào.”

Thiếu nữ xinh đẹp ngược nhìn Kuzaku. *Gần khủng khiếp. Từ lúc nào vậy? Có lẽ mình lại suýt ngủ gật, tâm trí trôi dạt tận đâu*

tận đâu. Cảm giác này có phải là mình đang bị bịt miệng bởi bàn tay của thiếu nữ xinh đẹp không nhỉ? Không chỉ là cảm giác, mình đang bị bịt miệng rất chặt là đằng khác.

“Q... Quý cô Io!”

“Quý cô Io~!”

Béo ị và Rác rưởi, à nhầm, Tonbee và Gomi trở nên bối rối. Hay đúng hơn phải nói là kích động? Tại sao họ lại giận dữ cơ?

“... Ờm... gió hả?”

“A!”

Thiếu nữ xinh đẹp rung mình, bật ra một tiếng kêu có chút gợi cảm, đúng hơn là làm người ta muốn thót tim. *Ừa? Gì, gì, gì cơ? Mình đã làm gì?*

“... Sao thế?”

“Ta nhột.”

Thiếu nữ xinh đẹp thu bàn tay phải đang che miệng Kuzaku về, dùng cánh tay trái của mình ôm lấy nó và quay lưng đi.

“... Thật tình.”

Cô liếc Kuzaku một cái thật nhanh. Chuyện này là... kiểu đó.

Cô nàng ranh mãnh tới mức làm cậu muốn thốt lên: “Là nói dối phải không?”

Mặc dù nghĩ rằng không ngờ cô ta lại làm trò đó, Kuzaku vẫn thấy trái tim loạn nhịp. Nếu phải chọn giữa dễ thương và không dễ thương thì hiển nhiên vẫn là dễ thương rồi. Thiếu nữ xinh đẹp thật là đáng sợ.

“Nh... Nhà ngườiii...!”

“Khô, khô, khô, khô khô khô khô khô không thể tha thứ được...!”

Tonbee và Gomi đã phát rồ. Cả hai đều mặt đỏ tía tai, trông như sắp sửa nhảy bổ vào Kuzaku vậy. Tonbee lăm le cây búa chiến, còn Gomi định rút thanh kiếm lớn đang đeo chéo sau lưng. Tên nào cũng đang đằng đằng sát khí...?

Tay của thiếu nữ xinh đẹp đã chạm vào Kuzaku. Có lẽ đó là lí do hai người kia nổi đóa. Không phải là cậu không hiểu. *Họ thích cô ấy mà. Chắc là họ yêu cô ấy. Họ còn gọi cô ấy là quý cô Io. Phải*

chăng họ đã quá yêu cô, tới mức ôm ấp chấp niệm gần với sự tôn thờ.

Tuy thế, quý cô Io của họ hoàn toàn không xem họ là đối tượng yêu đương. Cô đối xử với họ như đầy tớ.

Cái gì cũng méo mó. Thực sự thấy ghê người.

“À... này... chuyện đó...”

Dù gì, họ vẫn có ơn cứu mạng, lại là đàn anh trong làng lính tình nguyện, ngoài ra còn có mối liên hệ khác cũng nên. Về phần Kuzaku, cậu không muốn làm lớn chuyện, dù nghĩ rằng mình chẳng có lỗi gì, cậu quyết định trước mắt cứ tạm cúi đầu.

“... Nếu tôi làm cô khó chịu thì cho tôi xin lỗi.”

“T... T... Tưởng xin lỗi mà xong chuyện à à à!”

“Ấy, anh Tonbee nói lắp rồi kìa...”

“Đừng có sửa lưng ta! Đồ láo lếu! Đàn em mà dám thế à!”

“Xin lỗi, tôi lỡ...”

“Quý cô Io~!”

Gomi rút cuộc đã rút thanh kiếm lớn ra và gào thét. Chẳng hiểu sao hần lại khóc nữa rồi...

“Xin hãy cho phép tôi chém phăng cái thằng lêu đêu thói tha cứ ra cái điều tỏ vẻ đẹp trai này đi ạ ạ ạ ạ ạ ạ ạ!”

“‘Ra cái điều tỏ vẻ đẹp trai’ nghe sắc thái bị trùng lặp quá...? Mà tôi nghĩ mình đúng là không phải dạng đẹp trai.”

“Cái thái độ nhớn nhợ tự mãn kia là thế quái nào!? Mồm thì nói không đẹp trai nhưng thực ra trong bụng lại nghĩ mình cũng khá bảnh chứ gì! Kiểu đó làm tao điên tiết nhất đấy!”

“Không, tôi không nghĩ thế thật mà.”

“Xác xược! Tao là đàn aaanh! Bây không biết xài kính ngữ à! Tao chém!”

“Gomi!”

Nếu Io không quát lên, Gomi chắc chắn đã xông vào tấn công Kuzaku.

Và Kuzaku hẳn đã bị chém hạ trong một đường kiếm. Có thể thế, hoặc nói chính xác hơn, phải đến tám, chín phần mười là cậu đã bị trảm. Lông tóc trên người cậu dựng đứng hết cả lên. *Sợ quá.*

Ánh mắt Gomi rực lửa. Sự sắc bén và sức mạnh của động tác chuẩn bị như nén một cái lò xo đến cực hạn trong chớp mắt ngay trước khoảnh khắc dấn lên. Hơn nữa, Gomi là hắc ám kị sĩ. Hắc ám kị sĩ sở hữu năng lực cơ động đáng gờm, thân thủ linh hoạt làm đối phương rối loạn và kỹ năng dùng kiếm điêu luyện. Kuzaku đáng ra đã lãnh trọn cú chém đầu tiên của Gomi trong sự bất lực. Điều này vượt ra khỏi phạm vi bình thường. Gomi rõ ràng là một hắc ám kị sĩ cấp cao có năng lực. Thêm vào đó, có lẽ hẳn cũng chịu tác động từ phép thuật mà dường như ai ở Parano cũng có thể dùng. Dù gì đi nữa, thực lực của hẳn cũng trên Kuzaku một bậc, hoặc có khi phải tới hai, ba bậc.

“Biết điều đi, Gomi.”

Vậy nhưng với Io, hẳn chỉ là rác rưởi thôi à? Đúng là hẳn không phải một người đàn ông gây được thiện cảm, nhưng cậu vẫn thấy hơi tội nghiệp hẳn.

“Hẳn cũng thành đầy tớ của ta rồi. Người nghĩ thứ như người có quyền xử lý hẳn?”

“... Kh... Không có ạ. Sao mà có được. Xin, xin người tha tội, quý cô Io...”

“Người hiểu thật không? Rác rưởi mà cũng đòi hiểu à? Thứ rác rưởi sống không có giá trị mà lại nghe được hiểu được chuyện ta nói hay sao?”

“... Không ạ! Tôi không thể, nhưng hãy cho phép tôi cố gắng! Tôi là thứ rác rưởi bản thủ, nhưng hãy cho tôi được làm thứ rác được gọi tên bởi quý cô Io!”

Lại nữa. Khóc lóc âm ỉ. Gomi đang gào khóc cầu xin sự tha thứ từ Io. Tại sao hẳn lại hạ thấp bản thân tới mức đó? Kuzaku hoàn toàn không hiểu nổi. Lí do Tonbee nhìn Io và Gomi như thế lại nghiêng rằng “Ừừừừừmmmm...!” cay cú cũng là một điều bí ẩn. Quan hệ kiểu quái gì đây? Cậu không muốn suy đoán, cảm

thấy thà mặc kệ cho bọn họ muốn làm gì thì làm, nhưng kể cả thế...

“... Tôi cũng là đầy tớ... đấy à?”

“Đúng, thì sao?”

Io tỏ thái độ như muốn hỏi chuyện đó thì làm sao. Ủa khoan khoan khoan?

“Ờ, từ... khi nào?”

“Từ lúc sinh ra chứ sao?”

Io đáp lại với giọng điệu đương nhiên, làm Kuzaku có cảm giác biết đâu là thế thật. Không đời nào.

“... Tôi không nhớ gì về lúc mình sinh ra. Vốn dĩ tôi không có kí ức về khoảng thời gian trước khi tới Grimgar. Chúng ta chỉ vừa mới gặp nhau ban này...”

“Người thuộc DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) đúng không?”

“Ừm... Đại loại thế? Tôi không có cảm giác thực tế lắm đâu. Anh Souma, chú Akira, rồi anh Rock, toàn những người ở đẳng cấp quá cao.”

“Ta hiển nhiên cũng là một sự tồn tại nằm ngoài tầm với đối với người như thế, nhưng lạ làm sao, ta cũng thuộc DAY BREAKERS, lại còn gặp người ở dị giới, à không, thế giới bên kia mang tên Parano này. Người nghĩ chuyện này là ngẫu nhiên ư?”

“À thì... ừm. Sao nhỉ? Tôi nghĩ nó giống như là duyên kì ngộ.”

“Ngu ngốc. Dĩ nhiên là chuyện tất yếu rồi? Người gặp ta vì người cần phải gặp.”

“Thế... cơ à?”

“Phải. Đúng thế. Để trở thành đầy tớ của ta.”

“Trở thành đầy tớ...”

“Ta cho phép người phục vụ ta. Không cần phải nói rằng đây là một vận may hiếm có. Hãy run rẩy vì vui sướng đi.”

“Đúng đấy!”

Tonbee giậm chân bình bịch, hét văng nước miếng. *Bản quá...*

“Tôi không thích việc số đầy tớ tăng lên tí nào, nhưng đã là lệnh của quý cô Io thì không còn cách nào khác! Ít nhất cũng phải vui lên! Đây là một niềm vinh hạnh, hãy hoan hỉ phục tùng quý cô Io nào! Quý cô Io vạn tuế...!”

“Ta không công nhận đâu đời! Nhưng đành phải chấp nhận thôi! Vì đây là ý của quý cô Io mà...!”

Gomi lại khóc. Mít ướm cũng có mức độ thôi. Bộ hẳn là ông lão bị lỏng van tuyến lệ à?

“Đi thôi.”

Io mạnh tay vén mái tóc dài, chuẩn bị bước đi nhưng chợt ngừng lại, nhìn chằm chằm Kuzaku.

Lại một lần nữa bị ngó đăm đăm khiến cảm giác như thể ai đó đang bóp chặt trái tim mình ập đến với Kuzaku. Hay nên nói là cậu không thể nhúc nhích? Không hiểu sao cậu lại mong sẽ có một kết thúc bất ngờ, chẳng hạn như khi tháo khẩu trang, cô ta cũng chẳng có gì đặc biệt. Nếu không phải vậy, mà cô ta thực sự là một thiếu nữ xinh đẹp hoàn hảo vô khuyết, chắc cậu sẽ khốn đốn đây.

“Bossari^[5].” Io thì thầm một câu ngắn ngủn.

Kuzaku nghiêng đầu.

“...Hả?”

“Tên của người đấy.”

“Không, tôi là Kuzaku...”

“Từ giờ ngươi là Bossari. Ta quyết định như vậy. Hiểu chưa?”

Kuzaku thấy chẳng hợp lí chút nào nên định phản đối. Đúng lúc đó, Io kéo chiếc khẩu trang xuống dưới cằm.

Là vẻ đẹp hoàn hảo không hề có khuyết điểm.

Một thiếu nữ xinh đẹp không chút tì vết đang đứng đó.

Nhất là đôi môi đầy đặn bóng bẩy, đặc biệt tới mức đáng lo.

“Ngươi hiểu chưa?”

Tôi không hiểu... mà mình đang nói chuyện gì ấy nhỉ? Thế nào cũng được chẳng? Thôi kệ. Xinh đẹp quá mức mà. Kuzaku suýt nữa đã gật đầu trong vô thức. Ủa?

Có ổn không đây? Không tốt mà? Không được đâu nhỉ?

Nhưng cái gì không được chứ... ?

“Rất mong được giúp đỡ, Bossari! Không hổ danh quý cô Io, cảm quan đặt tên tuyệt vời đấy, Bossari!”

“Chào, Bossari! Tốt rồi, Bossari! Từ giờ trở đi mong được giúp đỡ nha, Bossari!”

Tonbee và Gomi tiến lại từ hai bên, kẹp Kuzaku vào giữa, khoác tay qua vai cậu.

“Khoan!? Bossari đâu có ổn!? Tốt chỗ nào mà tốt!?”

“Bị ngu hử!? Quý cô Io đã nói thế thì cái tên Bossari là chốt rồi!”

“Chính xác, chính xác! Nhìn bây đã thấy lơ lơ rồi! Chỉ có thể là Bossari thôi!”

“À, tiện đây, Gomi, cho Bossari mượn cái khẩu trang dự phòng đi.”

“Vung thưa quý cô Io! Êu êu, đeo cái này vào, Bossari!”

“Tiện kể luôn này, Bossari, tôi bị chứng mất ngủ từ đầu nên không cần khẩu trang nhé! Tôi, bị, chứng mất ngủ! Hiểu không, Bossari!? Gô hô hô hô hô hi ô!”

“Ai quan tâm anh bị mất ngủ hay không! Mà cứ bị mấy người gọi là Bossari Bossari làm tôi càng thêm điên tiết đó!”

“Thế á, đã lão toét còn biết điên tiết nhỉ, Bossari!”

“Lơ lơ thế kia mà cũng ra gì phết, Bossari!”

“Khốn kiếp...! Mà bảo đi là đi đâu chứ!? Tôi chưa nghe ai nói gì cả...”

“Rừng Sơn đỏ.” Io chống tay vào hông và lại vén tóc.

Cô nàng thích động tác đó à? Cô ấy mê mê nó. Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần mê mê điều gì đó đến ám ảnh mới đáng sợ làm sao.

“Ta sẽ cho người gặp nhà vua. Nếu muốn sống sót ở Parano, cố mà biết điều và đừng làm ông ta phật ý.”

5. Con đường trở thành nhà thông thái [born_to_be_wise]

Nhà ngày xưa, ở một nơi nọ, có một cậu bé rất khôn ngoan.

Cậu bé từ khi sinh ra đã có trí tuệ vượt trội, nên cậu nhìn nhận tất cả mọi người xung quanh chỉ là đám đàn độn ngoài sức tưởng tượng.

Những người lớn sống lâu hơn cậu bé, nên họ biết nhiều điều về thể sự, pháp luật hay kinh tế. Tuy nhiên, đó chỉ là những kiến thức ngấm vào người một cách tự nhiên. Còn thông minh tức là có năng lực phân tích, nắm bắt và phán đoán các sự vật sự việc. Điều gì chưa biết, chỉ cần tra cứu là xong. Biết hay không biết một điều gì đó chỉ là chuyện vặt. Rất nhiều người lớn không hiểu điều đơn giản ấy, chưa chi đã tâng bốc mấy thằng ngu có trí nhớ tốt một chút là học giỏi, thật chẳng ra làm sao.

Người thông thái nhìn thấu được bản chất của sự ngu dốt, nên đương nhiên cũng hiểu rõ lũ khờ. Thế nhưng, những kẻ ngu dốt thậm chí còn chẳng biết ý nghĩa của sự thông tuệ chắc chắn không đời nào thấu hiểu nhà thông thái. Việc xung quanh rất một lũ ngớ ngẩn cũng có nghĩa người hiểu được cậu bé chẳng có lấy một ai.

Tuy nhiên, dù gì cậu bé vẫn thông minh...

“Có khi mình không hơn gì ếch ngồi đáy giếng. Trong cái giếng nhỏ thì mình là nhất, nhưng đó có lẽ chỉ vì mình không biết rằng, ngoài kia còn có ao, có hồ, và cả đại dương mênh mông vô tận.”

Cậu đã nghĩ như vậy. Nếu đặt chân tới một thế giới rộng lớn hơn, biết đâu cậu sẽ gặp những người thông minh hơn, xuất chúng hơn mình rồi bị vùi dập. Cậu bé không ngờ nghịch tới mức quy kết rằng chẳng bao giờ mọi chuyện thành ra như thế.

Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Để ứng phó với mọi trường hợp, phải giả định cho tất cả các tình huống và chuẩn bị sẵn sàng. Người thật sự thông minh chắc chắn sẽ nghiêm chỉnh thực hiện được điều ấy.

Cậu bé tạo cho mình thói quen thường xuyên tưởng tượng ra tình huống xấu nhất. Mỗi khi nghe tin đất nước xa xôi nào đó bị một cơn bão khổng lồ quét qua, nhà cửa bị thổi bay, nước sông tràn bờ làm nhiều người thiệt mạng, cậu lại băn khoăn suy nghĩ xem mình sẽ làm gì nếu một trận bão lớn như vậy ập vào thị trấn của mình. Mỗi khi mặt đất rung chuyển, cậu lại tìm đọc ghi chép về những lần núi lửa phun trào dữ dội trước đây. Trong đầu cậu bé, gia đình, họ hàng, bạn bè, người quen, bà con lối xóm đều đã chết, đã bị giết không biết bao lần. Thị trấn nơi cậu bé sống đã bị phá huỷ hết lần này tới lần khác. Trời đất bị xé toạc bởi đủ các loại nguyên nhân, sinh vật không còn nơi sinh sống. Mặt trời, mặt trăng và các vì sao đều biến mất. Ngay cả việc toàn bộ vũ trụ bị xoá sổ cũng xảy ra thường xuyên.

Đây là một bí mật, nhưng cậu bé thường xuyên sợ hãi. Chỉ đi bộ trên đường bình thường cũng có thể bị một con chó hoang xồ ra cắn. Người cậu đi ngang qua có thể tình cờ là một tên bạo lực và đột ngột cho cậu ăn đòn. Một mảnh vỡ thạch có thể đột nhiên bay xuống đâm sầm vào cậu. Đương nhiên, xác suất cậu dính phải những chuyện đó không cao. Có thể nói là cực kì thấp. Tuy nhiên, một khi không khẳng định được rằng tuyệt đối không thể có, cậu cũng chẳng thể làm ngơ.

Tuy nhiên, tất cả những người xung quanh cậu đều là lũ ngốc. Ngốc thì không biết sợ. Là bởi họ còn chẳng biết gì về việc có những thứ họ nên cảm thấy run sợ sẽ tốt hơn.

Giữa lũ ngốc ấy và cậu bé có một cái rãnh dù làm thế nào cũng khó lòng lấp nổi. Từ khi còn nhỏ, cậu đã phát hiện ra cái rãnh vừa to vừa sâu ấy. Đứng bên này rãnh chỉ có một mình cậu bé. Những người khác ở phía bên kia, cười hềnh hếch như thể chẳng có gì đáng để lo lắng cả.

Chỉ có đúng một lần, cậu bé bày tỏ cảm xúc và suy nghĩ của mình với mẹ để tìm kiếm lời khuyên. Khi nghe hết câu chuyện

của cậu, bà nghiêng đầu tỏ ra khó hiểu.

“Này, chẳng phải những điều con lo lắng rất hiếm xảy ra sao?”

Rõ ràng, tỉ lệ chết vì tai nạn khi đi trên phương tiện giao thông nào đó là khoảng chín phần triệu. Ước lượng tương đối là nếu bạn lên phương tiện đó một trăm nghìn lần thì bạn có khả năng chết một lần. Giả dụ bạn cố gắng đi cho đủ một trăm nghìn lần, mỗi ngày một lần đi chẳng nữa, cũng sẽ mất tới hai trăm bảy mươi tư năm.

Chuyện đó tìm cái là ra, nên cậu bé cũng nắm được rồi. Đó không phải điều cậu muốn nói. Cậu chưa hề nói một lời nào, thậm chí còn chẳng nghĩ rằng cậu không muốn lên phương tiện giao thông kia chỉ vì xác suất chết của cậu là chín phần triệu. Nếu tiện cho việc đi xa thì dù thấy sợ, cậu vẫn sẽ dùng nó thôi. Bởi cậu bé không phải đồ ngốc.

Đồ ngốc thì không hiểu biết, nên ngay cả với những việc nguy hiểm tới mức đáng ra nên sợ hãi, họ vẫn thản nhiên bắt tay vào làm, tự huỷ hoại bằng những lí do không có căn cứ như “mọi người đều đang làm thế” hoặc “hôm qua không sao thì hôm nay chắc cũng ổn thôi”, hay là “riêng mình chắc chắn không thể nào thất bại”. Ngoài ra, khi mua một tấm vé số nọ, tỉ lệ trúng giải nhất chỉ là một phần mười triệu, thế mà người ta vẫn lảm nhảm rằng mình đang mua ước mơ, rồi bỏ ra một đồng tiền và khả năng rất cao là mất trắng.

Dù vậy, kẻ ngốc sẽ ngoảnh mặt đi khỏi tương lai không thể tránh.

Không chỉ cậu bé mà gia đình ngu ngốc của cậu, lũ bạn vô tâm của cậu, cả những kẻ đàn mà cậu chẳng hề quen biết, tất cả đến một lúc nào đấy rồi sẽ chết đi. Bất kể có chuyện gì xảy ra, mọi người nhất định sẽ chết. Cuộc đời nào có khởi đầu thì cũng phải có kết thúc mà thôi.

Cậu nghĩ ngợi đủ điều và miệt mài tìm hiểu về cái chết.

Người ta chết đi rồi sẽ thế nào? Sự sống vốn dĩ là sao nhỉ? Cả bạn cả tôi đều cảm nhận được mình đang ở đây, mình đang

sống. Ý thức mà tôi và bạn có thực chất là gì?

Vì chưa ai từng chết, nên chẳng cách nào biết được sau khi chết, điều gì sẽ xảy ra. Chính xác là như vậy. Ví dụ, có thứ gọi là “trải nghiệm cận tử”, và số người làm chứng được nhiều không đếm xuể. Tuy nhiên, xét cho cùng, vì họ không chết nên mới có thể kể lại. Đó chỉ là trải nghiệm của người suýt chết. Cái chết thì có trải nghiệm được đâu.

Trong đầu chúng ta có bộ phận tập trung các tổ chức thần kinh gọi là não. Thông qua chức năng của não nói riêng và các tổ chức thần kinh nói chung, ta cảm nhận được “bản thân đang sống”. Khi hoạt động đó mất đi, ý thức không còn, chúng ta sẽ chết. Trái tim ngừng đập, tế bào toàn thân nhanh chóng bị huỷ hoại và dần thối rữa. Khi đã trở nên như thế thì không thể trở về như cũ được.

Tâm trí và cơ thể không tách rời nhau. Nếu không có cơ thể thì tâm trí sẽ không tồn tại, và linh hồn chẳng qua chỉ là một loại ảo tưởng mà thôi.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cậu bé đi đến kết luận này.

Ý thức của chúng ta là *hiện tượng*.

Việc chúng ta cảm thấy “bản thân đang sống” và cử động được cơ thể như ý muốn là kết quả của quá trình não bộ và nhiều cơ quan, tổ chức thực hiện chức năng của chúng. Nếu chức năng ấy bị tổn hại, đương nhiên ý thức cũng mất theo. Cơ thể bằng xương thịt của sinh vật sống gọi là con người được hình thành sao cho kể cả khi không có thứ linh hồn kia trú ngụ thì vẫn sản sinh ra ý thức. Người thông minh như cậu bé có thể suy nghĩ những điều khá phức tạp, nhưng đó cũng chỉ là hiện tượng xảy ra bên trong thể xác của sinh vật sống tên là cậu bé mà thôi. Bản thân việc hiện tượng ấy xảy ra như thể sự việc hiển nhiên đã tuyệt vời không khác gì kì tích, nên cũng không hẳn vô lí khi chúng ta muốn

nghĩ rằng loài người đặc biệt, bởi thế còn được trang bị một thứ đặc thù mang tên linh hồn, nhưng thực ra không phải. Một

cậu bé dù thông minh đến đâu cũng chỉ là *một hiện tượng* đã xảy ra ở một góc trong vũ trụ bao la rộng lớn.

Tôi, bạn, hay cậu bé, chúng ta sinh ra và chết đi, tất cả đều chỉ đơn thuần là một hiện tượng mà thôi.

Tất nhiên với cậu bé, sinh mạng của bản thân là hiện tượng duy nhất, không gì thay thế được. Nếu nó mất đi, cậu bé cũng không còn. Cậu sẽ biến mất hoàn toàn, không còn dấu vết. Chẳng hề có thiên đường hay địa ngục. Không thể có thứ kiểu như là thế giới sau khi chết.

Cậu hiểu cảm xúc muốn tin rằng “không, có chứ”.

Nếu có thể nghĩ rằng giả dụ mình có chết đi cũng sẽ gặp lại được những người đã khuất ở thiên đàng, hẳn ta có thể ra đi thanh thản. Có một vị học giả lỗi lạc kia, khi còn khoẻ mạnh từng là một kẻ vô thần, nhưng lại bám víu vào thần thánh của một tôn giáo nọ trong giây phút ốm đau và cận kề cái chết. Lúc đọc được câu chuyện đó trong sách, cậu bé đã bất giác bật cười. Tuy nhiên, cậu bé vốn thông minh, nên cậu có thể hiểu. Tóm lại, tín ngưỡng là *điểm tựa*. Nó không cần phải là sự thật. Ngay cả khi nó chỉ là lời nói dối trắng trợn hay một cái bánh vẽ, hễ ta có thể tin, hoặc đánh lừa bản thân rằng mình tin vào nó, biến nó thành thứ chống đỡ tâm hồn, thế là đủ.

Thực ra, sự sống và cái chết đều chỉ là hiện tượng. Nếu tôi hoặc bạn chết đi, ý thức của tôi hoặc của bạn sẽ mất. Kí ức của tôi và bạn được lưu trữ trong não của chúng ta. Bộ não đó sẽ phân huỷ, được chôn cất hoặc thiêu rụi, và kí ức cũng biến mất theo. Tôi và bạn sẽ trở về với cát bụi. Thứ đã từng được gọi là tôi hay bạn đều sẽ mất đi. Tất cả mọi người đều thế.

Khi chết rồi, tôi và bạn đều sẽ không suy nghĩ hay cảm nhận được gì.

Cậu bé thử tưởng tượng cảnh bản thân hoá thành hư vô. Làm vậy, cậu cảm thấy một nỗi khiếp sợ như nhòe vào cái hố sâu không đáy. Tuy nhiên, nếu chết, cậu cũng chẳng ý thức được về nỗi sợ này. Ta hoàn toàn không cần phải lo lắng gì về những chuyện xảy ra sau khi chết.

Cái chết không đáng để sợ.

Điều làm cậu bé sợ hãi kinh khủng tới mức mất ngủ không phải bản thân cái chết, mà là giây phút lìa đời, là những thứ sẽ xảy ra ngay trước khi cậu chết.

Một nhà văn nổi tiếng, đã mất khả năng nói trên giường bệnh, trước khi chết đã giơ bốn ngón tay lên rồi lập tức trút hơi thở cuối cùng. Khi đọc câu chuyện này trong sách, cậu bé run rẩy không sao ngừng được. Lí do là bởi nhà văn ấy đã cảm nhận được rõ ràng cái chết sắp nuốt chửng mình. Cơ thể dần dần không còn cử động như ý muốn, trái tim cũng yếu đi, không thể giao tiếp được, đôi mắt cũng mù loà. Bản thân bị cái chết cướp đi, bản thân chết một cách từ từ, tất cả mọi thứ dần dần biến mất, và chẳng mấy chốc sẽ không còn lại chút gì. Không có cách nào trốn chạy. Không may mắn một tia hi vọng, chịu rồi, không ích gì nữa, ôi trời ơi, kết thúc rồi. Dốc chút sức tàn cuối cùng, nhà văn giơ bốn ngón tay. Người đó truyền đạt với những người xung quanh rằng mình chuẩn bị ra đi. Những tác phẩm người đó đã tạo ra, danh tiếng, lòng kiêu hãnh, tất cả sẽ trở về con số không. Những người bạn từng có mối thâm tình, gia đình mà người đó yêu thương, đều sẽ không thể nào gặp lại. Ngay cả việc chìm vào kỉ niệm cũng là bất khả thi. Ôi, mình sẽ chết. Mình sắp chết. Có thể vẫn còn lại gì đó sau khi mình chết, nhưng bản thân quan trọng nhất chẳng có mặt ở đó thì còn ý nghĩa gì đây? Để làm gì kia chứ? Đến cả thời gian để nghĩ về những điều như vậy cũng chẳng còn. Dù có thét lên rằng “tôi đau buồn, tôi trống rỗng, dừng lại đi, tôi không muốn chết, tôi muốn sống, làm ơn, cho tôi được sống” thì cũng vô ích mà thôi. Chết là cách duy nhất. Không có kết cục nào ngoài cái chết và mất đi tất cả được chuẩn bị sẵn cho người này.

Cậu bé không sợ bản thân cái chết. Cậu sợ việc phải chết dần chết mòn.

Cả tôi, cả bạn, cả cậu bé, một khi đã được sinh ra thì sau này đều sẽ phải chết đi. Mong ước thật lòng của cậu bé là có một cái chết nhanh gọn, chết ngay lập tức. Hoặc là chết trong khi ngủ, chết lúc nào chẳng hay.

Lũ ngốc xung quanh hoàn toàn không nhận ra cậu bé đang ngày đêm suy nghĩ về những điều này. Cho dù cậu có tỏ rõ thái độ xem thường lũ ngốc thì cũng chỉ tỏ mua thêm ác cảm vào người. Lũ ngốc nghĩ cậu bé là một người vui vẻ, cởi mở, luôn nói những điều thú vị khiến mọi người cười. Đây là vì cậu tính toán và cố tình thể hiện ra như vậy. Diễn sâu một chút chẳng hại gì, mà phần lớn còn có lợi.

Tuy nhiên, cho dù cậu bé sống khéo đến đâu, biến trí tuệ vô song thành vũ khí để đạt lấy thành công đến thế nào, lựa chọn cách chết vẫn là việc vô cùng khó. Vào những khoảnh khắc không phòng bị, nỗi sợ sẽ mất tất cả trên bờ vực cái chết lại loé lên trong tâm trí cậu. Bởi một lúc nào đó cậu cũng sẽ phải nếm trải nó.

Chúng ta sống có ý nghĩa gì?

Đây là câu hỏi về việc cho dù tất cả đều sẽ chết đi trong tuyệt vọng theo cách đó, lí do nào khiến chúng ta vẫn đang sống thế này.

Cho đến khoảnh khắc cuối cùng, cái chết sẽ dần dần lấy đi tri giác của chúng ta, làm cho cả kí ức cũng phai nhòa. Nếu may mắn, ta sẽ được vây quanh bởi gia đình và bạn bè thân thiết trong thời khắc ấy. Tuy nhiên, ta sẽ không nhìn thấy dáng hình họ, không nghe được tiếng họ, cuối cùng còn chẳng nhận thức được sự tồn tại của họ nữa. Tôi hay bạn đều chỉ còn lại một mình. Ai cũng sẽ chết trong cô độc. Trên cáo phó, người còn sống sẽ nói rằng “tôi đã được người đó giúp đỡ, đó là một người tốt, một nhân vật tuyệt vời, tôi rất biết ơn, tôi sẽ mãi yêu người đó”, mấy thứ ấy hoàn toàn ngớ ngẩn. Người đó không còn tồn tại ở bất cứ đâu. Vì đó là sau khi họ đã chết trong cô độc.

Cậu bé đã sống từng ngày, liên tục suy tư về những điều như thế.

Chuyện xảy ra vào một mùa hè nọ.

Cậu bé cùng bạn đi du lịch. Cậu sẽ đi xe khách chung với đám trẻ ngang tuổi mình, nghỉ lại một đêm tại nhà trọ ven hồ, một chuyến đi nhặt nhẽo chẳng đáng được gọi là du lịch, nên cậu bé

không hứng thú gì nhiều, nhưng bạn bè đã rủ cậu đi. Người ta bảo cậu, đứa này, đứa kia cũng đi đấy, mà thì sao, cậu thấy nếu từ chối thì sẽ làm hỏng bầu không khí và nếu chỉ một đêm thì cậu chắc sẽ chịu đựng được thôi. Trong thâm tâm, cậu mong sẽ có một trận bão khiến chuyến đi bị huỷ, song ngày hôm đó dù nhiều mây từ sáng, nhưng trời vẫn đôi lúc hứng nắng, là một ngày khá đẹp để đi chơi.

Chiếc xe khách chở cậu và các bạn di chuyển một cách thuận lợi về phía hồ. Bên trong xe, cậu bé giả vờ ngu ngốc như mọi khi, làm mấy trò ồn ào ngớ ngẩn.

Trong lúc ấy, chiếc xe đi vào đường núi. Sương mù đã giăng phủ khu vực này từ bao giờ. Chắc chắn ngoài chiếc xe khách nhóm cậu bé đang ngồi còn có những chiếc xe khác chạy trên đường, nhưng họ chẳng nhìn thấy gì cả phía trước lẫn phía sau. Sương mù dày đặc cản trở tầm nhìn, khiến người ta không thể quan sát được những chiếc xe mà họ biết chắc chắn đang ở đó. Những chiếc xe chạy từ hướng ngược lại cũng chỉ được phát hiện vào khoảnh khắc chuẩn bị lướt qua nhau, tình hình là vậy.

Một đứa trẻ trở nên im lặng, như chú chó sợ hãi người chủ hung hãn. Cũng có đứa mặt tái xanh và run như cây sậy. Khi một cô nhóc không nhìn được mà bật khóc, đứa khác cũng bắt đầu nức nở. Cậu bé vẫn bông đùa khích lệ các bạn, nhưng thực tế thì lòng cậu cũng không yên.

Đột nhiên, cậu trông thấy ánh đèn pha của một chiếc xe chạy ngược chiều, tài xế xe khách bẻ quặt vô lăng, làm chiếc xe rung lên ghê rợn. Chuyện đó diễn ra không chỉ một, mà tận hai lần. Mỗi lần như vậy, cậu bé lại bắt chước giọng hét của con gái một cách cường điệu, chọc đám bạn cười, và thầm cầu nguyện màn sương mù sẽ sớm tan đi. Cậu không hề nghĩ rằng chỉ riêng cái xe khách mình đang đi là không thể nào bị tai nạn được. Có biết bao ô tô di chuyển trên con đường núi này, và ngay ở khoảnh khắc hiện tại, hẳn có rất nhiều chiếc xe đang chạy ở nơi có điều kiện còn tồi tệ hơn. Chỉ có một phần rất, rất nhỏ trong số đó có khả năng gây tai nạn. Cũng có thể xe nào cũng an toàn. Tuy nhiên, tai nạn là thứ sẽ xảy ra khi nó phải xảy ra.

Dẫu vậy, tại sao cái xe khách này không đi chậm lại? Tình huống hiện tại rõ ràng nguy hiểm. Chạy chậm rãi, tử tốn cũng được mà? Nhưng nếu họ đột ngột giảm tốc, xe đằng sau có thể đâm vào họ. Chẳng còn cách nào khác. Mong con đường núi này mau kết thúc. Sau đó, có thể sương mù sẽ mỏng bớt. Đó là lúc chuyện xảy ra.

“Á á!”

Bác tài bật ra tiếng kêu quái lạ. Chiếc xe nghiêng hẳn sang bên phải, và lần này, bác tài hét lên: “Ồi! Chúng ta sẽ rơi!”

Cậu bé vừa chửi rủa “Bác làm cái trò gì đấy? Đừng có đùa!” vừa bám chặt lấy lưng ghế phía trước. Những đứa trẻ lơ đãng đã bị nhấc bổng ra khỏi ghế, văng tán loạn trong xe. Những tiếng thét tuyệt vọng từ đáy lòng, đáy bụng mà chưa ai từng nghe, và nếu không cần thì cũng chẳng bao giờ muốn nghe, vang lên từ mọi hướng. Chiếc xe hẳn đã đâm vào đâu đó, cửa kính bên tay phải vỡ tan tành. Cơ thể cậu bé bị rung lắc dữ dội. Một thế lực vô hình cố gắng chia tách cậu với cái lưng ghế phía trước. Cậu bé chui xuống khe giữa hai ghế và bám chặt lấy chân ghế. Chiếc xe khách lăn nhiều vòng. Cậu bé nhắm tịt mắt, nghiến chặt răng, và cô hết sức chịu đựng.

Điều tiếp theo cậu nhận ra là chiếc xe đã dừng lại. Nó đang lộn ngược, trần xe móp méo bây giờ nằm bên dưới cậu bé.

Cậu tuột từ khe ghế xuống trần xe. Đầu cậu bé hơi biêng biêng, nhưng ngạc nhiên thay, cậu không bị thương tích gì, có vẻ cách xử lý của cậu là phù hợp. Không chỗ nào trên người cậu cảm thấy đau.

Thật im lặng.

Ở đây không còn ai khác ngoài cậu bé ư?

Không thể nào có chuyện đó. Trên xe khách có rất nhiều người.

Thực ra, vài người bạn của cậu bé đang nằm trên trần xe, giờ đã thành sàn xe. Đều là những gương mặt quen thuộc, nhưng không một ai nói gì. Cũng không hề động đậy.

Cậu bé cảm thấy có thể tất cả đều đã chết, nhưng cậu không muốn nghĩ về chuyện đó và cố gắng không nghĩ ngợi thêm. Ngay cả khi những đứa trẻ với chân tay bị bẻ gập theo hướng kì quái hay cô bé có thứ chất lỏng màu đỏ chảy ra từ mắt, mũi, miệng lọt vào tầm nhìn, cậu bé vẫn phớt lờ. Thứ mùi kì dị của chất bài tiết hay gì đó làm cậu cảm nín. Tóm lại là một thứ mùi khủng khiếp, không bịt mũi vào thì không tài nào chịu được. Cửa kính xe đã vỡ hết, nên cậu vừa đi vừa bò ra được đến bên ngoài.

Sương mù dày kinh khủng. Bằng cách nào đó, cậu bé vẫn quan sát được dưới chân mình, nhưng tầm nhìn chắc chỉ tầm một mét.

Cậu cảm thấy hình như có gì đó di chuyển ở phía trước.

“Có ai ở đó không?” Cậu bé cất tiếng gọi.

Không một tiếng trả lời. Đó có phải ảo ảnh thị giác của cậu không?

Biết đâu có ai đó không bị thương và đã ra khỏi xe giống cậu. Cậu bé quyết định thử đi vòng quanh chiếc xe khách lật úp. Cậu muốn gặp được ai đó, nhưng đồng thời lại nghĩ nếu người đó đang bị thương nặng thì sẽ rất phiền. Cậu muốn hét lên thật to: “Có ai không? Có ai không? Có ai không?” Cậu bị thôi thúc bởi cảm giác muốn nhìn vào trong xe, nhưng đã cưỡng lại.

Rốt cuộc thì chẳng có ai ở quanh chiếc xe khách cả.

Chỉ có mình cậu bé thôi.

Khi cậu bé ở cạnh chiếc xe, thứ mùi xú uế làm người ta buồn nôn toả ra, khiến cậu cảm thấy mình cũng sắp phân huỷ. Cậu bé có cảm giác mạnh mẽ rằng mình không thể ở lại đây. Cậu không được ở đây.

Màn sương mù không có dấu hiệu gì là sẽ tan đi. Nếu rời khỏi đây, cậu hầu như sẽ phải mò mẫm mà tiến bước. Giờ là thời điểm cậu bé phải hành động khôn ngoan. Cậu bé còn nghĩ, đây là nếu mình khôn ngoan thật. Cậu hẳn sẽ có thể vượt qua nghịch cảnh này. Bằng không, có lẽ cậu sẽ chết như những người khác.

Không. Tuyệt đối không.
Không đùa đâu.
Ai lại đi chịu chết chứ...!

6. Đúng như ước nguyện [inspire_me]

Mái đầu nhìn thấy khu vực đó từ xa, Haruhiro đã tưởng đây là một nghĩa trang.

Có một ngọn đồi trông như mỏm đất nhô lên giữa vùng đất bằng phẳng, và hàng hà sa số những thứ giống với bia mộ xếp thành hàng trên ngọn đồi đó.

Khi đến gần ngọn đồi, cậu mới nhận ra toàn bộ đều là những bức tượng hình người.

“Tượng phụ nữ...?”

Haruhiro lăm bắm, không thực sự định hỏi Alice, người đang đi đằng trước. À, nếu phải nói rõ ra thì đúng, cậu đang hỏi, nhưng cậu không hề kì vọng sẽ nhận được một câu trả lời. Đúng như dự đoán, Alice vẫn cứ thoăn thoắt bước mà không nói lời nào. Haruhiro vừa im lặng theo sau vừa nghĩ giá như cậu cũng có thể sống theo cách của mình giống Alice thì nhàn hạ biết bao. Nếu phải lựa chọn có muốn bắt chước hay không thì hơi khó nói. Cậu muốn thử sống như mình muốn, chẳng cần quan tâm đến người khác. Nói vậy thôi chứ chừng nào cậu vẫn còn là cậu, cậu vẫn sẽ quan tâm đến người khác, hay nói đúng hơn, dù thế nào cậu cũng sẽ để tâm. Cậu không thể trở nên giống Ranta... Ranta?

Ranta là ai ấy nhỉ? Ranta. Ran... Ranna? Ranran? Có vẻ không đúng. Phải rồi. Không đúng. Là Ranta.

Mái đầu xù hiện lên trong tâm trí cậu. Đúng, đúng rồi, cậu đã nhớ ra. *Có vẻ mình sẽ quên ngay... Ngay kia à? Cảm giác đã khá lâu rồi không gặp. Vài tháng, hay vài năm? Hay chỉ là mình cảm thấy thế? Không, mình thực sự đã rời xa Ranta rồi. Từ trước khi tới Parano. Tại sao nhỉ? Lúc nào? Ở đâu? Thousand Valley (Thung lũng Ngàn) phải không? Phải rồi. Địa điểm tụi mình trở về từ Darunggar*

chính là Thousand Valley, rồi cả nhóm bị cuốn vào trận đấu giữa bè lũ Forgan và Typhoon Rocks. Có nhiều chuyện xảy ra và Ranta đã phản bội, đi theo Forgan. Hắn còn sống không nhỉ? Hừm, mình biết tên đàn đó, kiểu gì cũng đang sống khoẻ re một cách vô ích.

Nếu Haruhiro không đào những mảnh kí ức này lên và khắc sâu chúng vào tâm trí, mọi thứ sẽ tan biến. Như chưa từng tồn tại.

Thỉnh thoảng Haruhiro cũng thấy nhớ cậu ta. Nếu thực sự gặp lại, cậu nhất định sẽ lại cáu gắt. Dù vậy, *không bao giờ gặp lại được nữa thì lại có chút không đành.* Có phải hắn đã chết đâu kia chứ.

Chưa chết... đâu nhỉ?

Kuzaku.

Shihoru.

Setora, Kiichi.

Và Merry.

Yume chắc chắn không ở Parano.

Họ còn sống nhỉ?

Chắc chắn là... còn sống.

Đúng.

Họ còn sống.

Nếu vậy, mình không thể tiếp tục thế này. Mình phải đi tìm. Mình sẽ tìm ra họ.

Sự nóng vội biến thành hàng triệu con côn trùng, bò loạn xạ dưới da cậu. Những con bọ ấy như thể sắp sửa chui ra từ kẽ móng tay, khoé mắt, lỗ tai. Nhưng đương nhiên, không có con bọ nào cả. Những thứ không tồn tại không thể nào xuất hiện, nhưng ở Parano này, không ai cam đoan được rằng sẽ không xảy ra những thứ đáng lẽ bình thường chẳng thể xảy ra. *Đây thực sự không phải lúc để làm mấy cái việc này.*

Những bức tượng nằm cả ở dưới chân đồi. Từ dáng vẻ bên ngoài, quả nhiên là tượng phụ nữ. Không rõ là bằng đá, bằng sắt, bằng gỗ, hay là bằng thuỷ tinh? Trông có vẻ rất nhiều nguyên

vật liệu đã được trộn lẫn và kết hợp với nhau. Có những bức mang tính tả thực, như thể lột tả nguyên vẹn một người phụ nữ có thật và cũng có những bức cách điệu đi. Cảm tưởng thành thật của cậu là người chế tác không giỏi lắm. Tuy không đến nỗi gọi là tạp nham thì cũng hơi bị non tay.

Alice leo lên ngọn đồi như vẽ nên những đường xoáy tròn ốc lớn, kiểm tra từng bức tượng một. Muốn lên đỉnh đồi thì leo thẳng lên cũng được mà. Giờ có phần này thì cậu cũng sẽ bị phốt lờ hoặc bắt cảm miệng. Haruhiro thở dài không biết bao nhiêu lần sau lớp khẩu trang. Những bức tượng có hình dạng như thể được làm ra bởi một đứa trẻ muốn giết thời gian đâu có giá trị gì để nhìn cơ chứ, nhưng xung quanh cũng chẳng có thứ nào thu hút ánh mắt cậu. Ban đầu, cậu chỉ nghĩ được thế mà thôi.

Nhưng càng đi, không hiểu sao... hình như các bức tượng càng đẹp lên... thì phải?

Chà, quả thật những bức tượng tả thực thì hình dạng rõ ràng đã dần chuẩn hơn, còn những bức cách điệu thì ngay đến cả con mắt của kẻ nghiệp dư cũng cảm nhận được chút gì mang hơi hướm nghệ thuật.

Những bức tượng nhỏ có kích cỡ tương đương người thật, còn những bức lớn chắc phải cao gấp đôi Haruhiro. Có bức mặc y phục, có bức khoả thân.

Một lúc sau, cậu chợt nhận ra.

Tất cả các bức tượng đều có chung khuôn mặt.

Người mẫu cho hàng trăm, hàng ngàn bức tượng, hoặc có thể nhiều hơn, là một cô gái trẻ duy nhất.

Khi bọn cậu đi đến khoảng giữa đồi, những bức tượng tả thực đã chiếm phần lớn, độ chính xác tăng đáng kể. Mặc dù kích thước, tư thế, trang phục khác nhau, nhưng theo một nghĩa nào đó, tất cả những cái này đều là cùng một bức tượng. Tác giả hẳn vẫn là một người. Ai đó đã tạo tác từng bức, từng bức tượng người phụ nữ nọ cho tới khi đạt đến số lượng này. Suy luận theo kiểu thông thường thì người phụ nữ đó không phải nhân vật

sinh ra trong tưởng tượng, mà đang tồn tại, hoặc đã tồn tại đâu đây. Tác giả hẳn phải có tình cảm đặc biệt với người phụ nữ đó, một mối quan hệ gần gũi thân thiết, như là thành viên trong gia đình, bạn bè, hoặc người yêu.

Alice liếc mắt nhìn quanh, thản nhiên đi giữa những bức tượng. Haruhiro vừa đuổi theo sau vừa tự hỏi bộ Alice không thấy hơi rùng rợn sao. Về phần Haruhiro, cậu thấy khá ghê rợn.

Tác giả hẳn đã bắt đầu làm tượng ở dưới chân đồi và cứ thế xây tiếp lên tới đỉnh. Kỹ năng dần cải thiện hơn. Khi Haruhiro và Alice sắp leo hết ngọn đồi, những bức tượng ở đây sống động tới mức ngỡ như người phụ nữ đã chịu tác động nào đó mà hoá đá. Quang cảnh những thứ như thế xếp thành hàng chỉ có thể mô tả bằng từ “kì dị”.

“Tàn tích số năm à...”

Đây là một trong bảy phế tích, đánh số từ một đến bảy. Nhưng không hiểu tại sao lại không còn chút nào dấu tích của các công trình, ví dụ như những bức tường sắp sập hay cột nhà đổ sụp. Đến cả gạch vụn cũng hầu như chẳng thấy đâu.

Những pho tượng chẳng? Có phải người nào đó đã phá huỷ các toà nhà, hoặc lấy đá và kim loại từ những căn nhà đổ nát để làm nên chỗ tượng này?

Alice bỏ chiếc xẻng đang vác trên vai xuống.

Ở cuối con dốc dẫn lên đồi có một khu vực bằng phẳng và rộng rãi. Những pho tượng tạc người phụ nữ chỉ đứng ở rìa đỉnh đồi.

Không, chỉ có đúng một bức.

Ở khoảng giữa đỉnh đồi. Bức tượng người phụ nữ đứng đó lẻ loi.

Haruhiro nín thở.

Có người ở đó.

Ngay trước bức tượng.

Một người đàn ông thấp hơn Haruhiro đôi chút, đang nhìn chăm chăm bức tượng người phụ nữ có kích cỡ chắc là ngang

người thật.

Tóc người đàn ông khá dài, quăn tít. Gương mặt nhìn nghiêng của gã lún phún râu, trông vừa trẻ lại vừa như có tuổi. Cái áo khoác màu xanh rêu với cổ áo đính lông gã mặc đã sờn nhiều, nom hơi bẩn thỉu, và đôi boots có vẻ bền chắc nhìn là đủ thấy đã dùng khá lâu.

Haruhiro biết Alice gọi gã đàn ông kia là Ahiru^[6]. Nhưng chắc không phải tên thật.

Cả Alice lẫn Haruhiro không bước đi một cách ồn ào, nhưng cũng không triệt tiêu hoàn toàn tiếng bước chân. Ahiru chắc chắn đã nhận ra Alice và Haruhiro. Mặc dù vậy, gã vẫn không rời mắt khỏi bức tượng. Tóm lại là chẳng hề nhúc nhích.

“Bóng đen khả nghi...” Alice nhìn quanh và lẩm bẩm, “... không có, nhỉ...?” Mặt trời không mọc cũng chẳng lặn trên bầu trời Parano, nên sẽ không có bóng đổ về hướng ngược lại với ánh mặt trời. Bóng của nhóm Haruhiro cũng chỉ đổ mờ mờ ngay dưới chân họ. Vậy “*bóng đen khả nghi*” là sao cơ...?

Alice lại gần Ahiru.

“Tăng lên nhiều phết nhỉ, Ahiru.”

Ahiru giật mình quay mặt sang như thể phải nghe tiếng mới phát hiện ra sự có mặt của Alice.

“... Công chúa.”

“Ta phải nói rằng đừng gọi ta như vậy bao nhiêu lần thì người mới hiểu hả?”

Alice dừng chân, cảm mũi xéng xuống đất. Ahiru thở ra một hơi rất dài rồi phát âm rành mạch chữ “Alice C” và hỏi.

“Thế được chưa?”

“Miễn không phải ‘công chúa’ thì sao cũng được.”

“Hừm...”

Ahiru chậm rãi chùi miệng bằng ống tay áo. Sau đó, có vẻ gã nhận ra sự tồn tại của Haruhiro.

“Biến ai đó thành người hầu à, hiếm đấy. Alice C là kẻ chạy trốn khỏi nhà vua để đội lốt một con sói đơn độc kia mà.”

“Không phải người hầu. Là bạn. Xạo thôi.”

Cách ăn nói của Alice thật khiến người ta chẳng biết nên tin vào cái gì. Tuy khác với một kẻ chuyên môn bịa chuyện, nhưng vẫn có nhiều điều mâu thuẫn.

Ahiru thoáng cười gượng, bắt đầu cởi hàng khuy đang cài đằng trước áo khoác.

“Tới trả đũa à? Vì tôi đã phá nhà của đảng ấy.”

“Thật sự, trò đó vô cùng quá đáng.”

Phập, phập, phập.

Alice rút xẻng lên khỏi mặt đất, cắm xuống, rút lên, rồi lại cắm xuống.

“Ta không nghĩ người có gan làm thế, Ahiru. Ta cứ nghĩ người sẽ không làm trò đấy. Bởi đúng thế mà? Người biết nơi ở của ta thì ta cũng vậy. Ta biết người đang đắm chìm trong những kỉ niệm với Yonaki Uguisu ở Tàn tích số năm, nơi trước đây được gọi là Tsukihi này.”

“Hình như đảng ấy đang hiểu nhầm. Tôi không cần kỉ niệm.”

“Vậy tại sao người tạc tượng cô ấy nhiều đến thế này?”

“Chỉ vì tôi không có việc gì để làm thôi.”

“Bao biện nghe gượng ép quá.”

“Đảng ấy tới đây vì nhà bị phá chứ gì? Được thôi. Làm đi. Phá hết đi cũng được.”

Ahiru cởi hết khuy áo khoác, đặt tay lên chiếc thắt lưng da. Đó là vật thờ của Ahiru.

Alice vẫn đang cắm mũi xẻng phăm phập xuống mặt đất này giờ.

Haruhiro giữ vị trí gần như ngay phía sau lưng Alice. Cậu đã chuẩn bị để có thể chuyển động bất cứ lúc nào. Ừm, dù nói là chuyển động, nhưng thực chất chỉ là bám chặt lấy Alice mà thôi.

“Phá huỷ đi.”

Ahiru nở một nụ cười nhạt và nhắc lại. Gã rút thắt lưng ra khỏi cạp quần. Bề ngoài, nó chỉ là một chiếc thắt lưng da màu

đen bình thường. Haruhiro vừa mới nghĩ thế xong thì chiếc thắt lưng đã tự động cuốn lấy nắm tay bên phải của Ahiru.

“Phá đi. Đẳng nào cũng chỉ toàn đồ giả. Phá huỷ tất cả đi.”

“Ra vậy.”

Alice dừng tay, không đưa xẻng lên xuống nữa, rồi cười khúc khích.

“Người không tự phá huỷ được, nên muốn mượn tay ta à? Người chọc tức ta vì mục đích đó sao? Lúc nào cũng là một tên phiền toái.”

Chân phải Ahiru bắt đầu run rẩy. Biểu cảm trên khuôn mặt không thay đổi, nhưng gã đang dao động.

“Tôi không muốn bị người nói là phiền phức đâu, công chúa.”

“Ahiru. Ta không tài nào hiểu được, nếu người muốn đưa Yonaki Uguisu trở về, sao người không làm thế?”

“... Nếu được thì tôi đã làm rồi. Đẳng ấy cũng chẳng phải vì thích mà diễn vai nàng công chúa ngớ ngẩn nhẩy múa trong lòng bàn tay nhà vua đâu nhỉ?”

“Hiển nhiên rồi. Vì vậy ta mới chạy trốn. Dù người có vui lòng liếm chân tên khốn chết tiệt kia thì cô ấy cũng sẽ không quay lại. Hay người đang chờ tên khốn chết tiệt đấy chán ngán giọng ca tuyệt diệu kia và vứt bỏ cô ấy? Có điều, thay vì vứt bỏ, hẳn có vẻ sẽ đánh quỵ cô ấy xuống sàn nhà rồi nghiền thành bột. Tên đó sẽ không trao cho ai khác món đồ chơi đã từng một lần thuộc về mình. Tóm lại, đích thị là một tên cặn bã.”

“... Cũng có thể.”

“Chính xác là người muốn làm gì hả, Ahiru? Người chọc tức và dụ ta tới đây nhằm mục đích gì?”

“Tôi... dụ đẳng ấy... đó... không phải ý định của tôi.”

“Nhưng thế thì lạ quá nhé?”

Haruhiro không hiểu tới một nửa câu chuyện mà Alice và Ahiru đang nói. Cậu chỉ biết là Alice đang lấn át Ahiru. Điều đó là chắc chắn. Ahiru trông như sắp sửa nổi khùng. Nắm tay phải quán thắt lưng có nện vào mặt Alice lúc nào cũng không lạ. Kể

cả thế đi nữa, chắc Alice vẫn xử lí được dễ dàng. Hình như Ahiru cũng biết rõ điều đó.

“Đằng nào người cũng không đánh bại được ta. Ta nghĩ đó là lí do người bày trò quấy nhiễu hòng dẫn dụ ta đi tới chỗ nhà vua. Nếu người cứ để yên thì một lúc nào đó ta cũng sẽ đánh bại tên khốn chết tiệt đó thôi mà.”

“... Ừ phải. Hẳn là vậy. Mặc dù tôi không nghĩ đằng ấy có thể làm được việc đó.”

“Nhưng ta sẽ làm đó. Tên khốn chết tiệt đó hầu như không rời khỏi gai. Nếu ta muốn hạ gục hắn, ta buộc phải ra mặt trước. Khi nào sẵn sàng, ta sẽ đi dọn dẹp hắn. Ahiru, còn người thì đang làm gì vậy?”

“Tôi... nhận mệnh lệnh của nhà vua...”

“Tên khốn chết tiệt ấy cũng biết người là một kẻ bất tài vô tướng. Chẳng ai kì vọng gì ở người cả. Chắc chắn Yonaki Uguisu cũng thế. Cô ấy chẳng mơ mộng rằng người sẽ cưới bạch mã đến cứu như một chàng hoàng tử đâu.”

Tuy không rõ nội tình câu chuyện, nhưng Alice cần gì phải nói tới mức đó. Càng lúc Haruhiro càng không thể ngăn mình thương hại Ahiru. Alice quá độc mồm độc miệng. Alice cứ tuôn ra những lời cửa sâu vào lòng người khác với thái độ hết sức thờ ơ, chẳng có vẻ gì là tận hưởng. Là kiểu người “thẳng ruột ngựa”. Có thể không có ý xấu, nhưng đáng ra nên có chừng mực hơn một chút.

“... Alice.”

Ahiru nở một nụ cười chỉ có thể nói là rất gồmg, và thực tế cũng chẳng hơn gì một chiêu trò lừa phỉnh. Sau đó, gã nói như gần từng chữ.

“Đằng ấy đúng là một kẻ đáng ghét đấy.”

Nhưng Alice vẫn lạnh nhạt, xem đó như chuyện hiển nhiên.

“Bị một con vịt con xấu xí ghét bỏ cũng chẳng ảnh hưởng gì tới ta. Nhưng người thì lại không muốn bị ta ghét, phải không?”

“... Gì cơ?”

“Để ta nói người nghe suy nghĩ thật lòng của bản thân người, những cảm xúc và mong muốn mà người dù ấp ủ cũng không thể nói ra, hoặc tệ hơn là chưa nhận thức được rõ ràng.”

“Tại sao...”

“Người không thông minh. Hơn nữa, với Yonaki Uguisu bị bắt làm con tin, người đã rơi vào tình trạng tư duy ngưng trệ, chẳng nhìn rõ bản thân mong muốn điều gì hay bản thân đang làm gì. Vậy nên ta mới bảo ta sẽ chỉ cho người.”

“Tôi...”

“Trước đó...” Alice hát đầu về một phía. Haruhiro đoán được điều Alice muốn qua dấu hiệu rất nhỏ đó và cơ thể gần như tự động phản ứng ngay. Thấy bản thân như vậy quả thực có chút đáng buồn.

Haruhiro quăng mình vào Alice. Vừa vịn lúc đó, cái xẻng của Alice cũng lột da. Lớp biểu bì đen đúa ấy tạo thành một cái vỏ linh động. Nó vừa bảo vệ Alice vừa tấn công kẻ địch của Alice. Gọi phần thân chính của cái xẻng là trái tim Alice cũng được. Nó lộ ra và dễ bị tổn thương. Ngay cả không khí cũng làm nó đau. Haruhiro không còn xung hô theo cách bình thường cậu vẫn hay dùng^[7]. Khi cậu ôm chặt lấy Alice từ phía sau thế này, cậu bắt đầu nghĩ như thể cậu là Alice. Cậu nhận thức được rõ rệt cảm giác nắm lấy phần thân chính của cái xẻng kia. Nó sống động đến nỗi cậu lấy làm thắc mắc vì sao nó không chảy máu, nó mềm, nhớp nháp, là thịt, là cơ quan, là tổ chức. Mạch đập thành thịch. Lớp da tách ra thành hàng trăm, không, hàng nghìn sợi, vươn dài, toả rộng, vô cùng bền chắc và khó bị phá huỷ. Kể cả có bị xé toạc hay nghiền nát cũng chẳng phải vấn đề gì lớn. Lớp da có thể nào cũng không ảnh hưởng, nhưng phần thân chính lại khác. Nó mong manh đến đáng ngại. Đến mức thành thật mà nói, chỉ cầm phần thân chính trực tiếp thế này thôi cũng thấy đau rồi. Đang chịu đựng. Phải dốc hết sức mà cắn răng chịu đựng.

“Dừng lại!”

Ahiru hét lên. Không chỉ là kêu lớn tiếng. Gã van xin “Làm ơn đừng đi!” với gương mặt đau đớn tột cùng. *Tôi* thấy cái biểu cảm đó thật không gì bằng. Nhưng gã ta chắc chắn còn có thể phát ra chất giọng hay hơn nữa.

Đám da của cái xẻng rít lên, bay khắp không gian và liên tục quét đổ từng bức tượng Yonaki Uguisu. *Tôi* cười. Không phải phá lên cười nhưng không cười không chịu được. *Tôi* vừa cười vừa phá huỷ hai, ba, bốn, năm Yonaki Uguisu. Phải chăng *tôi* thấy vui khi hành hạ người khác? *Tôi* không phủ nhận mình có mặt này. Mặc dù đương nhiên *tôi* sẽ không làm chuyện kinh khủng đấy với Yonaki Uguisu thật. Vì cô ấy đúng như tên gọi, là một con chim trong lồng, hết sức đáng thương. Nhưng những bức tượng Ahiru làm ra không phải cô ấy. *Tôi* cũng không ưa cái thói chẳng làm gì ngoài đập tượng của Ahiru. Vì thế, *tôi* sẽ phá huỷ. Thái lát chúng bằng lớp da này. Nghiền nát. Đập vụn chúng. Phá huỷ, phá huỷ, phá huỷ hết.

“A...!”

Ahiru ôm đầu chứng kiến cảnh đó. Gã hét đi sang bên này lại đi sang bên kia, cuối cùng khuỵu hai gối xuống.

Buồn cười thế. Làm sao mà không cười cho được. Dù kêu gào “dừng lại, dừng lại” nhưng gã chẳng định ngăn *tôi*. Đẳng nào gã cũng không có khả năng ngăn cản *tôi*, song ít nhất cũng nên thể hiện chí khí ra một chút chứ.

Nhưng Ahiru không làm.

Bởi đây là ước nguyện của gã. Gã muốn phá huỷ tất cả những bức tượng Yonaki Uguisu mà gã đã tạo ra với rất nhiều yêu thương trân trọng, ngày càng giống người thật hơn so với thuở ban đầu.

Vì nói cho cùng, chúng không phải là cô ấy. Chúng không thể thay thế cô ấy. Mặc dù vậy, Ahiru vẫn không đành lòng phá huỷ. Dầu có cố gắng đến thế nào, Ahiru cũng không thể tự tay làm tổn hại bức tượng trông giống cô ấy. Kể cả khi chúng không phải là cô. Gã là đồ ngốc hử? Hẳn là đồ ngốc rồi.

Ahiru đang gục xuống khóc lóc. Gã vốn tự tin với cái mặt tiền của mình, một thằng cha vênh váo bình thường hay có cái nét ra vành ra vẻ. Cái mặt đó bây giờ tèm lem nước mắt và nước mũi, bộ râu trông cũng chẳng ra làm sao. Đáng đời. Còn gì nực cười hơn được nữa.

Mà *tôi* cũng không phá huỷ tất cả đâu.

Làm vậy thì phiền quá.

Số lượng quá nhiều. Làm ra bao nhiêu thế không biết. Đây là Parano, nếu muốn thì có thể tạo ra vô hạn, bao nhiêu cũng được. Nhưng chẳng phải vẫn có thứ gọi là hạn mức sao? Đúng là đồ ngu. Một thằng ngu thực sự.

Nói vậy thôi chứ cũng chỉ còn mỗi bức tượng đứng trên đỉnh đồi.

Tác phẩm để đời nằm ở trung tâm. Chắc chắn đây là bức tượng Yonaki Uguisu mà Ahiru đã chế tác với tâm niệm đó sẽ là lần cuối, được chăm chút tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ. Thế nhưng, rất có thể nếu chuyện không tới nước này, nó sẽ chưa phải pho tượng cuối. Ahiru tuyệt đối sẽ không thoả mãn và lại bắt đầu làm bức tượng tiếp theo.

Bản thân việc đúc tượng là một hành động bù đắp.

Gã nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ được ôm cô ấy trong vòng tay nữa. Vì thế, gã chỉ biết tự an ủi mình bằng cách liên tục đắp tượng mà thôi.

Thật là một kẻ đáng thương.

“Ừm.”

Tôi cầm chiếc xẻng đã thu hồi lớp da xuống mặt đất và gặt đầu.

“Nhưng thôi, cũng thoả mái rồi.”

Haruhiro tách mình khỏi Alice. Cậu mệt lử, ngồi bệt xuống đất... Cậu không còn là *tôi* nữa mà trở về làm chính bản thân *mình*.

“... Tôi cũng vậy.”

Với dáng ngồi như con gái, Ahiru ngẩn ngơ ngược nhìn bầu trời chầm bi. Gã chẳng buồn lau nước mắt, nước mũi, và cả nước miếng.

“... Ra thế... Tôi muốn chấm dứt chuyện này... Là vậy ư?”

“Vẫn muốn bỏ đi nhà vua tiếp hử?”

“... Không. Quá đủ rồi.”

“Vậy thì Ahiru, từ giờ người sẽ giúp ta bằng cách trở thành gián điệp.”

Ahiru ngược nhìn Alice, khẽ quệt ống tay áo quanh miệng. Gã mang vẻ mặt như mơ về một giấc mơ không hồi kết dù đang còn thức. Sâu trong đáy mắt, một ngọn lửa nhỏ đã thắp lên.

“Gián điệp... ấy hả?”

Alice cười rồi nói.

“Đó là ước nguyện của người mà?”

7. Chỉ vì có em [only_you]

*R*a không đường hầm thì thấy một lâu đài.

... Nói thế cũng hơi khó xác định là đang ám chỉ cái gì, và Kuzaku cũng không hiểu lắm. *Trách sao được?*

Cái trần cao khiếp.

Rộng cũng vừa phải thôi chứ... Có phải... hành lang không? Đây? Đây là gì? Rộng quá nên cũng không tự tin gọi nó là “hành lang” được. Gì nhỉ? Một không gian giống như đại sảnh rộng mênh mông vô tận?

Mặt sàn là đá cẩm thạch? Có lẽ? Chất liệu trông cứng và trơn bóng, nên cậu đoán có thể là đá. Màu nâu? Nâu nhạt? Tuy mang gam màu trầm như thế mà trông vẫn lấp lánh lung linh. *Quá điiiiiiiiiih. Mà cần gì phải kéo dài giọng như thế nhỉ? Mà đỉnh hả?* Vô số những vật phát sáng tựa đèn chùm rủ xuống từ trần nhà và mặt sàn liên tục phản xạ lại ánh sáng của chúng. Thực sự là “siêu phản xạ”, với uy lực khiến người ta muốn nghi ngờ có phải chúng đang cố lật lại khái niệm về “phản xạ” hay không.

Giả sử bạn bị ai đó hỏi đây là đâu trong trạng thái không được trang bị trước chút kiến thức nào. Với Kuzaku, câu trả lời của cậu không gì ngoài “tạm thời tôi chỉ biết chắc là ta đang ở trong nhà thôi”.

Nhưng mà, ừm, khi Kuzaku đưa ra câu hỏi “đây là đâu thế?” cho quý cô Io xinh đẹp hoàn hảo đang tiến bước với sự đồng hành của hắc ám kị sĩ Gomi, thánh kị sĩ Tonbee và Kuzaku mang cái tên mới Bossari, cậu chỉ nhận lại một câu trả lời là “*shiro*”. Vậy nên, đây là *shiro* chứ gì. Đọc là *shiro* nhưng chắc không phải màu trắng hay Tử Lộ^[8], vậy quả nhiên là lâu đài rồi. Mà Tử Lộ là cái quái gì không biết.

Mất một lúc cậu mới nhận ra, những thứ tựa như cái bóng sắp sửa chuyển sang dạng lập thể ở khắp nơi trên hành lang đang xoắn lấy nhau. Nói sao nhỉ, về mặt hình dạng, chúng giống người, giống thú, hoặc là nửa người nửa thú. Cảm giác như là chúng cũng đang chuyển động.

“Đó là gì thế...?”

Thay vì hỏi một người nhất định nào đấy, Kuzaku thử nói đồng thời bộc lộ thái độ tỏ ý “ai đó chỉ tôi được không”. Khi ấy, Gomi nhắc cậu, “Nhìn chì mù nhìn lăm.” Cũng không phải chuyện quan trọng gì, nhưng đồ rác rưởi này, à không, người này, phát âm quá khó nghe.

“Bọn đó là bầy tôi của nhà vua. Hoặc nói là đã từng mới đúng. Mà cũng không phải. Để đơn giản thì gọi là những gì còn sót lại đưê. Làm nhà vua tức giận thì kết cục của bầy cũng dzậy đó. Liệu hồn. Không được gây phiền phức cho cả quý cô Io đâu.”

“... Ờ? Sức mạnh... của cái người gọi là vua... đã làm họ thành ra như thế? Có nghĩa họ vốn là con người ư?”

“Kiểu vậy...”

Giọng điệu mập mờ chẳng hợp với Gomi chút nào, như thể ẩn chứa ý nghĩa sâu xa nào đó, hoặc hẳn đang muốn nói “đừng hỏi gì thêm”. Lẽ nào là như thế?

Kuzaku thoáng ngoái lại mà không dừng bước.

Những cái bóng về cơ bản là giữ khoảng cách với nhóm của quý cô Io, tính cả Kuzaku trong đó. Chúng cũng chuyển động về nhiều hướng khác nhau. Chỉ một cái bóng trong số đó là bám theo nhóm bọn họ.

Kuzaku không biết nhiều về Io, ngoại trừ việc cô là một tu sĩ xinh đẹp tuyệt trần, nhưng Gomi và cả Tonbee đều là những kẻ khá có tài. Không thể nào có chuyện họ không để ý thấy cái bóng kia. Nhưng họ làm ngơ nó. Vì nó chỉ là một cái bóng không đáng để bận tâm? Có thể vậy, nhưng vì một lí do nào đó, cậu không nghĩ mọi chuyện chỉ đơn giản như thế được.

Dù cùng thuộc DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) nhưng tổ đội Haruhiro và đội của quý cô Io còn chưa gặp nhau bao giờ,

nên Kuzaku không biết nhiều thông tin về đội của quý cô Io. Tuy nhiên, chắc chắn không chỉ có ba người. Cậu không nhớ cái tên nào khác ngoài Io, nhưng hầu hết các tổ đội đều có năm hoặc sáu người, nên cậu có cảm giác trừ Tonbee và Gomi ra phải có vài người nữa.

Có lẽ cái bóng kia từng là một thành viên trong đội của quý cô Io. Người đó làm nhà vua tức giận và bị biến thành một cái bóng. Có lẽ đây là những gì còn lại từ một người đồng đội của Io.

Không hiểu cái hành lang này dài tới đâu. Dù có tráng lệ và đẹp đến mấy, một khi đã quen rồi thì trái tim cũng chẳng còn rung động.

Cậu đã bị Shihoru truy đuổi vòng quanh, phải trốn chui trốn nhủi, cố gắng thuyết phục rồi lại từ bỏ khi cho rằng chẳng ăn thua, sau đó nghĩ lại là “nhưng nếu nói chuyện chắc chắn cô ấy sẽ hiểu”, suýt thì toi mạng và lại phải chạy trốn, tóm lại, cậu đã liều mạng trong tuyệt vọng. Bởi thế, cậu không có thời gian để suy nghĩ cho cẩn thận. Không biết Haruhiro, Merry, Setora và cả Kiichi giờ này thế nào rồi. *Mà không, chắc vẫn ổn thôi. Mình vẫn khoẻ như vâm thế này, mọi người sao có thể không ổn được?*

Tuy là Shihoru đã thành ra như vậy.

Chỉ ít thì cô ấy vẫn sống. Thậm chí còn mạnh hơn.

Nhưng đó có thật là Shihoru không?

Cứ có gì sai sai ấy? Nói thế nào nhỉ, cô ấy khác hoàn toàn. Cô ấy lẽ ra không phải kiểu người như thế. Mình đã tưởng nếu nói chuyện, cô ấy sẽ hiểu ra. Mình cố gắng nghĩ vậy... Nhưng mà, đó phải chăng chỉ là điều mình muốn nghĩ? Nếu mình bình tĩnh tư duy... xem việc nói chuyện liệu có hiệu quả không. Sự biến đổi đó không ở mức độ chỉ nói chuyện là giải quyết được đâu nhỉ. Shihoru, liệu cậu có thể trở lại như cũ được không? Liệu tớ có thể khiến cậu quay trở lại? Có phương thức nào khả dĩ không? Tự tớ chẳng nghĩ ra gì cả.

Còn tụi Haruhiro nữa?

Chắc vẫn... ổn thôi. Ừ thì, từ trước đến nay, bọn mình đã gặp bao phen sóng gió. Và bọn mình đã vượt qua. Lần này cũng vậy. Đó

là... căn cứ, chỉ có thể thôi sao?

Nếu so sánh với tổ đội của Souma được mọi người ca tụng là mạnh nhất tổ đội của lính tình nguyện huyền thoại Akira hay Typhoon (Cuồng phong) Rocks thì chắc không bằng, nhưng đội quý cô Io cũng là một tổ đội quy tụ những lính tình nguyện tài năng có tiếng. Đánh giá theo tư duy thông thường chứ chẳng hề hạ thấp bản thân và đồng đội, Kuzaku cũng biết họ ở đẳng cấp khác so với nhóm của mình. Ngay cả đội quý cô Io danh tiếng đó giờ cũng chỉ còn có ba thành viên.

Nơi này đáng ngại nhỉ?

Chắc chắn là vùng nguy hiểm, phải không?

Đáng ngại... chứ.

Tuy chỉ là có thể...

Nhưng không loại trừ khả năng mọi người không được bình an.

Có khi đến cả cái tiêu chí tối thiểu là còn sống cũng không có gì đảm bảo.

“Ừm...”

Kuzaku ngồi sụp xuống tại chỗ. Cậu không đi được. Dù chỉ một bước. Cậu thậm chí không đứng nổi. *Tất cả ập tới cùng một lúc. Cảm giác suy sụp.* Nghĩ kỹ thì không phải là cậu không kiệt sức. Nhưng chuyện này với chuyện đó khác nhau? Vụ này, là thế.

Cậu ôm bụng, co người. Tóm lại là một kiểu đói bụng, phải không?

“Mình chưa ăn gì cả...”

Cậu có thể cảm thấy dạ dày mình xẹp lép như tờ giấy. Nó rỗng đến nỗi quặn đau. Cảm giác đói cồn cào như một đại quân công phá bên trong cơ thể cậu. Hốc mắt đau rát như thiêu như đốt, cảm giác nóng bỏng lan từ mũi đến miệng và khoang họng.

Ôi ôi ôi ôi ôi! Nóng! Nóng quá! Mình đang bốc cháy!

“Cổ họng... À, phải rồi, mình cũng chưa uống nước...”

Dạ dày cứ như một con ác long đang cố chui ra khỏi miệng và móc mắt mình. Ác long là cái gì thế hả? Kuzaku không nhịn được nữa, sắp sửa lăn lộn quần quai thì bị ai đó mắng mỏ, “Cố chịu đi!” Nói gì thì nói, chuyện này là không thể. Cậu sắp sửa gào tướng lên “cho tôi nước, nước, nước, nước, nước, một giọt thôi cũng được”. Hoặc có khi cậu đã hét ầm ĩ thật rồi.

Cậu không rõ mình bị đẩy hay đạp ngã, nhưng kiểu gì thì kiểu, Kuzaku đã lật ngửa ra... *Nặng!*

Đã bảo là nặng mà. Tonbee ư? Đừng cười lên tôi. Anh nặng như quỷ ấy. Quá nặng.

“Chịu đựng đi! Phải chịu đựng đi, Bossari!”

Tonbee vừa nói vừa đâm thùm thụp vào mặt Kuzaku. Kuzaku lập tức giơ hai tay lên cố gắng tự vệ, nhưng lớp phòng thủ chắc chắn ấy đã bị phá vỡ và sụp đổ trong nháy mắt bởi hai nắm đấm của Tonbee.

Sau khoảng ba, bốn chục cú đâm, cậu mất dần ý thức.

“Đủ rồi, Tonbee.”

Nếu Io không ngăn lại, có thể cậu đã ngất đi rồi.

“Chúng ta không thể sử dụng ma pháp ánh sáng ở đây, nên sẽ không chữa trị được. Nếu hấn chết thì cũng phiền mà.”

“Xin lỗi, quý cô Io! Tôi ghét thằng này quá nên nhỡ xuống tay nghiêm túc!”

Vừa rồi là đâm nghiêm túc à? Mà chọn cách tấn công từ tư thế cười lên bụng đối thủ là hơi bị khôn đấy nhé. Tôi nể pha đó phết. Dù có thấy bức mình. Nhân tính kiểu gì vậy hả? Chờ đã, không dùng được ma pháp ánh sáng à? Tôi cũng có cảm giác đấy. Là cái kiểu mà sức mạnh của các vị thần không tới được đây.

Dù Kuzaku có nhiều điều muốn nói, nhưng cậu chịu thương tổn quá nhiều để mà nói được. Người ta đã giải thích cho cậu về cảm giác đói và khát ở nơi này, nhưng não bộ cậu tiếp thu được chưa đến một nửa.

“Tóm lại, chịu đựng đi. Phải nhẫn nhịn. Nào, đứng lên, Bossari. Chúng ta đi thôi.”

Quý cô Io thật là nghiêm khắc.

Từ tận đáy lòng, Kuzaku nghĩ “mình muốn gặp tụi Haruhiro ghê”, đồng thời tự lực cánh sinh nhổm dậy và đuổi theo ba người kia đi phía trước. Mặt cậu rất đau. Còn đang chảy máu. Hai mắt sưng vù, tầm nhìn hẹp lại, hẹp lại rất nhiều. *Mình rơi vào tình cảnh hơi bị tệ nhỉ? Đồng đội thật là quý báu. Muốn khóc quá đi.*

“... Khốn kiếp. Vua hay gì đi nữa... Giờ là lúc để gặp cái kẻ đó ư? Tôi nào có muốn gặp đâu. Tôi phải đi tìm tụi Haruhiro...”

Thế nhưng, nếu có thể gặp lại ai đó, cậu buộc phải nói đến chuyện của Shihoru.

Chẳng hạn như không hiểu sao Shihoru lại có bộ dạng gần như khoả thân. Chắc mình không nên nói rằng “thú thực là kêu gọi cực kì”. Chẳng thể nào nói được. Ngoài ra, nước mắt cô ấy lấp lánh rất đẹp, nhưng nguy hiểm vô cùng. Mình phải tự thừa nhận là vốn từ của mình quá nghèo nàn, tệ hại. Mặt thì đau, tinh thần thì đi xuống. Đôi chân cũng quá đổi nặng nề.

Cái bóng kia vẫn bám theo. Cậu càng ngày càng thấy nó tội nghiệp. Dù có thương cảm thì cậu cũng chẳng giúp được gì. Và dãy hành lang cuối cùng cũng kết thúc.

Xem ra, từ một không gian giống như nhà hát kịch, có tới mấy hành lang nối dài, và hội Kuzaku vừa mới đi qua một trong số chúng. Đằng trước trông cứ như ruộng bậc thang. Dù rằng không thể là ruộng được. Họ đi xuống những bậc thang trơn láng nhẵn nhụi và ở dưới đáy hình như có một cái sân khấu tròn. Một cái cột tròn đứng lừng lững ở trung tâm. Nơi này là thế nào vậy? Một địa điểm tụ tập khán giả rồi tổ chức sự kiện hay gì? Chắc không phải. Dù là gì đi nữa, nó tráng lệ hơn cả dãy hành lang, do ánh sáng đổ từ trên xuống nên không nhìn rõ có trần nhà hay không, nhưng mọi thứ đều lung linh rạng rỡ. *Chu choa. Tuyệt vời. À thì mình cũng có cảm giác “thế thì đã làm sao”. Không phải là không có tí nào. Giờ đâu phải lúc làm mấy chuyện này, nghiêm túc đây.*

Cầu thang với mỗi bậc cao chưa đến ba mươi xen-ti-mét, phải có hơn hai trăm bậc thay vì chỉ một trăm. Không gian giống như nhà hát kịch này cũng to quá lớn. Trên đường đi xuống, cậu thử hỏi.

“Tôi có nhất thiết phải gặp nhà vua không?”

“Nhà vua là kẻ cai trị toàn Parano này đấy.”

Cái kiểu nhấn nhá giọng của Gomi thực sự rất nhức tai. Thậm chí nó còn làm cậu cảm nhận được một chút sát ý dâng trào trong tâm tưởng.

“À, không, nhưng mà tôi không có hứng thú. Tôi còn việc khác phải làm.”

“Chả liên quan nhá. Đây là đây tớ của quý cô Io. Đây chỉ cần làm theo những gì quý cô Io sai bấu.”

“Tôi rất biết ơn vì mấy người đã cứu tôi, nhưng thực lòng mà nói, đây tớ thì... sao nhỉ? Rất là có vấn đề? Chắc là không phải. Tuy tôi đoán là đám các người vì thích nên mới làm trò đấy.”

“Đám các người? Cái ngữ Bossari mà ăn nói láo toét quá rồi đấy nhé?”

“Kệ đi là được, Gomi.”

Tonbee cười khẩy. Thái độ đó làm Kuzaku muốn sút một cú thật mạnh vào hông Tonbee để chứng kiến cảnh gã ta lăn lông lốc xuống những bậc thang kia một cách khôi hài. Tuy nhiên, gã ta không chỉ là một tên béo ị. Gã vạm vỡ, cử động linh hoạt, nên Kuzaku rất cay cú vì kẻ cả muốn cũng chẳng làm gì được gã.

“Đằng nào diện kiến nhà vua xong bây cũng biết thôi. Biết rõ một cách đau đớn rằng ở Parano này, tuân theo nhà vua là lựa chọn sáng suốt. Nếu bây ngu ngốc đến mức không hiểu điều này, tương lai bây coi như đã được định đoạt.”

“... Ông ta đáng sợ lắm hả?”

“Không nghe ta nói gặp thì sẽ biết à? Đầu óc để trên mây hả? Cái tên úng não này hẳn là một kẻ đầu óc trên mây đấy. Còn không bằng cái thứ đi ra từ hậu môn ta. Một kẻ úng não nằm dưới cả đồng phân!”

Kuzaku suýt nữa đã giao quyền kiểm soát cơ thể cho cơn kích động muốn đập phá vừa nhen nhóm trong lòng. Gay to gay to. Cậu lẩm nhẩm trong đầu “mình không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy”, cắt ngang giọng Tonbee. Hạn chế nói chuyện thôi. Nghiêm túc đấy, tính cách kiêu mấy người này thì xong phim rồi. Chẳng hiểu Io biến đám này thành đầy tớ làm gì. Ngay từ thời điểm có đầy tớ đã kì quặc rồi. Nhóm Rocks hầu hết là những kẻ dở hơi, hội chú Akira là một tập hợp toàn siêu nhân. DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) thiếu người bình thường quá. *Trời ơi, muốn gặp Haruhiro ghê. Chỉ cần có cậu ấy bên cạnh là sẽ có cảm giác như được chữa lành...*

Kuzaku cúi đầu, đi xuống những bậc thang trong yên lặng. *Chuyện đã thành thế này rồi thì đi xuống tiếp vậy. Mình sẵn sàng xuống đến bất kì đâu, nhưng xuống tới tầng nào thì được? Vẫn xuống nữa à? Xuống mãi sao?*

Kuzaku cảm thấy mình liên tục đi xuống những bậc thang trong một khoảng thời gian dài đến vô lí.

Cuối cùng họ cũng đến được khu vực giống như sân khấu ở dưới đáy.

Dường như lo có việc cần làm với cái cột nọ. Cậu thử đi theo thì thấy nó không phải cái cột. Có một cánh cửa. Nó vừa tự mở ra. Bước vào trong là một căn phòng hình tròn. Nhìn từ bên ngoài thì không thể thấy được bên trong, nhưng từ bên trong lại nhìn thấy bên ngoài. Mọi thứ trừ sàn và trần phòng đều trong suốt. Cánh cửa đóng lại. Căn phòng bắt đầu tự chuyển động.

“Thang máy à...?” Kuzaku thì thào, nhìn sang thăm dò Io. Io bỏ khẩu trang ra, chăm chú nhìn bức tường trong suốt. Dù thở phào một hơi, biểu cảm gay gắt vẫn không thả lỏng chút nào. Rõ ràng là đang hồi hộp. Không chỉ Io. Tonbee và Gomi cũng cứng người vì căng thẳng. Cả hai là hắc ám kị sĩ và thánh kị sĩ có trình độ khá cao. Nhà vua của Parano kinh khủng đến vậy hả?

Cái thang máy tiếp tục đi lên, mãi không thấy dừng lại. Chắc hẳn họ đã di chuyển lên khá cao rồi, nhưng khung cảnh bên ngoài không thay đổi mấy, thật là bí ẩn.

“Hay đơn giản là đi lên quá rồi chẳng?”

Vừa lẩm bẩm vậy xong, cậu suýt bị thổi bay về phía sau thay vì lên trên.

“Ư ô!?”

Cậu xoay sở trụ lại được, nhưng việc suýt bị đẩy ra sau chứng tỏ họ đang tiến về phía trước? Ngay sau suy nghĩ này, cơ thể cậu bị lắc mạnh sang bên phải.

“Oái...!?”

Io, Tonbee và Gomi đã hạ thấp trọng tâm để giữ thăng bằng. Kuzaku quyết định làm theo họ. *Mà không, nếu biết trước sẽ có chuyện này thì nói tôi một câu chứ! Cho tôi biết thì chết ai? Mình chẳng còn sức đâu mà ca thán nữa.*

“Hự!? Ối!? Bự!? Gô!? Quác!? Hộc...!?”

Mỗi lần thang máy đột ngột đổi hướng hay rẽ vào khúc cua, Kuzaku sẽ ngã lăn cù rồi nhồm dậy, đứng lên xong lại ngã chổng kên. Io không biết đã tựa người vào bức tường trong suốt từ lúc nào. Gomi và Tonbee tạo thành một bức tường ở xung quanh. Cả hai không ai đụng một ngón tay vào Io, và giữ vững vị trí để Kuzaku đang lăn lộn kia cũng không chạm vào cô được. *Tôi thấy lòng trung thành của mấy người đã man thật đấy. Nhưng tôi không vì thế mà kính trọng mấy người đâu.*

“...Ư ô...!”

Thang máy dừng lại quả nhiên cũng đột ngột, cánh cửa mở ra cùng lúc và Kuzaku lăn lông lốc ra ngoài.

Hoa hết cả mắt. Mình đang nằm dạng háng dưới đất. Khó chịu kinh khủng. Nơi này là thế nào đây?

“... Ừ ừ... aaa...”

Cách tiếp đón tệ hại quá. Đang rên rỉ, cậu bị đá vào mạn sườn.

“Dậy mau!” Gomi quát.

Kuzaku định phàn nàn là “đau đấy”.

Giọng cậu chẳng cất lên. Cậu cảm thấy một cơn ớn lạnh. Toàn thân cậu thành linh lạnh toát và co rúm lại. Một cảm giác

lạnh lẽo kinh khủng mà cậu chưa trải nghiệm bao giờ. Có vẻ như cậu sẽ không thể nhúc nhích. Tuy thế, Kuzaku vẫn bật dậy. Giờ là lúc cần làm vậy không chần chừ, bằng không sẽ dẫn đến kết quả tồi tệ nhất. Giác quan thứ sáu đã thôi thúc cơ thể cậu.

Kuzaku nín thở. Hay nói cho đúng, cậu không thể thở được bình thường. Trước khi lên thang máy, hành lang và khu vực giống như nhà hát kịch đã vô cùng nguy nga tráng lệ, nhưng nơi này ở một đẳng cấp khác. Để mà hình dung thì nó giống hang động đá vôi, với nhiều thứ gì đấy nhọn nhọn đâm ra từ khắp nơi trên trần, trên tường và cả trên sàn. Nhưng chúng không phải là đá. Chúng có hình dạng giống đường thẳng hoặc đường cong, có vẻ là một phần của công trình nhân tạo. Xét tổng thể, nơi này tối tăm, nặng nề u ám, hơn nữa còn tỏa ra quá nhiều sức ép.

Chỉ riêng bức tường ngay chính diện là mang màu trắng toát, trông thậm chí còn như phát sáng. Ban đầu, Kuzaku tưởng nó là cửa kính, nhưng nó lại không trong suốt. Hình như là màu trắng đục. Khéo còn chẳng phải là kính luôn?

Phía trước bức tường trắng có chỗ cao lên một bậc, hoặc có thể là vài bậc đến vài chục bậc.

Bên trên là một cái ghế à? Nó có phần tựa lưng hình chữ nhật đen đen, quấn mấy vòng dây xích cùng tay ghế. Hình dạng hơi, mà không, rất lạ lùng, nhưng đúng là ghế nhỉ? Cái gọi là ngai vua đấy sao?

Đây là phòng của nhà vua.

Nó khá khác với những gì Kuzaku tưởng tượng. Nhưng cậu không nhầm.

Người đàn ông đang ngồi trên ngai, bắt chéo chân, là nhà vua. Kể cả không ai bảo, Kuzaku cũng dám chắc như vậy. Đấy mà không phải vua thì Parano chẳng có vua nào cả. Cho dù người đàn ông để râu kia không đội thứ giống như một chiếc vương miện màu đen đi nữa, nhìn ông ta không thể là gì ngoài một vị vua. Ông ta mặc một bộ đồ bó khít bằng da màu đen hay gì đó tương tự, và Kuzaku chẳng thể nhận xét lời nào về việc nó có phải trang phục phù hợp với một vị vua không. Cậu cũng có

cảm giác khi nhắc đến “nhà vua” thì sẽ đi liền với y phục và phụ kiện hào nhoáng, hoa mỹ, nhìn đã thấy xa xỉ. Dù thế, đó vẫn là vua. Một khi vua có mặt, đây phải là phòng của nhà vua.

Mắt Kuzaku dán chặt vào chiếc ngai, hay nói đúng hơn là nhà vua. Nhà vua ở đằng xa. Cảm giác về cự li của Kuzaku trở nên rối loạn, không thể xác định rõ là cách bao nhiêu mét, nhưng chắc cũng phải vài chục mét tính từ chỗ cậu đến chỗ chiếc ngai. Ấy thế mà không hiểu sao cậu thấy rất rõ hình dáng nhà vua.

Đứng lên có vẻ sẽ cao. Chân nhà vua rất dài và thanh mảnh.

Chắc không phải tầm tuổi ba mươi. Có lẽ cỡ hơn bốn mươi, hoặc thậm chí ngũ tuần. Khuôn mặt hằn sâu những nếp nhăn đúng với độ tuổi, chòm râu ngắn cũng đã hoa râm. Tóc cũng ngắn. Nếu không nở nụ cười thì có lẽ ấn tượng sẽ khác đi, nhưng biểu cảm này có thể nhận xét là hoà nhã. Nhất là đôi mắt nhìn còn có vẻ hiền. Kể cả thế, ông ta vẫn đáng sợ.

Chỉ cần ở đó thôi, ông ta đã làm bầu không khí trong căn phòng này đông cứng lại.

Vô số những thứ nhọn hoắt kia chắc chắn đã mọc lên vì nhà vua ở đó.

Căn phòng này màu đen là vì nhà vua ở đó.

Sự tồn tại của nhà vua đã định nghĩa nơi này. Không, là áp chế, là thống trị.

Đương nhiên, Kuzaku cũng thế. Cậu đang bị nhà vua chế ngự.

Bằng chứng là không biết từ lúc nào, Kuzaku đã quỳ xuống, cúi đầu, ngược mắt lên nhìn nhà vua như liếc trộm. Tonbee, Gomi và ngay cả Io cũng quỳ gối giống Kuzaku.

Chừng nào còn ở đây, không thể không làm vậy. Tonbee đã nói gặp nhà vua là sẽ hiểu, buộc phải tuân theo nhà vua. Mọi chuyện diễn ra đúng như thế.

“Chào, Io.”

Giọng nhà vua trầm, mềm mỏng, có chiều sâu, cảm giác giống như là kiểu giọng mấy ông trung niên mà con gái thích,

nhưng không rõ vì sao, nó vang như sấm, hoàn toàn áp đảo hội Kuzaku. Chỉ mới nghe có một câu, Kuzaku đã run rẩy chực khóc.

“... Vâng, thưa đức vua cao quý.”

Giọng trả lời của Io nghe vô cùng yếu ớt. *Nhà vua thật nguy hiểm. Quá nguy hiểm. Không thể nhìn ra chân tướng. Nguy hiểm lên đến mức cực đại. Có lẽ nguy hiểm chính là như thế này. Thật sự nguy hiểm đấy. Kiểu như mình phải giết mình tự hỏi, đây ư, nhà vua ấy hả?*

“Người dẫn theo gì đấy nhỉ. Người mới à?”

“... Vâng, thưa đức vua... Để phục vụ đức vua... thần cảm thấy đây là bổn phận... bổn phận của thần với tư cách bề tôi. Bởi vậy, thần đưa hân ta đến trước ngài.”

“Đáng ngưỡng mộ làm sao.”

“... Đội ơn đức vua.”

“Có bao nhiêu bề tôi cũng được. Nếu chúng hữu dụng, nhỉ?”

“Nếu... nếu đức vua cảm thấy không dùng được... xin cứ làm theo ý ngài...”

Ờ? Cái gì đấy? Mà không, là cái đó...?

Cái bóng đó... Họ bảo đấy là những gì còn lại của kẻ đã chọc giận nhà vua phải không nhỉ?

Ý cô ta là nếu không dùng được mình thì hãy biến mình thành cái bóng à?

Thế là làm khó tôi ở mức độ siêu nghiêm trọng rồi đấy nhé?

Có lẽ nhờ cảm giác giận dữ, phản kháng, bức bối đối với Io, sự sùng kính nhà vua trong Kuzaku đã giảm đi đôi chút. Cuối cùng cậu cũng có thể quan sát được những thứ khác ngoài nhà vua. Nói đi cũng phải nói lại, cho đến lúc ấy, cậu hầu như chỉ nhìn thấy mỗi nhà vua. *Vua này làm người ta hãi quá.*

Sâu trong phòng của vua là một cái bọc, ngai vua nằm ở đó. Đằng sau là cửa sổ hoặc bức tường toả ra ánh sáng trắng. Tuy nhiên, vẫn còn nhiều thứ khác. Thứ dễ gây chú ý nhất là cái lồng chim khổng lồ treo lủng lẳng trên trần. Không, là lồng, nhưng

không phải lồng chim. Hình dáng giống lồng chim, nhưng không có con chim nào bị nhốt bên trong cả.

Mà là con người.

Người đó khoác một chiếc áo khoác màu nâu bên ngoài váy trắng. Mái tóc dài. Tuy không nhìn rõ mặt, nhưng từ hình thể thì chắc là phụ nữ. Đã có vua rồi, vậy đây là hoàng hậu?

Không phải đâu nhỉ? Ở cái thế giới quái quỷ nào lại có chuyện chồng nhốt vợ trong lồng như thế? Có lẽ hiếm hoi cũng có. Sở thích kiểu đấy chẳng?

Trước ngai vua có cầu thang để lên xuống bực. Giờ Kuzaku cũng mới nhận ra ngoài chỗ cầu thang có những cái chuồng. Xem ra chuồng được chia nhỏ, giam giữ tù nhân ở bên trong. Cậu thấy những bóng người bám vào chấn song. Lắng tai nghe sẽ nghe được cả tiếng họ.

“Quý cô Io~...”

Không rõ là tù nhân nào nói, nhưng đó rõ ràng là giọng gọi Io.

Đồng đội của Io, tối thiểu là một thành viên trong đội quý cô Io đang bị giam cầm.

Một người khác đã bị nhà vua biến thành cái bóng. Ra thế.

Hoá ra chuyện là như vậy.

Không phải Io quy phục trước thần uy của nhà vua và thể trung thành với ông ta. Cũng không phải cô hoảng sợ trước sức mạnh khủng khiếp của ông ta khi biến một trong các đồng đội của cô thành cái bóng. Ông ta có con tin.

Nếu con tin là một thành viên của đội quý cô Io, cho dù có là một người hoàn toàn xa lạ với Kuzaku đi nữa thì căn bản vẫn là đồng chí trong DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông). Kuzaku không thể nói là không liên quan, ai cần biết.

Không thể chống lại nhà vua.

Giả sử không muốn tuân theo, trước mắt vẫn buộc phải làm.

Dù sao thì cũng vô phương.

Chống lại một kẻ như vậy là điều không thể.

Cậu không thể không tự hỏi, liệu người phụ nữ trong chiếc lồng kia có phải là con tin của một ai khác, nếu mạnh mẽ đến thế thì đừng có cư xử như một kẻ bất lương ti tiện thế này. Thái độ thù địch của Kuzaku có lẽ đã trỗi dậy phần nào, nhưng cậu không phí phạm lấy một giây để dìm nó xuống. *Chịu thôi. Việc đó là không thể. Mình không hiểu rõ lắm, nhưng dù không hiểu, mình vẫn biết là bất khả thi. Thành thực mà nói, đến nhìn nhà vua mình còn thấy sợ. Mình không muốn nhìn. Thế mà lại vẫn nhìn.*

Mà kia là sao nhi?

Cái ngai đó.

Phần lưng tựa?

Nó đơn giản là to quá khổ. Phần tay ghế và mặt ghế vừa vặn với vóc dáng nhà vua. Riêng phần lưng ghế là cao và rộng một cách kì quặc. Trông có vẻ cứng nữa. Không chỉ thế còn ràng xích xung quanh. Cứ như thể phần tay ghế và mặt ghế được gắn vào sau và ép cái thứ kia trở thành lưng ghế. Có lẽ nó không phải là lưng ghế từ đầu.

Nó được chạm trổ đủ thứ, phần rìa được gia cố lại bằng vật liệu khác nào đấy, nhưng hình dạng kia...

Nhìn như là một cánh cửa?

“Từ giờ trở đi, người cũng sẽ là bầy tôi của ta.”

Nhà vua dùng cánh cửa lớn làm lưng ghế nhưng phải bắt chéo chân vì không thể tựa vào. Ông ta nhếch mép cười với Kuzaku.

“Nếu người xả thân làm việc cho tới khi ta hài lòng, ta sẽ ban thưởng cho người. Ta mong người sẽ là một bầy tôi hữu dụng.”

Kuzaku định mở miệng. *Tại sao? Đây? Tại sao lại định mở miệng chứ? Mình chẳng biết. Mình không hiểu cái quái gì. Mồ hôi lạnh túa ra. Gay rồi. Io đang lờm mình như muốn bảo “đừng nói gì thừa thãi”. Chuẩn quá. Mà không, tôi không nói gì đâu. Chẳng thể nói gì được.*

Nhà vua nhìn Kuzaku chăm chú và mỉm cười. *Đằng đó nói đại cái gì đi chứ. Măng mỗ cũng được luôn, im lặng càng khiến chuyện này thêm đáng sợ. Có lẽ nhà vua đang cư xử như thế*

nhằm mục đích làm Kuzaku sợ. Nếu đây là một nước đi có tính toán thì hơi hèn đấy? Nghĩ thế làm mình đỡ sợ hơn. Chỉ một tí tẹo thôi. Quả nhiên vẫn sợ. Sợ đến mức sắp khô quắt lại. Hay là mình đang khô héo từ đời nào đời nào rồi.

Đột nhiên có tiếng động lạ phát ra từ phía sau. Nãy giờ Kuzaku còn chẳng hô hấp được bình thường, nhưng không hiểu sao cậu lại có thể quay người lại.

Cái cột tròn vươn từ sàn lên tới trần nhà. Là chiếc thang máy mà nhóm Kuzaku đã lên. Cửa đang mở. Một người đàn ông mặc áo khoác xanh rêu gắn lông ở cổ bước ra ngoài.

Mái tóc dài của gã hơi quăn, râu mọc lổm chổm. Nom gã không biết nên tả bằng từ bơ phờ hay suy đồi, trông hơi bản thủ mà lại có chút ăn chơi, nói chung là kiểu dễ được phái nữ yêu thích. Nhìn thấy đám Kuzaku, người đàn ông thoáng nhăn mặt, nhưng lập tức đưa mắt sang hướng khác và đến gần cái bụi.

“Ahiru.”

Nghe nhà vua gọi, gã đàn ông dừng chân, quỳ gối, khom người thật thấp.

“Thưa đức vua... Thật vinh hạnh cho kẻ bầy tôi lại được diện kiến người.”

“Yonaki Uguisu vẫn hát hay như thường lệ. Chỉ cho một mình ta.”

Khi nhà vua nói vậy, có lẽ lưng người đàn ông tên Ahiru kia không run rẩy, nhưng nó cứng lại. Kuzaku nhìn thấy thế.

Kuzaku chột hướng mắt về phía người phụ nữ trong lồng, rồi nảy ra một ý nghĩ “là hấn”. Người phụ nữ cứ như một cái vỏ rỗng hình người, nhưng tư thế đã khác so với trước. Dù không thể khẳng định, nhưng có lẽ cô ta đang nhìn Ahiru. Chắc là giống như nhóm Io, Ahiru cũng bị nhà vua giữ người phụ nữ tên Yonaki Uguisu ấy làm con tin.

Kuzaku cúi mặt, nghiêng răng... *Ôi trời, tức quá.*

Dù nhà vua kia có là một tên khốn nạn đáng ghét đến đâu thì cũng tuyệt đối không thể chống lại. Chống lại là chấm hết. Chỉ riêng chuyện này là không cách nào thay đổi.

“Yonaki Uguisu luôn làm ta vui lòng, còn người quay về tay trắng hả, Ahiru?”

“... Xin người tha tội.”

“Người cũng hát được nhỉ? Biểu diễn luôn một bài ở đây thì thế nào?”

“Xin hãy bỏ quá cho thần... Đã lâu rồi thần không hát. Thần không dám làm bấn tai của đức vua.”

“Vậy thì mau đưa Alice về đây.”

“Như đức vua cũng biết, công chúa rất khó nhằn. Thật hổ thẹn khi phải thừa nhận rằng sức thần không thể thắng, nên thần đã phá nát nhà của công chúa.”

“Chà, chà. Chắc Alice đang cực kì giận dữ.”

“Có lẽ sẽ xông vào đây không chừng.”

“Liệu có thể vượt qua rừng Son như khi chạy trốn khỏi ta không?”

“Biết nói sao đây...? Là công chúa thì có khi sẽ được.”

“Trước khi đến đây, có lẽ Alice sẽ cố giết người đấy, Ahiru.”

“Thần... chỉ có chạy trốn là nhanh thôi ạ.”

“Tức là người dụ Alice đến đây à? Đó là kế sách của người đấy nhỉ, Ahiru.”

“Nếu không thuận lợi... thần sẽ nghĩ cách khác, vẫn còn thời gian. Mà không... làm gì có thời gian nào nhỉ.”

“Có thể nói rằng không có thời gian hoặc thời gian vô hạn. Chúng ta là vĩnh hằng. Sự vĩnh hằng lẽ ra dù có khát cầu thế nào cũng không nắm được, bây giờ chúng ta đã có ở trong tay. Dù cho không cần phải đo đạc bằng thước đo của con người nữa, chúng ta lại không thể không làm. Cái này là nghiệp. Hãy vứt bỏ cái nghiệp đó đi.”

“Thần không hiểu những điều phức tạp, nhưng thần sẽ suy nghĩ thật kĩ... thưa đức vua.”

“Lui đi. Ta muốn nghe giọng Yonaki Uguisu.”

“Đi thôi.” Io nhỏ giọng thì thầm.

Kuzaku ngẩng lên đã thấy Io, Tonbee và Gomi quay bước. Ahiru không nhúc nhích. Yonaki Uguisu vẫn đang nhìn về phía Ahiru.

Bộp, bộp, bộp. Nhà vua giậm chân xuống sàn và ra lệnh.

“Luii, raa, ngayy.”

Kuzaku bật dậy và quay gót. *Sợ quá. Suýt thì sòn ra quần.*

Kuzaku tò mò liếc về phía Ahiru. Ahiru cũng đuổi theo bọn Kuzaku như đang chạy trốn. Lưng gù xuống, tay phải ghì chặt chẳng khác gì cào cấu bên ngực trái, hai mắt quắc lên giận dữ, răng nghiến chặt, bộ dạng y sì một con quỷ. Người đàn ông này cũng không phục tùng nhà vua một cách thật lòng. Trái lại, gã phải kìm nén ý nghĩ “giết, ta nhất định sẽ giết lão” để miễn cưỡng nghe lời nhà vua.

“Ừm, công việc của chúng ta là gì?” Vừa đi ra thang máy Kuzaku vừa hỏi.

Io đáp nhanh, “Xử lí. Tất cả con người ở Parano... Hoặc lôi đến chỗ nhà vua và ép quy phục. Đó là bốn phận của kẻ bề tôi.”

“... Vậy à?”

Kuzaku bắt đầu nghĩ ngợi, *có khi nào Io chỉ giả vờ phục tùng nhà vua trong lúc thu thập đồng đội. Rồi khi cơ hội tới, cô nàng sẽ lôi nhà vua xuống khỏi cái ngai kia. Nếu loại bỏ nhà vua thì có thể mở được cánh cửa đó ra. Không biết bên kia cánh cửa có cái gì? Có thể trở về Grimgar không nhỉ? Hay sẽ không thể trở về? Quan trọng hơn, trước mắt phải tìm đám Haruhiro đã. Nhưng còn Shihoru thì phải làm sao? Có quá nhiều vấn đề. Trong những thời khắc thế này, mình thật sự cần Haruhiro. Không có Haruhiro thì chẳng làm được chuyện gì. Haruhiro...*

8. Bài hát của hai người [honesty]

 gày xưa ngày xưa, ở một nơi nọ, có một ca sĩ không thành công.

Tuy nhiên, người ca sĩ cảm thấy vô cùng nghi vấn. Không thành công về bản chất thực ra là thế nào?

Người ca sĩ kiêu hãnh cho rằng bài hát của mình không phải thứ làm ra để bán. Trước tiên, nếu đánh giá mọi thứ dựa trên việc nó có ra tiền được hay không thì há chẳng phải đó là một tâm lí hết sức bản cùng?

Ca hát là nghệ thuật. Nghệ thuật là truy cầu cái đẹp và biểu hiện nó. Cái đẹp từ xưa đến nay là thứ vượt lên trên mối quan hệ thiệt hơn hay sở thích để làm con người ta rung động, mà không, chính bản thân sự rung động ấy đã gọi là cái đẹp rồi.

Chính vì rung động trước những bài hát của người ca sĩ và cảm nhận được cái đẹp, có những người đã tìm tới đề xuất thành lập ban nhạc, rồi cũng có những người khuyến khích tổ chức các buổi biểu diễn. Và như thế, mỗi lần được ca ngợi rằng, thứ này chắc chắn sẽ hái ra tiền, sẽ là “con gà đẻ trứng vàng”, người ca sĩ đều lắc đầu, buồn cười thật. Tiền ấy hả, quan trọng lắm ư? Người ca sĩ chỉ cần cất lên những bài hát làm toàn thân tê dại, chỉ cần có được cảm giác kết nối tâm hồn, hoà làm một với người nghe đã là quá đủ rồi. Đó là điều tuyệt diệu tới mức siêu thực, thật sự đem lại nhiều khoái cảm hơn là làm “chuyện đó” với đàn bà, thứ mà những kẻ chưa nếm trải sẽ chẳng bao giờ có thể tưởng tượng ra.

Người ca sĩ cứ sáng tác ca khúc, hát những ca khúc đó, hợp hồn khán giả, tập hợp được một lượng người ủng hộ khổng lồ trong vùng. Người ca sĩ đã có các thành viên cùng ban nhạc, mối quan hệ với họ ban đầu thì tốt đẹp, nhưng dần dần lục đục.

Lí do là bởi người ca sĩ sẽ đuổi tất cả những ai đề cập tới việc kiếm tiền đi.

Người ca sĩ và những người bạn trong ban nhạc đều đổ mồ hôi sôi nước mắt lao động kiếm sống, tận dụng thời gian rảnh để luyện tập và dốc hết sức vào các buổi diễn. Người ca sĩ nghĩ rằng thế này chẳng phải được rồi sao. Với hình thức ấy, sẽ không cần phải hát vì tiền. Nhưng những thành viên trong ban nhạc dường như lại lấy làm bất mãn.

“Nếu là chúng ta thì có thể làm được mà.”

Họ cứ khẳng khẳng như thế.

“Sẽ thành công. Chúng ta có thể kiếm sống bằng âm nhạc.”

Như vậy thì chẳng cần làm việc khác, chỉ cần trút hết mọi thứ vào âm nhạc là xong.

Người ca sĩ bảo với các bạn.

“Nếu thành ra như vậy, những bài hát, những màn biểu diễn sẽ chẳng còn là những bài hát và những màn biểu diễn đơn thuần nữa. Kiếm tiền bằng cách đó có khác gì với lao động nữa đâu?”

Mặc dù vậy, các thành viên trong ban nhạc vẫn nói, không đâu, vừa làm việc vừa hoạt động âm nhạc thì cũng chỉ tới được một giới hạn nhất định thôi.

“Nào, làm thôi. Sẽ ổn mà. Một phát ăn ngay. Chúng ta sẽ làm được.”

Cuối cùng, người ca sĩ nhượng bộ.

“Hiểu rồi, được thôi. Đổi lại, tôi vẫn sẽ làm những gì tôi muốn như từ trước đến giờ. Thế là được nhỉ?”

Tất cả các thành viên trong ban nhạc đều đồng ý. Vì thế, người ca sĩ đã làm mọi thứ theo ý mình.

Với những bài hát, người ca sĩ cực kì nghiêm chỉnh, không chút lơ là. Việc viết nhạc cũng phải gọi là cố sống cố chết thay vì chuyên tâm đơn thuần. Người ca sĩ thành thật biến những gì mình thực sự thấy, cảm nhận, suy nghĩ thành lời bài hát. Người

ca sĩ làm điều ấy không chút khoan dung, thậm chí đôi khi trở nên tàn nhẫn.

Nếu phải thành thật, người ca sĩ không thể chỉ khắc họa một cách đẹp để cô gái mình yêu từ tận đáy lòng. Cũng có lúc người ca sĩ chợt thấy ghét bỏ người đàn bà ngủ say như chết và ngáy o o sau phút giao hoan. Lại có khi hắn muốn cào nhàu vì nàng làm cơm dở tệ, và cũng có những đêm hắn “quay tay” khi nghĩ về người phụ nữ khác. Song, việc hắn hét lên rằng “ôi, nhưng lúc này đây, ta yêu em hơn bất cứ ai, bất cứ thứ gì” mà chẳng hề xấu hổ hay bận tâm tới miệng lưỡi người đời cũng hoàn toàn là thật lòng thật dạ. Không ai biết ngày mai sẽ thế nào. Một lúc nào đó, ta có thể sẽ vứt bỏ em như một túi rác cỡ bụi, nhưng bây giờ ta đang yêu em.

Đối với các thành viên trong ban nhạc, người ca sĩ cũng không hề giả bộ.

“Cái đồ bất tài này. Bỏ cuộc đi. Sao ông không thể làm ăn cho tử tế chứ? Đầu thai vài kiếp nữa đi! Tôi quý các ông đấy, nhưng lúc này chỉ muốn giết hết thôi. Vì các ông hoàn toàn sao nhãng, không nghiêm túc một tí nào. Trúng tim đen rồi phải không?”

Người ca sĩ cứ thường xuyên gào thét.

“Không phải là tiền. Chúng ta không làm nhạc vì mấy thứ như tiền, đồ khốn! Tôi đã nhượng bộ một trăm bước, à không, cả vạn bước, tiền có thể đi kèm, nhưng đừng đặt tiền lên trước chúng ta. Nếu muốn tiền, vì tiền mà làm nhạc, đấy sẽ là kết thúc, như thế không còn là bài hát nữa. Giá trị của việc hát, giá trị của việc được lắng nghe cũng về mo đấy, về mo. Tôi không hiểu được, chúng ta đã làm cùng nhau cho tới giờ này, từ khi nào mà các ông lại trở thành lũ rác rưởi vậy? Nếu so với các ông thì một bãi nôn còn tốt hơn nhiều. Tôi bây giờ còn thích lũ ruồi lượn trên đồng phân hơn các ông nữa đấy. Hiện tại, tôi hoàn toàn không thể yêu nổi cái kiểu của các ông. Tôi thực sự nghĩ giá như các người chết luôn bây giờ đi thì tốt, thật đấy.”

Chịu hết nổi, một người trong ban nhạc bỏ đi, rồi hai người, cuối cùng ban nhạc chỉ còn lại mỗi người ca sĩ.

Vì chỉ còn người ca sĩ nên đây không thể gọi là ban nhạc được nữa rồi. Nhưng bất chấp điều đó, người ca sĩ vẫn lấy tên ban nhạc, vẫn chân thành viết nhạc như đem sinh mệnh ra đặt cược, vẫn cất tiếng hát bằng cả trái tim. Người ca sĩ không sợ hãi bất cứ điều gì, đưa những bài hát về tình yêu và thù hận, về việc chính nghĩa, phi nghĩa, cùng mọi thứ đạo lý đều là đơm đặt, về những mâu thuẫn trên đời, về sự thật, dối trá, và sự tự do, giáng thẳng vào mọi người từ chính diện.

“Mọi người đều nói thích tôi.”

Người ca sĩ hỏi công chúng.

“Rốt cuộc là vì sao chứ? Các người thích điều gì ở tôi? Vì tôi hát hay à? Vì tôi viết ra những ca từ vang vọng trong tim các người? Vì cảm thấy tôi như đại diện cho các người ư? Hay là vì thích một kẻ như tôi khiến các người có thể cảm thấy bản thân đặc biệt? Nhưng mà này, tôi không hát vì lý do đó đâu, tôi chỉ hát vì bản thân mình, đây là cảm xúc của tôi, không phải của các người, tôi và các người hoàn toàn biệt lập, hầu như không có điểm nào chung. Các người ra vẻ hiểu được tôi và nói về tôi, điều đó là sao chứ? Trong khi tôi chẳng biết cái quái gì về các người? Hiểu người ta đâu có dễ dàng như thế? Các người nghiêm túc tới mức đó cơ à? Ngoài việc sẽ không nói dối các người, tôi không thể hứa bất cứ cái gì, như thế, các người thấy sao?”

Có người bình luận rằng chàng ca sĩ là một nạn nhân của chủ nghĩa thương mại, một kẻ tử vì nghệ thuật.

Kẻ khác thì kết luận hẳn là một kẻ tự luyện trầm kha, như một đứa trẻ với cái tôi quá lớn, hạng vất mũi chưa sạch tưởng mình là nhà cách mạng, một tên hề lảm tưởng, sai đường.

Người khác nữa thì lại nói có lẽ người ca sĩ nghĩ mình là một thiên tài bi kịch, nhưng không thích nghi được với thế gian cũng đồng nghĩa với việc không có tài năng, tuy không phải không có ca khúc nào hay, nhưng người ta mĩa mai dự đoán rằng hẳn sẽ cứ thế biến mất và sớm rơi vào quên lãng.

“Được thôi, thích nói gì cũng được.”

Người ca sĩ vút lại một câu như thế rồi biến lời phản biện dành cho những kẻ bình luận kia thành bài hát.

Ân đền oán trả.

Vốn dĩ, những kẻ chưa sẵn sàng bị đánh thì không nên vung nắm đấm lên. Có lẽ bọn họ chỉ định ném đá từ xa, nhưng người ca sĩ không phải con bù nhìn rơm chỉ biết đứng im chịu trận, nên hẳn có thể đi đến tận nơi và ném đá đáp trả.

Ăn miếng, trả miếng, đó là tôn chỉ của người ca sĩ. Hẳn không giữ lại những điều mình nghĩ mà biến chúng thành ngôn từ và mài sắc chúng. Ngôn từ của người ca sĩ trở thành lưỡi dao sắc bén và không thể ngừng làm tổn thương người khác. Thế nhưng, một lời vô tình đôi khi cũng có thể dễ dàng khía sâu vào trái tim, và con người là thế. Chẳng ai có thể sống mà không bị tổn thương, hoặc làm tổn thương người khác.

Thậm chí ngay cả khi cơ thể cùng trái tim đầy những vết thương đang rỉ máu và đứng trên cửa tử vì xuất huyết quá nhiều, ta vẫn lết đôi chân nặng nề, tiếp tục tiến về phía trước. Chẳng phải đó chính là dáng vẻ đẹp đẽ của con người hay sao?

Nếu không muốn bị tổn thương, treo cổ chết bég đi là được. Làm thế thì sẽ không bao giờ phải chịu tổn thương nữa. Đằng nào đến một lúc nào đó mọi người đều sẽ chết, chết hôm nay hay chết ngày mai thì cũng như nhau. Có lẽ sẽ có người phản nộ “sao lại tùy tiện chết như thế được?”, sẽ có người buồn rầu “tại sao lại chết chứ?”, nhưng người đã chết sẽ chẳng biết được đâu. Nếu người ta đau đớn, đau đớn vô cùng, không tài nào chịu nổi, chỉ cần chạy trốn là được. Dù cho ai đó muốn ngăn cản cũng chẳng bao giờ cản nổi người thực sự có ý định kết liễu cuộc đời. Lối thoát khẩn cấp thường được biết đến với cái tên “tự sát” luôn ở bên ta. Đây là một lựa chọn thực tế. Cũng sẽ có kẻ nói đó là tội lỗi tày đình, nhưng dù có đặt sức nặng tội lỗi đó lên mộ của người đã khuất, nó chỉ giúp người sống nhẹ lòng, chứ chẳng ảnh hưởng chút gì tới người chết cả. Vì dù sao, người đó cũng đã chết, không để lại chút dấu vết nào.

Người ca sĩ chưa từng yêu cầu người khác đừng chỉ trích, đừng đấm, đừng đập, đừng ném đá mình.

“Cứ làm những gì các người muốn. Thích nói gì thì nói. Tần tôi một trận cũng được, cắn xé cũng không sao, nếu muốn cầm đá đập vỡ đầu tôi thì cứ làm như thế. Nhưng tôi vẫn sẽ làm theo ý mình, tôi sẽ không yên lặng. Hai bên cùng đổ máu đi nào! Được quá đi chứ, thế là huề cả làng mà?”

Lần lượt từng người tránh xa khỏi người ca sĩ và ban nhạc một người của hẳn.

Một người nói.

“Đủ rồi, tôi không thể chịu được nữa. Ở gần ông chỉ tổ mệt mỏi thôi.”

Cũng có kẻ xỉ vả người ca sĩ rằng rốt cuộc hẳn chỉ là một tên ích kỉ.

“Ừ, đúng rồi, tôi ích kỉ đấy. Thì sao?”

“Đừng tỏ ra thách thức thế. Vì vậy mà ông cứ mãi là một đứa trẻ, không thể nào thay đổi. Ông không có sự trưởng thành. Thử nghĩ đến người khác một chút đi xem nào. Đến lúc phải chín chắn lên rồi đấy. Mà chắc không làm được nhỉ? Ông chỉ là một thằng nhóc chết tiết ngu ngốc thôi mà. Chắc ông tưởng cư xử như vậy ngẫu lắm hả? Ông nhầm to rồi.”

Người đó đỏ mặt tía tai, gào thét cả một tràng dài rồi bỏ đi đâu mất, không bao giờ quay lại.

Có người cũng cảnh báo chàng ca sĩ rằng “ông hết đời rồi” và quay lưng.

“Nói thẳng ra, mọi người đều nghĩ như vậy đó. Kẻ không hiểu chỉ có mình ông.”

Người ca sĩ lấy làm lạ. Hẳn vẫn viết nhạc với tấm lòng chân thành và ca hát bằng cả trái tim. Người ca sĩ không hề thay đổi gì. Thế mà các thành viên trong ban nhạc lại bắt đầu tự tiện mơ về một giấc mơ bị vấy bẩn bởi lòng tham, rằng chúng ta sẽ làm được, chúng ta có thể thành công, chúng ta sẽ bán chạy. Người ta khen ngợi ban nhạc, khiến từng người trong số họ cảm thấy hài lòng với bản thân. Cuối cùng, họ bắt đầu than phiền và trút lên đầu người ca sĩ những lời chê trách, rằng hẳn đã phản bội kì

vọng của họ, rằng chuyện lẽ ra không nên thế này. Họ nói sức chịu đựng của mình có giới hạn rồi rời bỏ người ca sĩ.

Người ca sĩ đã yêu biết bao cô gái, nhưng bọn họ cũng vậy cả.

Ban đầu, cô nào cũng nói đây chắc chắn là định mệnh, dù có chuyện gì xảy ra em cũng sẽ không rời xa anh, hoặc em muốn ở bên anh tới ngày ta chết, dầu thế nào cũng đừng bỏ rơi em. Vậy nhưng, không biết từ lúc nào, những lời than phiền dần tăng lên, rằng anh không biết thế nào là dịu dàng à, với tư cách con người thì anh sai rồi đấy, hoặc anh là kẻ thất bại, là thứ phế phẩm, hoặc anh là đồ bất nhân điên rồ, để rồi cuối cùng, họ nói ra những điều không thể tin nổi, giả dụ như: trả lại tuổi xuân tôi đã cống hiến cho anh đây, cái đồ thảm hại không trông cậy được gì, anh chẳng khác gì thằng ăn bám. Khi hấn nổi điên lên và đá bay bọn họ, họ sẽ gào rú rằng ôi, tôi bị thương rồi, mũi tôi đang chảy máu, tôi bị vẹo xương. Kết cục là trong số đó có cả những cô gái đòi hấn chi trả tiền bồi thường.

Chỉ có một người.

Chỉ có cô ấy khác biệt với tất cả.

Ngày họ gặp nhau, cô ấy đã nói với người ca sĩ.

“Tôi không thích những bài hát của anh. Chúng rất gượng ép, thiếu sự tinh tế, đầy vẻ si mê bản thân, thay vì ứng tác, chúng mang tính bột phát trong riêng thời điểm đó, hoàn toàn không có chút tính phổ quát nào. Anh khẳng khẳng những ca khúc của mình là nghệ thuật thì có phần đánh giá bản thân quá cao rồi. Tóm lại, tôi thấy anh giống một cái máy tự sướng trước mặt người khác và có thái độ ngạo nghễ rằng ‘tôi dám quay tay ở nơi công cộng mà không thấy ngượng đây, sao nào, đỉnh đúng không?’.”

Người ca sĩ tất nhiên là nổi giận. Tuy nhiên, đúng là người ca sĩ đã chú tâm vào bản tính nhất thời, ám ảnh với việc thể hiện đúng nguyên trạng thay vì trau chuốt. Hấn tự tâng bốc bản thân rằng nếu muốn thì dù có ở trước mặt người khác hấn vẫn sẽ ‘tự sướng’, đây là cách làm thực thụ, một người thẳng thắn

như hần thật vô cùng đáng nể. Nhận xét của cô ấy trúng phóc. Nổi giận thì quá ư vô lí.

“Có thể những điều cô nói là đúng. Nhưng chúng làm tôi bực bội.”

Người ca sĩ nói vậy với cô.

“Đó là một thái độ rất văn minh, tôi thích nó hơn những bài hát của anh đấy.”

“Tôi không hiểu cô đang nói gì, nhưng bây giờ tôi muốn cùng cô ân ái. Được không?”

“Ý tưởng hay đấy. Tôi muốn quan sát anh thật kĩ sau vô số những phút giây nồng nhiệt kéo dài. Thực ra, đó là phương pháp của tôi đấy.”

“Được, thế thì làm thôi.”

Mối quan hệ giữa họ đã nảy nở như vậy. Họ thường xuyên cãi vã, nhưng người ca sĩ chưa từng một lần giơ tay lên với cô. Bởi cô gái đã nói với người ca sĩ rằng, khoảnh khắc bị đối xử bạo lực, cô sẽ ghét bỏ và chia tay hần vô điều kiện. Người ca sĩ biết một khi cô ấy đã nói rõ ràng, cô nhất định sẽ làm như thế.

Cô ấy thực sự là một người thành thật. Khi ở bên cô, người ca sĩ nhận ra bản thân không hề thành thật, chỉ gồng mình lên cố tỏ ra như thế mà thôi.

Để chứng minh bản thân thành thật, người ca sĩ buộc phải phê phán mọi người. Các người là đồ dối trá, sống một cuộc đời tô vẽ đầy những điều giả dối, và về điểm đó, tôi khác, khác hoàn toàn, khác với các người, tôi thành thật, đơn thuần, đẹp đẽ.

Cô ấy không phải vậy. Cô ấy chỉ đơn giản là thành thật, đơn giản là chính mình.

Người ca sĩ treo lên mình tấm biển ghi chữ “thành thật”, khoác lên chồng chồng lớp lớp những bộ quần áo mang sắc màu thành thật, hùng hồn tuyên bố mình là một người thành thật, làm mọi cách để được ghi nhận là người thành thật nhất thế giới này.

Cô ấy dường như chẳng bận tâm bất kể người xung quanh nghĩ gì về mình. Cô ấy trong sáng vô ngần mà lại khó nắm bắt,

nhưng đồng thời cũng đem lại cảm giác cô ấy sẽ không nói dối dù chỉ một lời.

Người ca sĩ luôn tin thành thật là điều đúng đắn. Chính vì nó đúng nên người ta cần phải thành thật, bắt buộc phải thành thật. Đây là suy nghĩ của hắn ta.

Còn với cô ấy, tính đúng đắn có ra sao cũng được, cô chỉ đơn giản là thành thật mà thôi. Trong trường hợp của cô ấy, mặc quần áo với ở trần chẳng khác gì nhau. Thấy cô ấy xinh đẹp, người ca sĩ nói thế với cô. Đáp lại, cô chỉ ngơ ngơ ngác ngác.

Thỉnh thoảng cô ấy cũng hát. Vì cô ấy hát quá hay, hắn đã hỏi liệu có phải cô từng được ai chỉ dạy. Hoá ra mẹ cô ấy khi còn trẻ từng là ca sĩ và cô lớn lên cùng những khúc hát ru của bà. Cô ấy không sáng tác. Cô ấy chỉ hát những bài hát của mẹ hoặc các ca khúc thịnh hành. Tuy nhiên, mỗi khi cô ấy hát, tất cả các bài hát đều vang lên đầy cảm xúc như thể chúng là bài hát của bản thân cô.

Người ca sĩ suy sụp.

“Khi nghe em hát, ngực anh như bị xé toạc ra. Tài năng thật là tàn nhẫn. Anh luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó trong những ca khúc của mình và anh cần phải tìm cách khắc phục. Bởi thế, anh cố viết nên những ca từ không ai viết được. Anh muốn mình trở nên đặc biệt. Tất cả đều vì mục đích ấy. Nếu anh có tài năng ca hát, dù là giai điệu nào, anh chỉ cần hát lên là sẽ có thể biến nó thành của mình. Nhưng anh không làm được thế.”

Nghe rồi, cô ấy làm mặt khó hiểu và bảo người ca sĩ.

“Nếu đã thất vọng đến thế thì sao anh không ngừng hát hò đi?”

Nhưng nếu ngừng hát bây giờ, người ca sĩ sẽ thất nghiệp, khoản thu nhập vốn cũng chẳng nhiều nhận gì nay sẽ về không, và khi bị hỏi bản thân là ai, hắn cũng không thể trả lời rõ ràng được nữa. Nếu để mất danh tính là ca sĩ, người ca sĩ sẽ ra sao?

Hắn sợ việc mình không còn là một ca sĩ. Người ca sĩ thành thật bộc bạch cảm xúc này.

“Nếu mất đi công việc đó, có lẽ anh sẽ khó khăn một thời gian, nhưng anh sẽ thấy mình vẫn ổn ngoài dự đoán đấy.”

Cô ấy nói như thế đó chẳng phải chuyện gì to tát.

“Anh cũng sợ mất em.”

“Sao anh lại mất em?”

“Ý anh là anh không cách nào tin rằng em vẫn muốn ở bên anh khi anh chẳng còn là ca sĩ.”

“Em không quan tâm anh có phải ca sĩ hay không. Em vốn có thích các bài hát của anh đâu. Hồi đầu em đã nói với anh như thế mà nhỉ?”

Thấy điều đó thật khôi hài, người ca sĩ bật cười. Lát sau, hần khóc. Hần quyết định bỏ hát. Rồi hần bảo cô ấy.

“Đi du lịch không em? Đi đâu đó xa xa một chuyến.”

“Được thôi,” cô ấy trả lời ngay, nhưng đính kèm điều kiện, không giống với cô của mọi khi. “Nếu không định quay trở lại đây nữa thì ta đi thôi, ngay bây giờ.”

Hai người gói ghém đồ đạc rồi nắm tay nhau cất bước. Họ chẳng có đích đến nào cụ thể. Họ tùy hứng, đi về bất cứ phương trời nào họ thích, khi không muốn tiến lên nữa thì nghỉ lại cũng không sao. Chẳng có người nào ra lệnh gì cho họ. Kể cả có ai đó ra mặt chỉ đạo, họ hần cũng sẽ không để vào tai.

Hai người quyết định chỉ mở to mắt nhìn những thứ mình muốn thấy, thứ không muốn nhìn thì họ sẽ khép mi và lặng lẽ đi qua.

Cho dù là ở giữa cánh đồng cỏ ướt đầm sương mai, hay vào một đêm trăng soi bóng xuống mặt hồ, cô ấy sẽ hát bất cứ khi nào muốn. Người lữ khách giờ không còn là ca sĩ mê mẩn lắng nghe những bài hát của cô.

Trong một đêm đầy sao, cô ấy nói.

“Chuyến đi này một ngày nào đó cũng sẽ kết thúc thôi.”

“Kể cả khi chúng ta ngừng chu du đây đó, anh vẫn sẽ ở bên em.”

“Nhưng cả em và anh sau này đều sẽ chết.”

“Chúng ta chưa chết mà.”

“Nhưng một lúc nào đó sẽ chết thôi. Anh muốn chết trước hay sau em?”

“Anh không bao giờ muốn em chết cả.”

“Thế thì anh chết trước đi. Em sẽ tiễn anh, rồi ra đi một mình.”

“Anh cũng không muốn thế.”

“Em cũng không, nhưng mà...” Cô ấy nói nghe như thể đã bỏ cuộc, “chúng ta vẫn phải chết thôi.”

Người lữ khách đương nhiên yêu thương cô ấy hết mực, nhưng hơn cả thế, đối với hắn, cô đã là một sự tồn tại không gì thay thế được, quý giá đến mức điên rồ. Và rồi, trong chuyến đi, người lữ khách biết được rằng cảnh vật cô ấy nhìn thấy và thứ bản thân hắn thấy ngỡ giống mà thực ra lại rất khác nhau. Lí do là bởi vì người lữ khách có cảm giác như thể hành trình này không có hồi kết và thấy vô cùng hào hứng. Tuy nhiên, cô ấy thì chưa một giây phút rời mắt khỏi hiện thực hiển nhiên là chuyến đi nào cũng có điểm dừng. Giống như từng hạt cát chảy xuống trong chiếc đồng hồ cát, khoảng thời gian còn lại của hai người sẽ ít dần đi. Không ai có thể kìm hãm tốc độ ấy. Hơn nữa, họ chẳng thể biết được cát sẽ cạn lúc nào.

Dưới bầu trời đầy sao, người lữ khách ôm cô gái thật chặt và cầu nguyện thánh thần. “Làm ơn cho tôi được ở bên cô ấy mãi mãi. Cho dù số phận chúng tôi được định sẵn là sẽ bị cái chết chia lìa, làm ơn đừng lấy cô ấy khỏi tôi.” Người lữ khách nghĩ, “ôi, mình...”. Hắn không muốn cảm thấy bản thân đang hạnh phúc. Nếu cho rằng mình đã hạnh phúc hơn tất cả, hơn bất cứ ai, khoảnh khắc đó, hắn sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài dừng thời gian lại, ngoài kết thúc cuộc đời. Hắn sẽ giết cô ấy rồi chết. Hắn không muốn làm thế, nhưng chỉ có cách đó mà thôi.

“Này, em muốn ngắm biển.”

“Nghe hay đấy. Đi ngắm biển thôi.”

Cho dù chuyến hành trình này rồi sẽ phải kết thúc, hai người họ hiện vẫn đang sống. Chỉ cần cô ấy muốn, người lữ khách sẽ đi

đến bất cứ đâu.

Dọc đường đi ra biển, cô đột nhiên kể về quá khứ của mình.

“Em có một người chị hơn em sáu tuổi, vô cùng xinh đẹp. Khi em lên chín, chị ấy đổ bệnh rồi mất. Điều đó đã thay đổi mọi thứ. Dù người bị chặt đứt đường sống khi còn rất trẻ không phải em mà là chị của em. Khi chị gái chết đi, cuộc đời em cũng hoàn toàn đổi khác.”

“Em có bao giờ ước những điều chẳng hạn như là có thể cho chị ấy thấy cảnh biển này không?”

“Em không hề nghĩ vậy. Thứ đã giết chết chị em là một căn bệnh ác tính vô cùng kinh khủng. Chị ấy đã phải đau đớn rất nhiều. Vì thế, một ngày kia, có lẽ là do không thể nào chịu nổi, chị ấy nói với em rằng, em thì sướng rồi, chẳng phải chịu đau đớn gì và vẫn còn được sống, sau này em cũng vẫn sống, sống thật lâu, có thể làm được nhiều việc. Chị em khóc và bảo chị ấy ghen tị với em tới mức em không thể tưởng tượng được đâu. Lúc đó, em chán ghét chị ấy lắm, em thấy chị thật đáng thương hại. Bởi lẽ, chị bị bệnh không phải lỗi tại em. Em muốn bảo chị ấy đừng đổ thừa cho em, nhưng em kìm lại được. Chị ấy là người sắp phải chết, nên rất đáng thương.”

“Chị em đã xin lỗi em chứ?”

“Ừ. Em bảo chị ấy đừng có bận tâm. Rằng em còn lâu mới chết, em vẫn ổn cả, chị có nói những lời quá đáng hơn cũng không sao. Nhưng chỉ có đúng lần đó thôi và chị em chết đi mà chẳng than thở thêm một lời nào nữa.”

Hai người họ dành vài ngày bên bờ biển. Sau này nghĩ lại, lẽ ra họ không nên ở đây. Lẽ ra họ nên rời đi ngay. Tuy nhiên, ở lại một nơi nào đó vài ngày, thậm chí nhiều hơn nếu thích cũng không phải chuyện quá bất thường, vẫn như mọi khi, họ chỉ đậu tạm ở đó cho tới khi quyết định điểm đến tiếp theo.

Đó là một buổi sáng mù sương. Hai người họ cũng là lần đầu tiên gặp phải màn sương mù dày đặc tới mức không nhìn thấy chân mình.

Trí tò mò đã thắng mối lo ngại về nguy hiểm. Hai người đi ra bờ biển. Sương mù dày đến nỗi nếu giơ tay ra trước mặt cũng chẳng nhìn thấy các đầu ngón tay đâu. Họ hầu như chỉ dựa vào âm thanh để bước đi sát bờ sóng vỗ, tất nhiên là tay nắm chặt tay.

Không rõ vì lí do gì, người lữ khách cảm thấy họ có thể bị tách ra và trở nên bất an, dù rõ ràng cả hai vẫn đang nắm tay nhau. Họ bên nhau càng lâu, hẳn càng không muốn rời xa cô ấy. Tuy nhiên, vì họ vẫn chưa xa nhau, nên hẳn chẳng thể làm gì hơn thế này được. Cảm giác bứt rứt khó chịu làm người lữ khách ngỡ mình sắp phát điên, nhưng mặt khác, việc hẳn cảm thấy không hài lòng, không hạnh phúc lại khiến hẳn có phần thoải mái.

Cô ấy không mở miệng. Người lữ khách cũng im lặng tiếp tục bước đi.

Dù vậy, màn sương này là sao nhỉ? Giờ này nếu mặt trời mọc lên rồi thì cũng không lạ, nhưng hẳn chẳng thấy thứ gì có vẻ giống mặt trời. Những con sóng vỗ vào rồi lại dạt ra ban này thỉnh thoảng lại làm ướt giày họ, nhưng cảm giác bây giờ lạ lắm. Họ cứ đi, cứ đi về phía biển, nhưng tiếng sóng lại xa dần.

Cô ấy vẫn không nói gì như trước. Người lữ khách bỗng dưng muốn nghe giọng hát của cô.

Hắn vừa định bảo cô hát một bài thì lại nghe cô lầm bầm.

“Này, đây là đâu?”

9. Đòi đầy cạm bẫy [rip_van_winkle]

Mếu không phải đã được báo trước là từng có một thị trấn tồn tại ở nơi đây thì dám chắc Haruhiro đã chẳng nhận ra.

Toàn bộ Tàn tích số bảy nằm trũng xuống, đứng từ rìa có thể phóng tầm mắt nhìn toàn cảnh. Nếu phải mô tả một cách súc tích và rõ ràng thì nó là một vùng đất lún đầy lỗ. Hơn thế nữa, những cái lỗ ấy đều mang hình dạng kì dị khó gọi tên. Mà không, cũng chẳng đến mức khó. Chúng là những cái lỗ tròn tròn méo mó, nhưng nhìn chúng chi chít khắp mặt đất thế này làm cậu cảm thấy vô cùng khó chịu. Cậu thấy ớn lạnh, cơ thể ngứa ngáy, chỉ muốn quay mặt đi. Chờ mãi mà cái cảm giác căm ghét thuộc về sinh lí này chẳng hề giảm bớt. Haruhiro không ưa tổ ong lắm, và cái này còn tệ hơn nhiều.

Alice đứng bên Haruhiro, tỉnh bơ nhìn chỗ đất lún đầy lỗ. Alice hình như chẳng cảm thấy gì. Haruhiro trầm ngâm nghĩ, “mình không hợp với người bình thường được trước cái thứ này”. Cậu hoàn toàn không có cảm giác hai bên sẽ hiểu được nhau, nhưng khi tiếp xúc với Alice, cậu không còn là cậu. Cậu có thể xưng hô giống Alice. Đúng hơn là bị như thế. Liệu chuyện đó có thể kiểm soát được hay không? Vụ đấy chưa thử thì không biết được, nhưng nghĩ thế nào thì đấy cũng là hiện tượng do phép thuật Resonance của Haruhiro gây ra.

Nghe đâu nó là loại phép thuật cực kì hiếm và Haruhiro cũng là trường hợp đầu tiên Alice gặp. Bởi thế, giờ bọn cậu vẫn còn nhiều điều chưa hiểu rõ.

Về Resonance, nhất định vẫn còn bí mật, hoặc ít nhất là nhân tố chưa ai biết. Ví dụ như nó không chỉ tăng cường phép thuật của người khác mà còn cho phép thâm nhập vào trái tim đối phương, hoặc có thể là đồng bộ.

Cậu chưa nói gì với Alice. Cậu tự thuyết phục bản thân với lý lẽ là tốt nhất không nên nói ra bất cứ thứ gì còn mơ hồ cả, nhưng sự thực đơn giản là vì khó nói. Thì bởi, ai cũng sẽ ghét điều cậu đang làm mà? Dù không cố ý, Haruhiro cũng đã nhìn trộm vào trái tim Alice. Nếu được lựa chọn, Haruhiro không muốn làm điều đó. Nhưng Alice xem phép Resonance của Haruhiro như một loại vật phẩm gia tăng sức mạnh. Không những thế, trên vật phẩm đó còn khắc tên Alice C, Alice thích lúc nào thì dùng lúc đấy. Chưa hết, dù chỉ là một vật phẩm, nó lại kích hoạt tự động, hễ Alice cần tới, nó sẽ tự lao đến như muốn bảo “có ngay đây”. *Quá tiện. Nếu có thứ vật phẩm như thế thì mình cũng muốn. À đó, ở đây có luôn nè.*

Tuy nhiên, công và tội có lẽ luôn là hai mặt của một vấn đề, một món đồ tiện dụng có những điểm bất lợi chính ra cũng không đáng để phải ngạc nhiên.

Bình thường khi uống thuốc cũng cần cân nhắc tới tác dụng và tác dụng phụ. Cho dù có mơ hồ hay không thì Haruhiro cũng nên nói với Alice chuyện này.

Mình nên nói chứ? Nói như thế nào? Hay thôi nhỉ? Không, không nói thì không ổn lắm đâu?

Cậu đã được dẫn tới Tàn tích số bảy trong lúc mãi nghĩ về những điều như vậy.

“Alice.”

“Im nào.”

Đấy nhìn xem?

Cứ khi mình hạ quyết tâm “được rồi, nói ra nào” và lên tiếng, đây là cách mọi thứ xảy ra. Hoàn toàn không hợp. Khác với thích ghét đơn thuần. Mình đoán là xung khắc. Hành động với nhau cũng nhiều rồi mà vẫn thấy không hoà hợp. Trở thành “tôi” bég đi thì sẽ thế nào? Hay mình thử xác nhận xem nếu bám chặt lấy Alice và kích hoạt Resonance thì sẽ có kết quả cụ thể ra sao? Tức là tự dừng ôm chằm lấy? Cái đó e là khó. Xem chừng sẽ bị đẩy ra rồi ăn mấy chưởng.

Mình cũng muốn nói rất nhiều chuyện khác. Ví dụ như mình muốn tìm đồng đội, mình muốn kiếm đồng đội, mình muốn gặp đồng đội. Thỉnh thoảng mình định nói một chút, nhưng Alice phớt lờ, hoặc gạt đi bằng câu “ừ, chuyện đấy để sau nhé”. Alice thực sự rất giỏi trong việc tạo ra ấn tượng rằng đưa ra đề xuất sẽ chẳng có tác dụng gì.

Một cánh rừng đỏ quá trớn trải rộng phía bên kia Tàn tích số bảy. Không chỉ đỏ quạch mà có ánh sắc vàng. Cột màu sắc sống động nhưng lại không quá sáng chói mà có chiều sâu. Tàn tích số bảy nằm gần rừng Son tới mức nhìn từ đây cũng thấy.

Theo lời Alice, lâu đài của nhà vua ở trung tâm rừng Son chính là Tàn tích số một. Tàn tích số một và Tàn tích số bảy tưởng như ở cạnh nhau, nhưng không phải. Khu rừng Son bao quanh Tàn tích số một xem ra rộng lớn ngoài sức tưởng tượng.

Rừng Son chứa đầy những con quái vật khủng khiếp tới mức ngay cả Alice đã được gia tăng phép thuật nhờ Resonance của Haruhiro cũng không thể đánh bại. Không băng qua khu rừng thì sẽ không đến được lâu đài của nhà vua, nhưng vượt rừng là thử thách vô cùng khó. Trên thực tế, cũng có thể nói là bất khả thi. Ít nhất là với Haruhiro và Alice hiện tại.

“Khu rừng kia không phải ở đó từ đầu đâu nhỉ? Nó còn chẳng phải Tàn tích mà...”

Ở Parano, mọi thứ đều không ổn định, thay đổi liên tục mà không có sự can thiệp của con người, ngoại trừ một số ít ngoại lệ như tháp sắt Thiên Đường, thung lũng Phiên Nảo, sông Tam Đồ, và bảy Tàn tích.

Tuy vẫn không nhìn về phía Haruhiro, Alice trao cho cậu một câu trả lời hiếm hoi.

“Ừ, đúng vậy. Hồi tôi chạy trốn khỏi lâu đài, nó nhỏ hơn nhiều.”

“Vì thế nên đảng ấy mới ra được khỏi khu rừng?”

“Tôi thấy có cơ may thành công thì mới làm chứ. Rừng Son do Người Ngủ tạo ra. Người Ngủ vẫn đang ngủ và chìm trong giấc mơ ở đâu đó giữa rừng.”

“VẬY, nếu chúng ta tìm thấy Người Ngủ đó và đánh thức ông ta...”

“Tìm một kẻ tôi còn chẳng biết mặt trong khu rừng đó ư? Đừng nói mấy chuyện ngu ngốc nữa.”

“... Tức là quả nhiên sẽ không thể tới được lâu đài nếu không đi qua một lối tắt?”

“Nếu Resonance của cậu lợi hại hơn thì có lẽ ta đã có thể dùng sức băng rừng rồi.”

“Than phiền thế với tôi cũng có ích gì đâu.”

“Ra rồi.”

“Hử?”

“Nhìn kia.”

Haruhiro căng mắt nhìn theo hướng Alice vừa hát cảm ra hiệu. Cái đó à? Có cái gì đó ngộ ngậy bò ra từ một trong hàng trăm cái lỗ. Khoảng cách khá xa nên cậu không xác định được hình dạng. Nhưng rất có thể là con người. Alice ấn đầu Haruhiro bắt cậu cúi xuống.

“Nấp đi.”

“Nói bằng miệng cũng được mà.”

“Ồn quá. Im đi.”

Hai người khom lưng, thăm dò động thái của người vừa chui ra khỏi lỗ.

“Từ đầu tôi đã đoán Tàn tích số bảy... Tổ Chuột chũi bảy màu thông với lâu đài của tên khốn ấy mà.”

“Chuột chũi... bảy màu?”

“Tôi chưa gặp bao giờ, giống như Người Ngủ. Kẻ đó ở đây lâu hơn cả tôi. Nghe nói Chuột chũi bảy màu đào tất cả số lỗ này đây.”

“Kiểu người nào cũng có nhỉ...”

“Còn nhiều nữa cơ, trước khi lão khom đó bắt giữ và giết hại mọi người. Những kẻ còn lại trở thành bầy tôi của hắn, như Ahiru, Người Ngủ, hay Chuột chũi bảy màu. Cũng có rất nhiều người bị giam bẹp và hoá thành cái bóng.”

“Bóng?”

“Nhìn thì biết.” Alice chỉ nói thế rồi lặng thinh.

Người vừa ra khỏi cái lỗ đang đi trên con đường hẹp giữa các miệng lỗ. Dù nói là hẹp, chiều rộng của nó vẫn đủ cho hai người lớn bước song song.

Tuy nhìn chưa được rõ, nhưng qua màu sắc chiếc áo khoác, Haruhiro đoán đó là Ahiru. Ahiru dùng lối đi bí mật từ tổ Chuột chũi bảy màu để đến lâu đài, và giờ hẳn quay lại sau khi gặp nhà vua.

“... Ta sẽ đi gặp hắn nhỉ?” Haruhiro hỏi.

Alice không trả lời. Chẳng làm gì được, Haruhiro quyết định đưa mắt dõi theo Ahiru. Đã mất công lôi kéo Ahiru và gài hắn làm gián điệp, thế mà Alice tính chơi trò gì không biết? Cậu muốn có một lời giải thích chẵn chu.

“Tôi thấy đằng ấy tin tưởng hắn hơn một chút cũng được mà...”

“A, cái bóng kia,” Alice nói rồi thêm vào. “Biết ngay.” *Bóng ư? Ở đâu?*

“A...!” Haruhiro chớp mắt. *Lẽ nào là nó?*

Một vật thể màu đen xuất hiện từ cái lỗ mà Ahiru chui ra. Trông như một cái bóng. Nhưng Parano không có mặt trời nên chẳng thể đổ bóng đúng theo bản chất của hiện tượng này. Mà bản thể của cái bóng đó là gì? Bóng vốn là mảnh tối được tạo ra khi ánh sáng bị cái gì đó cản lại. Một cái bóng tồn tại độc lập là chuyện không thể xảy ra.

Không, Parano là nơi dù là chuyện không thể cũng có khả năng xảy ra, và khi này Alice vừa mới nói có rất nhiều người bị nhà vua giẫm bẹp và hoá thành cái bóng.

Cái bóng dường như đang bám đuôi Ahiru, nhưng có lẽ vì khoảng cách khá xa nên Ahiru chẳng hề quay đầu lại. Không hiểu là hắn không phát hiện được cái bóng, hay chỉ giả vờ chẳng nhận ra.

“Cái bóng đó là sao?”

“Chúng chính là gián điệp. Tuy là có vẻ chúng không sở hữu trí khôn đáng để gọi là trí khôn đâu. Chúng cũng không có cái gọi là... tính tự chủ? Chúng cứ tuần tiểu xung quanh lâu đài, đi theo những bề tôi để giám sát họ như thế kia đó.”

“Tức là Ahiru đang bị canh chừng?”

“Không phải luôn luôn. Thực tế là không có cái bóng nào ở Tàn tích số năm cả.”

“Chẳng có nhẽ... không phải đằng ấy ngắm từng bức tượng mà là tìm xem có bóng không à?”

“Sao tôi lại phải xem mấy bức tượng nhếch nhác mà Ahiru làm ra chứ?”

“Ày, thì tôi cũng nghĩ đúng là chuyện lạ...”

“Trong lúc có bóng bám theo, tôi không thể tiếp cận Ahiru.”

“Loại bỏ chúng thì sao?”

“Dù gì chúng cũng là những cái bóng mà. Tôi không biết cách giết chúng. Có giả thuyết cho rằng nếu rọi một luồng sáng mạnh thì biết đâu chúng sẽ biến mất, nhưng ta kiếm đâu ra luồng ánh sáng như vậy chứ? Mà kể cả có đi chẳng nữa, hầu hết những cái bóng đều là con người, nhận kết cục như vậy vì chống lại tên khốn đó.”

“Vậy thì không nên loại bỏ nhỉ?”

“Vì cậu cũng có thể bị biến thành bóng mà.”

“Alice cũng thế còn gì.”

“Tên cận bã đó muốn bắt tôi quy phục. Hắn sẽ không biến tôi thành cái bóng mà chẳng cho tôi nói năng gì đâu. Đó là một lỗ hổng mà tôi có thể tận dụng.”

Alice đứng lên, xem ra định rời khỏi đây. Chưa biết lần này sẽ đi đâu. Kể cả khi đã chán ngấy chuyện này, Haruhiro vẫn không có sự lựa chọn nào khác ngoài đi theo Alice. Đằng nào phép thuật của cậu cũng là Resonance. Vì thế, cậu thậm chí chẳng thể tự bảo vệ chính mình.

Philia lấy sức mạnh từ vật thể. Narcis tăng cường sức mạnh của chủ thể. Doppel là cái gì ấy nhỉ? Hình như Alice từng nói

người có sự tự tôn thấp sẽ tạo ra các bản sao của mình thì phải. Narci chắc là ngược lại. Với Philia, sự phụ thuộc vào vật thể đối tượng có lẽ là chìa khoá. Alice cũng đã nói rằng diện mạo và xu hướng của ý thức sẽ quyết định phép thuật của một người. Vậy Resonance thì thế nào?

Không làm được gì một mình.

Có thể đồng cảm với người khác. Hoặc thay vì “có thể”, nên nói là sự đồng cảm tự diễn ra xem chừng chính xác hơn.

Khi kích hoạt, cậu trở thành người kia.

Thử nghĩ thì thấy chẳng phải đó đích thị là bản thân mình...?

Alice đã cất bước rồi.

Haruhiro thấy cơ thể không còn sức, chẳng thể đứng lên.

Cậu không có thứ gọi là “bản thân”.

Có lẽ... đó là điều không thể phủ nhận.

Nếu lấy đồng đội khỏi Haruhiro, cậu còn lại gì? Dường như cậu còn chẳng có những nguyện vọng như muốn thoát khỏi Parano, hay muốn quay về Grimgar nữa. Đồng đội, đồng đội... Dù là một hay hai thì tóm lại vẫn đều là về đồng đội. Nếu hỏi cậu có ghét bản thân như thế hay không thì... *Không? Chắc là không ghét nhỉ. Tuy thế, cũng không hẳn là thích. Cậu thậm chí không nghĩ ra thứ nào đó mà nếu không có nó cậu sẽ gặp khó khăn.*

Quá hợp còn gì?

Resonance.

Cảm giác như chỉ có mỗi nó là hợp.

Nhìn chung, bản thân liệu có giá trị đặc biệt gì không chứ? Nếu nói điều này ra, chắc nhiều người sẽ phản đối, “chà, phải có chứ”. Haruhiro chỉ có thể nói, “Có thể, với đẳng cấp thì hẳn là như thế. Tôi dám chắc đẳng cấp là nhân vật chính.” Ừ thì, nếu ví cuộc đời của bản thân với một vở kịch, ta đương nhiên sẽ là nhân vật chính, nhưng không phải tất cả mọi người đều muốn đứng ở trung tâm sân khấu. Thực lòng mà nói, Haruhiro còn chẳng muốn lên sân khấu tí nào. Làm khán giả là được rồi. Nếu điều đó dù thế nào cũng không được, cậu thích ở sau cánh gà hơn.

Ví dụ, nếu Haruhiro nói rằng mình hoàn toàn không có niềm ngưỡng mộ đối với các anh hùng thì sẽ thành nói dối. Thế nhưng, giả sử cậu được ban cho một năng lực đặc biệt nào đó và người ta hỏi cậu định làm gì với nó, cậu sẽ không biết phải trả lời sao.

Cậu quả thực không có hứng thú với mấy việc như tự tay mở ra đường sống cho bản thân hay tự khẳng định mình.

Cậu nghĩ không phải mình không có ham muốn. Có chứ. Chỉ là cậu có vẻ không quá tham lam. Có lẽ nên nói rằng cậu không thể trở nên tham lam được. Haruhiro rõ ràng không phải kiểu người mà dân gian gọi là nặng nghiệp, nói đúng hơn là cậu khá nông. Khả năng cao là dù có đào sâu tính cách của Haruhiro cũng sẽ chẳng tìm thấy gì đáng chú ý.

Haruhiro thở dài. Cậu không thất vọng. Ngược lại, cậu còn thấy nhẹ nhõm. Không hẳn là “thế này cũng ổn” mà giống “chuyện đã vậy rồi, đành phải chịu thôi”. Nó gần với tâm lí chấp nhận.

Khi cậu định đuổi theo Alice, lại có thứ gì giống giống con người ra khỏi lỗ. Vẫn là cái lỗ mà Ahiru đã chui ra.

“Alice, lại có ai đó...”

Không phải chỉ một người. Có nhiều người. Hai, ba... bốn, thì phải?

Xa quá nên nhìn không rõ, tức ghê.

Chẳng mấy chốc Alice đã quay lại. “Lại là bầy tôi của tên khốn đó.”

“Cậu biết họ à?”

“Đám đấy đi ra từ cùng một cái lỗ với Ahiru còn gì. Không thể là gì khác. Người dẫn đầu... có vẻ là nữ. Còn lại là đàn ông. Một người béo, hai người cao... Ồ, bóng cũng xuất hiện kìa. Chúng cũng đang bị giám sát.”

“Là Kuzaku.”

“Hử?”

“Kuzaku!”

Haruhiro chuẩn bị lao ra. Nếu Alice không giữ lại, cậu đã làm thế.

“Này, đồ ngu!” Alice la lên.

“Là Kuzaku! Người đi cuối trong bốn người. Đấy là Kuzaku! Tôi không thể nhầm được. Cậu ấy vẫn ổn!”

“Đã bảo là bình tĩnh đi. Ba người còn lại thì sao?”

“Những người còn lại...” Haruhiro lắc đầu.

Chết tiệt. Alice nói đúng. Cậu phải bình tĩnh lại.

“Tôi không biết... Có lẽ thế. Tôi không nghĩ họ là đồng đội của tôi.”

“Trong trường hợp đó, cái cậu Kuzaku nhỉ? Người đồng đội đó của cậu đã bị ba người kia bắt giữ và trở thành bầy tôi của đồ khốn nạn. Nếu muốn sinh tồn ở Parano cũng có lựa chọn ấy. Tôi thì xin kiếu.”

“Chỉ cần tôi nói, Kuzaku sẽ về phe chúng ta.”

“Kể cả thế cũng không được. Những cái bóng đang theo dõi.”

“Nếu ta chờ cho những cái bóng biến mất thì sao...? Hoặc nếu chúng ta bám đuôi họ và đảm bảo không bị mấy cái bóng phát hiện...”

“Nếu cậu muốn thì tự đi mà làm. Tôi sẽ tới tháp sắt Thiên Đường. Tôi đã hẹn gặp Ahiru ở đó.”

“Ủa? Tháp sắt Thiên Đường? Gì đấy? Tôi chưa từng nghe chuyện đó.”

“Vì tôi không nói. Nếu cậu nghiêm chỉnh lắng nghe lúc tôi nói chuyện với Ahiru thì cậu đã biết rồi, không cần tôi phải nói.”

Vì phó mặc mọi thứ cho Alice nên cậu đã mất tập trung. Cái sự thiếu độc lập của cậu chẳng phải bây giờ mới có, nhưng đây là cậu còn chẳng buồn suy nghĩ bằng bộ não của mình. Cậu không đưa ra quyết định.

Cậu là thủ lĩnh, dù còn thiếu sót thì các đồng đội vẫn cần đến cậu, chính vì thế nên cậu đã cố gắng hết sức khi ở Grimgar. Giờ lại khác. Cậu chẳng phải thủ lĩnh hay bất cứ thứ gì cả.

Nói chung, Haruhiro đã nửa phần từ bỏ, không hi vọng rằng đồng đội của mình còn sống sót.

Nhưng Kuzaku đang ở đó.

Cậu ấy còn sống.

“Nhóm Kuzaku xuất hiện ngay sau Ahiru. Có khi Ahiru sẽ biết gì đó về Kuzaku.”

“Cũng có thể. Mặc dù không có gì đảm bảo.”

“Được. Tôi cũng sẽ đi đến tháp sắt Thiên Đường.”

Trước khi xuất phát, Haruhiro khắc sâu hình ảnh Kuzaku vào mắt, rồi tự vỗ má mình. Cậu đã xốc lại tinh thần. Cậu không thích chủ nghĩa tinh thần và thường cũng không muốn làm thế này, nhưng thi thoảng thì được.

Đầu tiên là gặp Ahiru. Haruhiro muốn tìm hiểu thân thế nhóm người đi cùng Kuzaku. Sau đấy sẽ nghĩ cách gì đấy để gặp được Kuzaku. Đương nhiên, cậu cũng sẽ tìm Merry, Shihoru, Setora và Kiichi nữa. Hiện giờ, trừ Kuzaku ra, chưa biết tình hình những người khác thế nào, nhưng cậu sẽ hành động với tiền đề tất cả đều còn sống. Cậu không dựa dẫm vào Alice. Cậu sẽ lợi dụng Alice. Alice cũng đang dùng năng lực Resonance của Haruhiro, nên thế là công bằng. Và rồi, bất kể cái giá là gì, họ cũng sẽ quay về Grimgar.

Haruhiro rời Tàn tích số bảy mà không hề ngoảnh lại.

Xa xa phía đường chân trời, cậu thấy một đường kẻ dọc chia đôi bầu trời có họa tiết chấm bi nổi lên mờ ảo. Đó là tháp sắt Thiên Đường.

Đây là Parano nên chốc chốc sẽ lại gặp phải những địa hình cực kì vô lí, nhưng miễn không mất dấu tháp sắt Thiên Đường thì sẽ không bao giờ bị lạc. Nhờ đeo khẩu trang mà dù gió ngọt có thổi cũng không sao. Nếu biết cách thì người ta vẫn sinh tồn được kể cả ở một nơi như thế này. Tuy nhiên, Haruhiro không có ý định ở đây mãi mãi. Cậu muốn giữ lấy cái cảm giác đó. Việc thích nghi với môi trường quan trọng thật, nhưng cậu không được phép quen với việc tồn tại ở Parano. Đây không phải nơi

cậu thuộc về. Cậu không may may có ý định sống ở đây. *Chúng ta sẽ trở về Grimgar.*

“Alice không muốn quay về thế giới cũ à?”

Im lặng mãi cũng mệt, nên thỉnh thoảng cậu lại bắt chuyện với Alice. Hầu hết là bị phớt lờ, nhưng thỉnh thoảng nhận được phản hồi thì cũng có chút vui.

“Cũng không hẳn.”

“Đằng ấy không thể bỏ bạn mình ở lại ư?”

“Tôi không thân thiết với Nui đến thế.”

“Cậu không nghĩ rằng kết thúc đời người ở đây là ý hay đâu nhỉ?”

“Tôi thì băn khoăn là liệu nó có kết thúc hay không.” Tháp sát Thiên Đường vẫn là một đường thẳng đứng. Cậu chẳng hề có cảm giác là mình đang tiến đến gần.

Tới bây giờ mình vẫn thấy chuyện này không thực. Liệu đây có phải chỉ là một giấc mơ? Mình nghĩ thế bao nhiêu lần rồi nhỉ? Đúng hơn, giá như tất cả chỉ là mơ. Chuyện này cũng đã biết bao lần xuất hiện trong tâm trí.

“Ê, nghe này,” Alice chủ động gợi chuyện quả là một việc hiếm hoi. “Cậu có biết Urashima Tarou không?”

“Urashima... Tarou... Tên người? Phải không nhỉ? Hừm. Cảm giác như đã từng nghe, mà cũng có thể chưa...”

“Tarou là ngư dân. Anh ta bắt gặp một con rùa đang bị hành hạ trên bờ biển và đã cứu nó. Có lẽ với ngư dân, rùa là để bắt chứ không phải để hành hạ.”

“Biết đâu chỉ là anh ta thấy tội nghiệp nó?”

“Cũng có giai thoại khác kể anh ta đã câu được con rùa. Nhưng người ta bảo rùa sống thọ vạn năm. Vì giết rùa sẽ gặp xui nên anh ta đã thả nó đi.”

“Dù thế nào thì từ phía con rùa, anh ta vẫn là ân nhân cứu mạng.”

“Vì thế, để trả ơn, con rùa đã đưa Tarou đến nơi gọi là Long Cung dưới đáy biển.”

“Dưới đáy biển... Khéo chết đuối mất.”

“Anh ta vẫn thở được, vì một lí do nào đó. Cũng có thể cái đoạn ‘dưới đáy biển’ là bốc phét. Nó ở đâu đó khác cũng nên.”

“Long Cung à?”

“Tarou được chào đón bởi một người phụ nữ bí ẩn tên là Otohime, nhưng ngoài nàng ra, tất cả đều là cá. Những con cá ca hát, múa may, tấu hài.”

“Nghe ảo thật. Mặc dù Parano cũng ảo ra phết rồi...”

“Gì nhỉ, kiểu như một bữa tiệc ăn uống hát hò tưng bừng. Ban đầu anh ta thấy rất vui vì mọi điều đều mới mẻ, nhưng cuối cùng thì cũng phát chán thôi. Đồ ăn được những con cá phục vụ là cá sống thái lát, cá chiên, cá hấp, ngấm lại thì khá là kinh.”

“Nên Tarou muốn về nhà?”

“Nghĩ rằng ở lại đến thế là đủ rồi, anh ta bảo với Otohime rằng cũng đã đến lúc mình muốn trở về thì biết được sự thật hoá ra là...”

“Lẽ nào Otohime là... con rùa?”

“Tarou có cảm giác: ‘Cô không phải con người ư?’”

“Giống như bị lừa vậy.”

“Otohime thì bảo, ‘Xin thứ lỗi, là tôi sai. Vậy, xin được tặng anh chiếc rương báu này như một món quà. Anh về đi ạ. Nhưng tuyệt đối anh không được phép mở chiếc rương này đâu đấy.’”

“Nhưng nó là quà kia mà?”

“Mọi chuyện rất khả nghi, đúng không? Tôi nghĩ Tarou bị gài bẫy. Tuy không biết việc đó có mục đích gì. Điểm này cũng hơi giống Parano nhỉ.”

“Rồi Tarou về được đến nhà chứ?”

“Có, về lí thuyết mà nói.”

“Về lí thuyết à...?”

“Khi Tarou trở về, đó rõ ràng vẫn là bãi biển trước kia, nhưng có gì đấy không đúng. Mặc dù đó là quê hương của Tarou, nhưng chẳng ai biết anh ta cả. Cú chốt ở đây là trong lúc anh ta đang

chơi bởi dưới Long Cung, một khoảng thời gian dài vô cùng đã trôi qua trên mặt đất.”

“Chờ đã, vậy còn cái rương báu thì sao?”

“À, phải rồi. Đó mới là cú chốt thật sự. Chẳng biết phải làm gì, Tarou bèn mở chiếc rương báu mà Otohime dặn là không được mở.”

“Ừm, trong hoàn cảnh đó thì tôi đoán anh ta buộc phải làm vậy thôi...”

“Khi ấy, làn khói trắng bay ra từ trong chiếc rương báu và tóc Tarou bạc trắng trong chớp mắt.”

“Tức là già đi?”

“Đúng. Tarou biến thành một cụ già lom khom. Một câu chuyện tàn nhẫn nhỉ?”

“Với cái lập luận đấy thì Alice đem chuyện đó ra kể cho tôi cũng tàn nhẫn chẳng kém gì.”

Đường kẻ vươn lên vuông góc với mặt đất từ lúc nào đó đã đột ngột trở nên to lớn.

Tháp sắt Thiên Đường không hề thay đổi chút nào kể từ lần cuối họ đến đây. Mười đến hai mươi lớp tường gỉ sét bao quanh toà tháp sắt. Sau một khoảng thời gian dài tiến lên trên con đường giống như mê lộ giữa các lớp tường sắt, trước mặt cả hai là một núi sắt vụn. Bên trên là toà tháp sắt đứng thẳng hiên ngang.

Hai người bắt đầu leo lên cầu thang phía ngoài toà tháp sắt.

“Nếu cái bóng cứ đi theo Ahiru thì sao?” Haruhiro hỏi.

“Cậu không để ý à?” Alice chỉ vào mê cung tường sắt.

“Hả?” Haruhiro nghiêng đầu, nhưng cậu không lập tức hiểu được điều gì khiến cậu thấy kì lạ. Nghĩ một chốc, cuối cùng cậu cũng nhận ra.

“... Giữa các bức tường có bóng. Nhưng làm gì có ánh mặt trời, vậy là tại sao?”

“Ai mà biết. Chúng có thể vốn dĩ cũng là những cái bóng biết chuyển động. Những cái bóng đã chết hoặc đã hoen gỉ. Dù gì, có

đúng một điều chắc chắn là bóng không thể đi qua bóng. Đồng nghĩa với việc những cái bóng của tên khốn kia không thể nào tiếp cận tháp sắt Thiên Đường.”

“Ở đây có an toàn không?”

“Ở lâu thì sẽ bị hoen gỉ.”

“Thế là không an toàn rồi...”

Haruhiro cúi đầu, thở dài. Nơi này chẳng an toàn chút nào.

“Alice.”

“Sao?”

“Bên dưới.”

“Bên dưới làm sao?” Alice nói với giọng khó chịu và đánh mắt nhìn xuống bên dưới cầu thang.

Sắt vụn chất thành núi xung quanh tháp sắt Thiên Đường có rất nhiều kích cỡ lớn nhỏ, gồm cả những miếng bụi chẳng, hơn gấp nhiều lần cơ thể con người. Haruhiro, và có lẽ là cả Alice, đều không nhận ra các cô gái đang nấu mình ở khe hở giữa những mảng sắt vụn.

Các cô gái mặc những bộ váy sắc sỡ lục tục chui ra rồi ngẩng lên nhìn Haruhiro và Alice. Nhìn từ xa, họ trông giống những cô gái thực thụ. Nhưng không phải vậy. Tất cả đều là búp bê.

Không, không phải tất cả.

Những con búp bê thiếu nữ đã mảnh khảnh rồi, nhưng cô gái đang lại gần lối lên cầu thang ngoài trời bằng dáng đi kì quặc liên tục bắt chéo hai chân còn gầy hơn thế nhiều. Cô ta quá gầy. Ấn tượng kiểu như một người que biết cử động. Hình thể khẳng khiu của cô ta khoác lên bộ trang phục không khác gì đồ lót, đội chiếc mũ như cái bánh kem trang trí loè loẹt và đeo mấy cặp kính chồng lên nhau. Dù trông giống búp bê hơn chính những con búp bê kia, cô ta vốn là con người. Chỉ có điều, chẳng rõ bây giờ còn có thể gọi cô ta là người được nữa hay không.

“Người điều khiển búp bê.”

“Nui...”

Alice và Haruhiro lăm bắm cùng một lúc và nhìn nhau. Tình huống có chút khó xử. Cả hai quay sang hướng khác.

“Đằng ấy nghĩ cô ấy đến đây làm gì?”

“Ai biết. Làm sao tôi hiểu được suy nghĩ của kẻ mà mình còn chẳng đối thoại được bây giờ.”

“Tôi chỉ nghĩ đơn giản là vì bị hạ nên cô ta đến đây để báo thù.”

“Chỉ chôn sống có một tẹo thôi mà? Trông có vẻ chẳng xi nhê gì cả.”

“Nói thế với tôi thì ích gì.”

“Nói với Nui cũng chẳng thành cuộc trò chuyện được, chịu thôi.”

“Cô ta leo lên đấy.”

Người điều khiển búp bê đặt chân lên cầu thang. Đám búp bê thiếu nữ lũ lượt bám theo sau.

“Nếu định chạy trốn thì ta nên đi xuống dưới.”

“Không cần cậu bảo tôi cũng biết. Haruhiro, gần đây cậu hỗn xược phết đấy.”

“Có cái này tôi muốn thử.”

“Hả?”

“Tôi nghĩ Resonance không chỉ gia tăng phép thuật. Tôi muốn tiếp cận người điều khiển búp bê. Alice giúp tôi được không?”

“Tức là cậu bảo tôi đấu với Nui mà không có Resonance của cậu, rồi khéo léo dẫn dụ cậu ấy để cậu có thể luồn ra sau lưng hay làm cái khỉ gì đó?”

“Ừ, kiểu thế.”

“Cậu định làm gì với Nui?”

“Chưa thử thì không biết được. Trong trường hợp không thử phương án này, nếu đi lên tiếp thì chúng ta sẽ dần dần hết đường lui, buộc phải chọn hoặc đập văng chúng để chạy trốn hoặc nhảy xuống. Cái xằng chắc sẽ có thể giúp chúng ta xoay sở

trước chấn động của việc tiếp đất. Hoặc không thì cũng còn cách hạ gục người điều khiển búp bê.”

“Cái đó...”

“Hai người từng là bạn mà. Nhưng giờ cô ấy đã là thứ khác. Việc đăng ấy là người kết thúc cũng có thể chấp nhận được. Nhưng tất nhiên tôi sẽ không đưa ra lựa chọn đó.”

“Là cậu thì sẽ làm gì?”

“Tìm cách đưa cô ấy về như cũ.”

“Nếu có thể thì tôi đã làm từ lâu rồi.”

“Có thể chỉ là Alice không làm được thôi.”

“Ý cậu là cậu có thể?”

“Không phải tôi đã nói là tôi muốn thử à? Chưa làm sao biết có được hay không.”

“Itou Nui. Tên của cậu ấy.”

Alice chỉnh lại tư thế cầm cái xẻng. Lớp da màu đen tróc ra, bọc lấy cánh tay phải của Alice và tạo thành hình dạng như ngọn giáo.

Người điều khiển búp bê, không, Itou Nui, người bạn đã hoàn toàn biến đổi của Alice... dẫn theo một đoàn búp bê leo lên bậc cầu thang.

“Nếu Nui không rủ, tôi sẽ chẳng bao giờ đi thám hiểm hang động. Lẽ hiển nhiên, tôi cũng sẽ không lạc vào Parano. Tuy có điểm phiền phức, nhưng bản chất không phải là người xấu.”

Haruhiro nhẹ nhàng di chuyển ra đằng sau Alice. Cậu giải phóng tất cả sức lực còn dư ra khỏi cơ thể. Những tấm sắt dùng làm bậc thang không hẳn là dày, nên khó mà gọi là cứng cáp. Cậu hình dung mình chìm xuống dưới những bậc thang. Stealth [Ẩn hình] - Hoàn tất. Haruhiro có cảm giác như đang từ bên trên nhìn chéo xuống khu vực xung quanh bao gồm cả bản thân mình. Khá thuận lợi. Nhưng không được chủ quan. Trái tim giống như mặt nước, chỉ một tác động nhỏ cũng làm nó dậy sóng. Những con sóng dần dần lan ra. Haruhiro đang ngồi trên

một chiếc thuyền nhỏ. Vì nhỏ, nên sẽ dễ dàng bị lật úp. Cậu không được phép để trái tim mình xao động.

Nui leo lên những bậc thang. Haruhiro trốn sau lưng Alice. Cậu không nhìn thấy Nui. Tuy nhiên, cậu nghe được tiếng bước chân. Rất nhanh. Nhanh hơn trước nhiều. Gần quá. Đã đến khá gần rồi.

Nhịp thở của Haruhiro êm ru, ngỡ như đã ngừng lại.

Alice tiến lên.

Nui lại đứng yên.

Alice không xông thẳng mà cúi sang trái một chút, vung cái xẻng đang ở dạng giáo. Nui không lùi lại mà tiến lên và tránh được cái xẻng.

Alice xoay vòng. Nui cũng quay người nhằm không cho Alice nắm được vị trí ở sau lưng mình.

Lúc này, Nui đã quay lưng về phía Haruhiro. Không hề phòng bị. Nui không phát hiện ra Haruhiro. Nhìn kiểu gì cũng thấy cậu đang ở ngay đó, không thể có chuyện nhìn không ra, thế mà cô ta bỏ qua cậu như thể cậu đã tình cờ lọt vào góc chết. Khi cậu hoàn toàn ở trạng thái Stealth [Ẩn hình], điều này sẽ diễn ra.

Haruhiro không vội vàng hấp tấp, tóm lấy Nui từ phía sau. Nui lập tức định giãy giụa, nhưng không cần phải cự tuyệt như thế làm gì.

“Itou Nui, tôi là...”

Trước khi cậu thì thầm từ “bạn”, cậu đã trở thành “mình”^[9].

10. Khao khát mang tên tình yêu [loveway]

gày xưa ngày xưa, ở một nơi nọ, có mình à?

Phải rồi,

mình,

đã ở đó. Thật sự đã ở đó.

Dù rằng, chẳng có ai, biết về mình, để ý đến mình.

Mình đã, ở đó.

Nói sao nhỉ,

mình cứ,

giống như là,

không khí?

Đằng nào, cũng chẳng có ai, bận tâm đến, cái ngữ như mình, đúng không?

Trên một sân khấu có rất đông bé gái, bé trai, nhiều không đếm xuể, đang nhảy nhót, ca hát líu lo, mình gào thét. Hãy,

hãy nhìn, mình đi!

Mình đang, ở đây nàyyyyyyyy!

Hãy nhìn, mình đi!

Vai chính không phải những người này, mà là mình!

Tại sao nhỉ? Sao mọi người lại không nhìn mình? Mình có gì thiếu sót vậy nhỉ?

Vâng.

Vâng.

Vâng, vâng, vâng.

Tay giơ lên, giơ lên, giơ lên.

Vâng, mời bạn đằng đó?

Bạn là, ai vậy?

Cái gì cơ?

Là mình à?

Từ đâu, ở đây chỉ có mỗi mình mình?

Thôi kệ.

Kìa, trả lời đi.

Vì mình không xinh xắn.

Đúng rồi. Đúng là như thế. Mình không xấu đến độ sống cũng là một điều đau khổ, nhưng mình cũng chẳng xinh.

Ờm thì, ở mức bình thường?

Không, không, không phải bình thường. Đây là điều mình đọc và tìm hiểu trong sách, nên mình nghĩ không sai, rằng một khuôn mặt đẹp là giá trị trung bình nền tảng. Con người được hình thành sao cho cảm thấy kết quả sau khi lấy một triệu khuôn mặt trộn vào nhau rồi chia cho một triệu là một khuôn mặt đẹp. Cho nên, một đứa không xấu không xinh cũng tức là không phải bình thường.

Mạnh dạn mà nói, mình chẳng là gì cả.

Gặp mình, người ta không buồn nhìn tránh đi, cũng chẳng để vào mắt, tóm lại là không có chút giá trị nào.

Có lẽ vì thế mà bố mẹ đã đặt cho mình cái tên hơi kì lạ. Một cái tên khá hiếm. Ít nhất mình cũng chưa từng gặp ai có tên giống mình. Nhưng cái tên có lẽ cũng chẳng phù hợp với mình.

Khi mình xưng tên, không ai là không làm vẻ mặt ngạc nhiên. Chắc họ nghĩ rằng bề ngoài bình thường, thậm chí dưới mức bình thường, vậy mà lại có cái tên như thế.

Và cũng chỉ vậy thôi. Mình có tên như thế nào, à không, mình có là người ra sao, dù là với ai cũng không quan trọng. Chẳng ai thấy quan tâm.

Gần như chẳng có người nào mờ nhạt bằng mình. Không nổi bật cỡ như mình, ngay đến việc có ai đó nói câu “Ừa, cậu ở đây à?” cũng cực kì hiếm có. Mình chẳng có mấy trải nghiệm thú vị

liên quan đến sự thiếu thốn khó chịu về cảm giác tồn tại. Chỉ đơn giản, mình không thu hút được sự chú ý của ai, không ai quan tâm đến mình, ví dụ mình chủ động bắt chuyện thì mọi người vẫn trả lời cho có, nhưng cuộc nói chuyện không trở nên rôm rả và kết cục chẳng có gì xảy ra. Vì hiểu quá rõ mọi chuyện sẽ thành như thế, nên mình cũng không bắt chuyện với người khác, trừ khi có việc cần.

Nói thế này thì có lẽ là vì mình mờ nhạt tới mức bất thường nên mình luôn luôn cô độc, và hiểu theo nghĩa nào đó, mình là một kẻ khác thường. Nhưng làm gì có chuyện đó. Mình muốn là một người có chút khác biệt, nên mình thêm mắm dặm muối, phóng đại câu chuyện lên thôi.

Trên thực tế, mình cũng đã từng có một, hai người bạn, tuy thời điểm. Cũng từng có người đi ngang qua hỏi đường mình. Dù có mờ nhạt đến đâu đi nữa, mình cũng không phải một con người thực sự giống y như cái bóng.

Tuy nhiên, hầu như không có chuyện mình nhận được liên lạc từ phía bạn bè. Nếu không liên tục làm gì đó cùng nhau thì người bạn nào cũng nhanh chóng rời xa mình. Mình không bị ghét, nhưng cũng không được yêu thích. Mình rõ ràng không được coi trọng. Mà nói thật lòng, chính mình cũng chẳng xem những người ấy là bạn bè không thể thiếu. Vì không được trân trọng nên không thấy coi trọng, hay vì không coi trọng nên mới không được trân trọng, tuy chẳng nói được gì cụ thể nhưng chắc là cả hai.

Nè, nè, mình cô đơn lắm.

Vậy ư? Cậu cô đơn à? Được rồi, được rồi, tội nghiệp quá.

Nhưng Ồn thôi mà, cùng chơi không?

Hôm nay chơi gì đây nhỉ?

(... Búp bê...?)

Phải rồi. Người thích lệ mình chính là những bạn búp bê. Mình mua gom dần từng bạn, từng bạn búp bê bán ở cửa hàng, rồi khi thấy không đủ thoả mãn, mình đã may quần áo, thay quần áo, sửa sang chỗ này chỗ kia của các bạn búp bê. Mình

cũng bắt đầu tự làm búp bê bằng các loại nguyên liệu như đất sét.

Chân dài hơn thì tốt, để mình kéo dài cho.

Chân dài ra thì lại mất cân bằng với cánh tay, mình kéo dài cả tay ra nhé.

Cổ cũng nên dài hơn.

Đầu to thế nhỉ.

(... Ôi, búp bê...)

Để mình đổi cho cậu sang cái đầu nhỏ này.

Cổ chân mập trông xấu lắm, mình gọt bớt đi nhé.

Tuy nhiên, không phải mình dành toàn bộ thời gian cho các bạn búp bê đâu. Mình suy nghĩ rất nhiều và giữ ý định chăm chút một vài thứ, nhưng việc mình chuyên chú nhất vẫn là nỗ lực cải thiện bề ngoài. Kết cục, cho dù có ăn vận cái gì đi chăng nữa, một cô gái không xinh sẽ không được đánh giá cao. Chẳng riêng gì đàn ông, chính phụ nữ khi nhìn một cô gái cũng đánh giá và phân loại xem cô ta xinh hay xấu ngay lập tức. Không nhiều người công khai nói ra, nhưng xấu chính là tội ác. Không phải tội ác bình thường, mà là trọng tội. Bình thường khi nhắc đến “thất đại tội”, ta sẽ có kiêu ngạo, phản nộ, ghen tị, lừa dối, tham lam, phạm ăn, dâm dục, nhưng mình thì lại thắc mắc vì sao ở đây lại không có “xấu xí” nhỉ.

Mình muốn trở nên xinh xắn. Nhưng khuôn mặt có những thứ rất khó sửa. Mình đâu thể tự do tạo hình bằng đất sét như những bạn búp bê. Có thể mình chỉ cần đi phẫu thuật thẩm mỹ là xong, nhưng việc đó rất tốn tiền, dù trong tương lai có thể cân nhắc nhưng bây giờ vẫn là không thể. Mình cũng âm thầm tập trang điểm một mình. Có lẽ trang điểm đâu đó cũng có điểm chung với làm búp bê nên mình trở nên khá giỏi, nhưng nếu một con bé giản dị mờ nhạt như mình đột nhiên trang điểm rồi xuất hiện, phải chăng mọi người sẽ giạt mình? Không chỉ thế, chắc chắn mình sẽ trở nên nổi bật một cách tiêu cực, bị ghê tởm, bị khùng bố cho coi.

Từ khi còn bé, mình đã bị bẩm rồi. Đã xấu lại còn béo thì thật sự vô phương cứu chữa, sẽ thành một đứa ma chê quỷ hờn sống trong khổ sở, nên mình đã cố gắng chú ý kiểm soát bản thân. Tuy nhiên, mình lại thuộc tạng người dễ béo. Hơn nữa, mình còn phải chịu ba cái khổ là xương to, da dày, thịt cứng từ khi sinh ra. Mà không, tính ra còn thêm da đen và khá khô ráp nữa, vậy là thành năm cái khổ lận. Chỉ cần có nhiều thịt quá một tí thôi, mình sẽ ngay lập tức trở thành một cái thùng cực kì xấu xí, vững chãi và thô kệch. Dầu vậy, thú vui của mình ngoài việc làm búp bê và chơi với búp bê lại là chuyện ăn uống. Đồ ngọt hay đồ mặn mình đều thích mê tơi. Mình có thói quen mỗi khi khó chịu vì bất cứ điều gì lại hùng hục ăn luân phiên đồ ngọt với đồ mặn, tới khi nôn mửa mới thôi.

Nhưng, không gây thì không được.

Quần áo dù đẹp đến đâu, người béo mặc vào thì trông vẫn xấu. Miễn người gầy, ngay cả đồ rẻ tiền mua tạm về mặc trông cũng không đến nỗi nào.

Mình đã quyết tâm giảm cân. Thêm nữa, vì mình muốn trở nên trắng trẻo hết mức có thể, mình chú ý cố gắng không ra nắng. Chắc chắn mình có thể đẹp hơn mà không cần phải thay đổi khuôn mặt hay điểm trang son phấn. Mình muốn trở nên xinh đẹp. Nếu đẹp lên, tình hình chắc hẳn sẽ đổi thay.

Thật khổ sở.

Khổ sở, khổ sở, khổ sở, khổ sở, khổ sở hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Sau khi chính thức thử hạn chế việc ăn, không hiểu sao mình chỉ toàn nghĩ đến ăn: muốn ăn gì, không được ăn cái gì, nếu là cái này chắc ăn cũng được, ăn một miếng cái kia thôi, đúng là không nên ăn thật, không ăn thì chết mất, sinh vật mà không ăn là trái với quy luật tự nhiên, ăn một tí rồi nôn ra là được, mình muốn ăn, ăn gì cũng được...

Trong một ngày như thế, mình đang suy nghĩ về việc ăn như mọi khi thì đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Nghe nói cơ thể con người có sáu mươi phần trăm là nước. Nếu vậy, chỉ cần giảm

lượng nước đó xuống là chắc chắn cơ thể sẽ nhẹ đi. Nhẹ đi, đồng nghĩa với gầy. Nếu không thể chịu được việc nhịn ăn thì chỉ bằng nhịn uống.

Mình mau chóng làm thử, và hiệu quả thật bất ngờ. Khi mình không uống nước nữa, cân nặng của mình giảm đi trông thấy. Trong lúc ấy, cổ họng khô không chịu nổi, nên mình đã quyết định ăn cái gì đó để quên cơn khát đi. Làm vậy, cân nặng của mình lại về như cũ, nhưng sau một thời gian, nó lại giảm dần.

Mình đã gầy đi. Chắc chắn gầy bao nhiêu thì xinh lên bấy nhiêu. Mình được bạn bè hỏi: “Cậu gầy đi đấy à?”

Nhưng ngoài chuyện đó ra, chẳng có gì thay đổi.

Kì lạ thật.

Chẳng nhẽ đúng là phải làm gì đó với khuôn mặt thì mới trở nên xinh đẹp được hay sao? Nếu có thể làm gì với nó thì mình đã làm rồi. Mình cũng có lí tưởng chứ. Muốn được các bạn nam vây quanh hay muốn có người yêu này nọ, những ước vọng ấy thì mình lại không hề có. Trước nhất, mình chỉ muốn được đẹp hơn. Mình muốn người khác nghĩ rằng, con bé kia đẹp thật. Mình muốn được để mắt tới. Mình không có ý định quyến rũ đàn ông, nên mình không cần sự nữ tính hay kêu gọi, không có vòng một cũng không sao, cứ thanh mảnh, mặc đồ gì cũng hợp, khiến ai trông thấy cũng phải ngỡ ngàng không rời mắt, đây, mình muốn trở thành một người như thế.

Không được sao?

Như thế này chưa đủ à?

Ừ nhỉ, chắc là chưa đủ rồi.

Bắt buộc phải gầy hơn nữa.

Tay và chân đều phải thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn, thon hơn nữa.

Béo thế, trông phát gớm, cái tay này, cái chân này, chỉ cần tháo ra rồi lắp cái mới vào là được.

Các cậu thì có thể thay thế như vậy được, nhưng mình thì không.

A a, tức chết mất thôi.

Cổ họng mình như đang bốc cháy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy áy.

Mình đã tạo ra búp bê thiếu nữ rồi phá hỏng chúng. Không có hình mẫu chính xác, nhưng đàn ông bị loại, phụ nữ trưởng thành cũng không được, bắt buộc phải là thiếu nữ. Thực ra thiếu nữ cũng chẳng trùng khớp với lí tưởng của mình, nhưng lúc đó mình chỉ có thể nghĩ đến thiếu nữ mà thôi. Chẳng qua là vì mình chưa gặp được. Chuyện đó xảy đến rất bất ngờ.

Mình đã gặp gỡ.

(... Alice...)

Đúng vậy.

Ban ấy được gọi là Alice.

Từ lần đầu nhìn thấy, bạn ấy đã toát lên bầu không khí chẳng phải nam cũng không phải nữ, thậm chí chẳng phải con người, hoàn toàn không bình thường chút nào cả. Do bệnh bẩm sinh hay gì đó, lại thêm bệnh khác, cơ thể bạn ấy yếu ớt và mang lại cảm giác đặc biệt. Mình nghĩ không chỉ con người mà mỗi loài sinh vật đều có một *màu sắc* đặc trưng. Nhưng ở Alice lại không có *màu sắc* đó. Bạn ấy mong manh như ảo ảnh, trong suốt đến tận cùng, có thể biến mất bất cứ lúc nào. Giả dụ ở đâu đó trên thế gian này có bông hoa chỉ làm bằng thủy tinh mỏng, hẳn nó sẽ giống hệt Alice. Và nó chắc chắn là bông hoa duy nhất nở trên cõi đời này.

Mình choáng váng. Mình hiểu rất rõ. Mình muốn giống như Alice. Mình muốn được sinh ra là Alice. Nhưng điều đó đương nhiên không thể thành hiện thực. Sự thật là mình không phải Alice.

Mình phát huy sự tích cực mà chính bản thân cũng không tin nổi để lại gần Alice. Mình mạnh dạn bắt chuyện với Alice, nếu là để thu hút sự quan tâm của Alice, chuyện gì mình cũng sẽ làm.

Mình nghĩ rằng trong mình có hai luồng cảm xúc.

Một là muốn ở bên Alice. Mình muốn được Alice yêu quý, ví dụ như thành bạn bè, rồi cùng Alice làm nhiều việc. Như thế, mình có thể thoả thích ngắm Alice, nghe giọng Alice, ngửi mùi của Alice.

Một cảm giác nữa là muốn biết thật rõ về Alice rồi vạch trần bản chất ấy ra. Mình nghi ngờ không biết liệu có phải rốt cuộc Alice chỉ đang muốn được người khác chú ý. Nói thẳng ra, mình yêu Alice, đúng thế, mình yêu Alice, nhưng mình cũng căm ghét tương đương. Những thứ mình mong muốn, những thứ mình nghĩ chỉ cần có chúng là đủ, không cần thêm gì khác, Alice đã được hưởng từ khi sinh ra. Làm sao mình có thể không căm ghét một Alice như thế cho được? Ít nhất, nếu biết rằng Alice chỉ được *cái vỏ*, tức là bề ngoài thì ổn nhưng bên trong chẳng có gì ghê gớm, trống rỗng, nói cách khác là không hơn gì một cô búp bê cực phẩm, mình sẽ được an ủi phần nào.

Nè, bạn nghĩ sao?

Alice đang suy nghĩ cái gì vậy nhỉ?

Mình không biết, không rõ lắm, không có thứ gì để cho mình nắm bắt cả.

Bạn ấy không nói thật lòng.

Mình cũng chẳng biết bạn ấy có đang nói dối hay không.

Bạn ấy rất thận trọng.

Đây cảnh giác.

Tuy nhiên, bạn ấy cũng không xa lánh, hay né tránh mình.

Mình không bị ghét?

Sao đây?

Chỉ là thận trọng thôi à?

Liệu Alice có ghét mình không?

Mình yêu bạn ấy tới vậy kia mà...

Mình không biết.

Không biết.

Không biiiết.

Tuỳ từng ngày, có lúc Alice uể oải, có lúc lại tỏ ra u uất. Hễ thấy Alice ủ dột, mình lại bay bổng, khoẻ khoắn lên. Trái lại, những khi Alice trở nên tươi tắn khác thường, mình lại bị nổi bất an bủa vây, suy sụp.

Đôi khi, Alice bình thường tới mức làm mình hụt hẫng. Khi mình cố tình đem các chủ đề đang phổ biến ra để thăm dò phản ứng, bạn ấy nói những điều chán ngắt mà ai cũng có thể nói được, làm mình thất vọng. Việc bạn ấy biết về những điều hiển nhiên mà ai cũng biết, hoặc là chẳng biết rõ lắm, chỉ có những kiến thức rất nông trên bề mặt thôi, nhưng vẫn nói như thể mình biết khá nhiều, đối với mình là thái độ không phù hợp với Alice nhất mà mình có thể nghĩ ra. Nhưng Alice rõ ràng cũng có những mặt như thế.

Mình thường bị khó chịu sau khi ăn gì đó, và lúc ấy, mình sẽ lập tức nôn hết ra. Đương nhiên, mình làm việc đó mà không để ai nhìn thấy. Chắc chẳng ai chú ý tới mình, mình yên tâm với suy nghĩ chắc chắn không thể nào bị phát hiện được, nhưng khi mình xong việc, thấy thoải mái và quay trở lại, Alice sẽ mang nét mặt thấu hiểu, hay nói đúng hơn là với biểu cảm, ánh mắt dường như đã đoán được sự tình và chỉ nói một câu “cậu về rồi”. Mỗi lần như thế, mình lại có cảm giác bị nhìn thấu và thấy ớn lạnh.

Mình đã vài lần bám đuôi Alice. Mình là dạng thận trọng, vốn tưởng đã bám đuôi cẩn thận lắm rồi, nhưng toàn mất dấu Alice từ lúc nào không biết. Mình nghĩ có lẽ Alice đã phát hiện ra và cắt đuôi mình. Mặc dù vậy, Alice vẫn không hề nói một lời nào về việc đó.

Dần dần, mình trở nên ám ảnh với suy nghĩ rằng liệu có phải Alice hoàn toàn hiểu được mỗi khi bạn ấy hành xử thế nào thì mình sẽ cảm thấy ra sao. Alice thao túng mọi người xung quanh chứ không riêng gì mình. Có lúc mình thấy chuyện đó hết sức rõ ràng, nhưng cũng có lúc mình kết luận rằng chắc hẳn chỉ là do mình cả nghĩ.

Thỉnh thoảng mình bị ảo giác, rằng dù Alice đang đứng trước mặt mình, Alice thật không hề ở đó. Mình nhìn thấy rất rõ

dáng hình Alice, chẳng cần phải dán mắt vào, nhưng dù mình có vươn tay ra cũng không chạm được. Thứ mình cho là Alice chỉ là Alice phản chiếu trong gương, nên nếu mình quay người lại, Alice phải ở đấy, nhưng khi mình chạm vào Alice đó, quả nhiên lại là một tấm gương.

Mỗi lời nói hoặc hành động của Alice đôi lúc sẽ đâm thẳng vào trái tim mình, làm mình đau bởi sự nặng nề hay sắc bén. Mình bị Alice làm tổn thương có thể gọi là như cơm bữa. Tuy nhiên, mình thì giữ ý tối đa để không làm Alice tổn thương.

Nếu tự tay giết Alice mà có thể trở thành Alice, mình chắc chắn đã làm rồi. Dẫu vậy, đương nhiên đó là chuyện không thể. Nếu giết Alice, Alice sẽ không còn ở trước mắt mình. Mình cũng không thể nhìn Alice nữa.

Bạn bè của Alice, thật đáng nguyên rủa là không phải chỉ có mình. Mình chỉ muốn độc chiếm Alice, nhưng nếu bám dính nhằng nhẵng thì có thể Alice sẽ ghét mình, và mình phải suy nghĩ đến sự cân bằng nữa. Bạn bè của Alice toàn những đứa khiến mình muốn liệt kê ra mười tới hai mươi lời phàn nàn, tự hỏi sao một người như Alice lại thân thiết được với loại người như thế. Phải giao du với với chúng đối với mình là một nỗi thống khổ vô cùng. Dù vậy, mình chỉ còn cách đó.

Trong chuyến đi biển của trường, khi câu chuyện lập nhóm thám hiểm hang động được khơi lên, mình chẳng có tẹo hứng thú nào cả. Thế nhưng, nghe được chuyện một đứa bạn của Alice sẽ tham gia, ruột gan mình như có lửa đốt. Mình biết chắc cái đứa đó sẽ rủ Alice. Có thể Alice chẳng hứng thú gì với vụ thám hiểm, nhưng dễ là bạn ấy sẽ đáp rằng “cũng được thôi”. Mình quyết định ra tay trước. Mình sẽ rủ Alice trước cái đứa kia.

Trái với dự đoán của mình, Alice có vẻ hào hứng đến mức nói, “Nếu mà đi thám hiểm...” rồi đi kiếm một cái xẻng ở đâu đó về. Đúng là một người khó đoán.

Mình thật sự hối hận.

Cái đứa mình nghĩ sẽ rủ Alice theo hoá ra lại không tham gia vào chuyến thám hiểm. Mình chẳng quan tâm tới hang động.

Chỉ là mình tuyệt đối không muốn lâm vào cảnh ai đó lấy mất Alice của mình. Nếu đưa đó rủ Alice và Alice nhận lời, mình không muốn phải nói, “Thế thì tớ cũng đi.” Có cào rách miệng mình cũng không nói được. Chỉ vì lí do đó mà mình rủ Alice đi thám hiểm, kết quả là số phận mình đã thay đổi quá nhiều.

Ôi, ôi, mình không muốn nhớ đến nữa!

Khi chúng mình tiến vào trong hang, khí ga bắt đầu bao trùm từ lúc nào không rõ, chẳng mấy chốc không nhìn thấy được bất cứ thứ gì, thậm chí cả Alice, người chắc chắn đang ở ngay cạnh mình.

“... Nui?”

Mình có một kí ức là đã loáng thoáng nghe thấy tiếng Alice gọi.

Hoặc có thể chỉ là mình tưởng tượng ra.

(... Itou Nui...)

Có lẽ vì mình muốn nghe giọng nói ấy đến chết đi được, nên đó là một ảo ảnh mà não mình tự tạo ra.

Có lẽ không thể nào khác được.

“Nui...”

Chắc chắn mình đã nghe thấy ai đó la lên. Hơn nữa, còn là tiếng rất nhiều người. Có cả giọng nói mà mình biết. Cũng có những âm thanh mà mình không xác định được. Chuyện gì đang xảy ra đây? Mình sợ. Làm gì có ai không cảm thấy sợ trong tình huống như thế này. Mình nghĩ mình đã gào lên Alice, Alice. Quan trọng nhất là Alice không ở bên cạnh mình, việc đó đáng sợ không chịu nổi. Từ một mốc thời gian nào đó, thế giới của mình không còn xoay quanh bản thân mình mà là Alice. Mọi suy nghĩ đều dẫn đến Alice, mọi thứ không liên quan đến Alice đều rơi ra khỏi tâm trí mình rồi biến mất. Chính Alice là người làm mình nhận ra mình đã rơi vào tình trạng gọi là rối loạn ăn uống. Không phải Alice nói thế trực tiếp với mình. Nhưng Alice rất giỏi trong việc làm như vô tình đưa ra gợi ý. Một ngày nọ, Alice nói với mình thế này.

“Có lẽ Nui nghĩ tớ là đứa có phần kì quặc, nhưng tớ thấy Nui còn kì quặc hơn.”

Mình hỏi, “Chỗ nào cơ?” Sau một hồi im lặng, hình như Alice đáp, “Tớ chỉ cảm thấy thế thôi.” Mình nhớ là mình đã nghĩ về khá nhiều chuyện trong lúc Alice im lặng. Bằng cách đó, Alice bắt mình phải suy nghĩ, cố gắng truyền đạt điều muốn nói mà không cần tự nói rõ ra. Đó hẳn cũng là cách tự bảo vệ bản thân của Alice.

Mình đã khám phá được chuyện Alice trước đây từng bị bắt nạt. Tuy chỉ nghe từ người khác, nhưng dường như đó là kiểu bắt nạt ác liệt tàn bạo chứ không phải đùa cợt qua loa. Khi biết Alice đã gặp phải điều tồi tệ như vậy, mình thấy tội nghiệp bạn ấy không sao chịu nổi và bật khóc. Nhưng đồng thời, mình cũng vui mừng vì đã nắm được điểm yếu của Alice. Cứ nghĩ tới khoảnh khắc giờ thứ vũ khí bí mật đó ra trước mặt Alice, mình lại phấn chấn đến mất ngủ. Mình để đám búp bê đại diện cho mình, Alice và khán giả rồi trình diễn phân cảnh đó. Mình có thể dồn Alice vào chân tường bất cứ lúc nào. Mình có thể khiến Alice khuất phục. Nhưng mình sẽ không làm thế. Lí do là vì mình trân trọng Alice, mình yêu Alice. Đó là minh chứng cho tình yêu của mình. Thế nhưng, nếu một lúc nào đó, Alice đối xử tệ với mình và muốn vứt bỏ mình, mình sẽ dùng tới chiêu bài cuối. Khi đó, mình sẽ làm đau Alice một cách hết sức nhẫn tâm. Và rồi, mình sẽ bày tỏ tình cảm của mình dành cho Alice.

Mình sẽ nói với Alice rằng dù có bất cứ chuyện gì, dù là một Alice như thế nào, mình vẫn thích Alice. Mình cực kì thích. Mình yêu Alice. Mình sẽ nói rằng mình tuyệt đối không bao giờ làm tổn thương Alice thêm một lần nào nữa, rằng đây là lần cuối cùng mình khoét vào vết sẹo của Alice. Mình muốn Alice tin tưởng mình, mở lòng bộc bạch mọi thứ với mình, mình muốn Alice hiểu rằng dù có cho mình xem tất cả thì bạn ấy vẫn an toàn. Mình tin chắc rằng ngày đó rồi sẽ đến. Thế mà, Alice lại không ở đây.

Ở đây không có Alice.

Hơn cả những suy nghĩ như “mình không nhìn rõ”, “bọn mình chắc chắn đã vào hang động mà đây chẳng giống trong hang động tí nào”, “chỗ này là chỗ nào?” hoặc “nhóm thám hiểm hang động tại mình hình như đang bị thứ gì đó tấn công”, “thứ gì đang tấn công tại mình, dã thú hay ma quỷ?”, điều thực sự làm mình hoảng sợ là “Alice không còn ở đây”. Alice không thể biến mất. Dù đất trời đảo lộn, chỉ cần ở cùng Alice thì chẳng có vấn đề gì. Alice biến mất rồi. Đó là điều duy nhất làm mình khôn khổ.

“... Nui...”

(... Đến như thế...)

Mình đã tìm kiếm, và tìm kiếm, và tìm kiếm Alice, tìm kiếm, tìm kiếm, thì, tìm kiếm, thì, thì, thì thì thì tìm kiếm iếm iếm iếm iếm iếm iếm tìm tìm tìm tìm tìm tìm tìm tìm.

Chỉ có một mình, cô đơn thật đấy.

Đơn độc một mình, buồn quá á á á á á á đi.

Búp bê,

Búp bê,

Cậu, là ai?

Tớ là Alice.

Đấy? Là ai?

A, li, ce?

Aline?

Alinoce?

A li a li a li a li no ce ce ce ce ce ce ce ce ce ce ce a lin ce a li a li a
li no ce ce ce ce ce ce ce ce ce?

Không có ai như thế cả.

Không tồn tại ở bất cứ đâu.

Chẳng có, bất cứ ai.

Búp bê ơi, búp bê, chỉ có các câu, và mình thôi.

Bon mình hãy cùng sống chan hoà, vui vẻ nhé.

(...Có đấy.)

Cậu nè, chân dài hơn sẽ đẹp hơn, để mình kéo dài ra cho cậu nhé.

Chân dài hơn thì bị mất cân đối với cánh tay rồi, để mình làm hai cánh tay dài ra nữa.

Cậu cũng nên có một cái cổ dài hơn.

Đầu cậu hơi bị to thì phải.

Để mình thay sang cái đầu nhỏ nhắn này.

Cổ chân cậu to thật khó coi, mình sẽ gọt bớt nhé.

(... Alice ở đây...)

“Nui...!”

(... Alice có ở đây mà.)

Nui...!”

(Hãy nhận ra đi.)

(Quay về thôi.)

(Itou Nui.)

“Nui!”

(Nui ơi.)

(Đi với tôi.)

Nui!”

Alice?

Cái gì thế này?

Ra là cậu ở đó...

11. Dịu dàng ôm trọn [never_let_me_down]

Ô cố gắng không nghĩ xem mọi chuyện đã trở thành như thế nào.

Nói đúng hơn, không biết từ lúc nào, cô đã không còn nghĩ nữa. Có lẽ cô cảm nhận được sâu sắc rằng, có nghĩ cũng chẳng nên cơm nên cháo gì cả.

Trước đây khá lâu, cô đã từ bỏ việc nhìn lại con đường mình từng đi hay nỗ lực lưu giữ trong kí ức. Cô chỉ chuyên tâm tiến thẳng, xem như mình bỗng dưng đứng phải đầm lầy không đáy sỏi bọt trắng xoá hay vách núi gấp khúc tựa tia sét. Nếu xoay một góc một trăm tám mươi độ để quay trở lại, đương nhiên sẽ phải đi qua những chỗ từng thấy, nhưng chẳng hiểu sao không phải lúc nào cũng vậy. Không, có lẽ phải nói là gần như không bao giờ xảy ra chuyện đó.

Cảm giác phủ định đối với sự không ăn khớp đi kèm suy nghĩ “không thể có chuyện đó”, “thật là kì lạ”. Nỗi bất an và sợ hãi mang tính bản năng hơn. Sự hỗn loạn theo mọi nghĩa. Ngăn chặn những cảm xúc như thế là một việc vất vả, nhưng ứng phó với hiện thực không thể xem là hiện thực ngay trước mắt mà vẫn giữ những cảm xúc ấy trong lòng còn khó khăn hơn. Bắt buộc phải chấp nhận tất cả để thích ứng được với hiện thực phi thực tế này.

Tạm thời, vứt bỏ suy nghĩ hiện thực phải như thế này như thế nọ. Chấp nhận hiện thực như thế rồi thì sẽ làm gì đây? Cô thấy rất buồn ngủ nên khi gió ngọt thổi đến, cô chặn nó lại bằng một miếng vải. Hễ uống nước là lại thấy buồn ghê gớm, vì thế cô không uống. Vì không ăn uống gì cũng sẽ không kiệt sức nên cô quyết định không làm.

“Nhưng chuyện này...”

Khi leo hết một ngọn đồi trông như xoắn ốc, và thực tế đúng là nó đang cuộn xoáy lên, có một thành phố trải rộng bên dưới tầm mắt cô.

Có phải thành phố không? Những toà nhà lớn nhỏ bằng đá lợp mái ngói đá đen hay gì đấy nằm kề nhau san sát, ở giữa là những con đường. Có thể thấy được cả sân và tường rào đá. Do có một làn sương mỏng bao phủ không gian nên tầm nhìn không tốt lắm, nhưng thứ đang di chuyển tới lui trên đường chẳng có nhẽ lại là con người?

“Trông cũng tử tế phết, hoặc là làng hoang? À, giống nhau cả nhỉ?”

Người đồng hành với cô nói thế rồi mỉm cười. Tình trạng cô gái này khá kì lạ nhưng có lẽ cô nên suy nghĩ và tiếp nhận giống với những sự việc khác. Cô quả thực bị bối rối không biết phải làm gì.

Ngoại hình không có chỗ nào khác với trước đây. Không có sự biến đổi lớn nào giống Kiichi, kiểu như đi bằng bốn chân và chỗ được chủ nhân.

Đúng vậy, Kiichi đã biến đổi. Nhìn vào hình dáng Kiichi hiện giờ đang chở cô trên lưng, chắc trong một vạn người cũng chẳng có lấy một người dám cho rằng nó là nyaa được. Nyaa là sinh vật thường được gọi nôm na là mèo khỉ hay khỉ mèo, kể cả con lớn nhất thì chiều dài đầu và thân (không tính phần đuôi) cũng chưa bằng nửa chiều cao người trưởng thành. Lúc di chuyển, chúng đi bằng bốn chân nhưng có thể đứng thẳng trên hai chân sau, và còn khéo léo sử dụng được hai chân trước như tay tùy thuộc vào sự huấn luyện. Giờ thì sao? Kiichi hiện tại có thân hình oai vệ, to gấp đôi chủ nhân, tứ chi chắc nịch đến đáng sợ. Cái bộ dạng đó giống hệt loài thú ăn thịt hung dữ.

Nó chẳng còn chút xíu vẻ đáng yêu nào. Không phải là không thể nói rằng cái vẻ hung bạo quá sức của nó ngược lại rất dễ thương, nhưng chẳng những nó đã lệch khỏi phạm trù của loài nyaa mà còn phi luôn sang chiều không gian khác.

Trong lúc bảo vệ chủ nhân và cắn chết đám quái vật dám cả gan tấn công, Kiichi từng chút một trở nên to lớn và cường tráng. Chẳng lẽ quái vật ở thế giới này rất bổ dưỡng à? Nhưng dù có hấp thụ nhiều chất bổ đến đâu, cơ thể của *một con nyaa đã trưởng thành* từ lâu như Kiichi cũng không thể trở nên to lớn như vậy được.

Dù không thể hiểu cũng đành chấp nhận. Nhìn bề ngoài thì Kiichi vẫn là Kiichi. Nó rõ ràng sở hữu những tố chất ưu tú nhất trong số những con nyaa mà cô từng nhìn thấy, chẳng hạn như dù không dạy bảo một cách nghiêm khắc thì vẫn nhất mực trung thành với chủ nhân, mang đặc tính hiếm có là hiếu kì nhưng bền bỉ, rất thông minh, có tính hợp tác, năng lực thể chất xuất chúng. Có lẽ cô nên nghĩ theo hướng tích cực rằng chính vì Kiichi như thế, dù đã trở thành thế này, Kiichi vẫn hết mình phục vụ chủ nhân.

Ở thế giới này, mọi thứ đều thay đổi. Dần dần thay đổi.

Vì thế, cô xem như người đồng hành của mình cũng không ngoại lệ, nhưng liệu có thật sự ổn khi nghĩ vậy hay không?

Kiichi khẽ gầm gừ, chẳng hiểu có phải vì cảm thấy sự dao động trong trái tim chủ nhân không nữa.

Cô vừa xoa xoa gáy Kiichi vừa hướng ánh mắt sang góc nghiêng của người đồng hành đang đứng nhìn xuống thành phố ở bên cạnh mình. Có lẽ cứ hỏi thẳng sẽ tốt hơn.

Rằng người là ai?

Không, nên nói rõ ràng hơn nữa.

Người không phải đứa con gái tên là Merry đúng không? Người là thứ gì đó khác. Là thế phải không?

“Hử?”

Cô gái mang khuôn mặt của Merry nhìn sang và mỉm cười. Đó là một nụ cười giả tạo, đáng ngờ, chỉ có thể cho rằng nó đã được lặp đi lặp lại cả triệu lần đến mức trở nên nhuần nhuyễn. Tuy không phải cô biết rõ về đối phương, nhưng cô không tin đây là người sẽ có kiểu cười như thế. Vốn dĩ, cô ấy rất ít cười. Ấn tượng đọng lại trong cô thể hiện rằng dù cô ấy có cười thì cũng

là một nụ cười đầy dè dặt, hoặc nói đúng hơn, cô ấy sợ việc mình cười sẽ làm ai đó tổn thương.

“Sao thế, Setora?”

“Tôi chẳng làm sao cả.”

“Vậy à? Thế thì tốt.”

“Người đang làm sao không phải cô ư?”

Không phải là Setora nhỏ giọng thì thảo. Nhưng mặc cho cô cất tiếng vô cùng rành mạch, ả cũng chẳng phản ứng gì, giống như không hề nghe thấy. Ngay cả chuyện phớt lờ cũng có biện pháp riêng của nó. Nếu không phải người thần kinh thép thì sẽ không thực hiện được cách vừa rồi.

“Hình như là một thành phố. Còn có người sinh sống.”

“Phải đấy.”

“Lần này lại chịu trả lời à?”

“Có lẽ phải nói là thứ giống với con người. Nhìn như con người chưa chắc đã là người.”

“... Ừm, cũng đúng.”

“Nơi này có luật lệ của nó. Chúng khác biệt đôi chút với luật lệ mà chúng ta vẫn biết. Chắc không phải đôi chút. Khác rất nhiều. Chúng ta đã học được điều đó ở đây.”

“Cô cũng khác nhiều ra phết đấy. Kiểu nói năng của cô không như vậy.”

“Giờ tính sao? Xuống dưới thì không?”

“Làm ngơ triệt để nhỉ. Được thôi. Đã thế thì đảng này cũng có dự định của mình.”

“Này, Setora.”

Ả lại nở nụ cười giả tạo. Setora bị thôi thúc bởi mong muốn lột cái mặt nạ đó ra. Nếu cô thực sự làm vậy, không biết bộ mặt thật lộ ra trông sẽ thế nào.

“Lúc này ta dừng việc đó được không? Đang trong tình huống nguy cấp mà. Dù cũng không biết nó sẽ kéo dài đến khi nào.”

“... Tôi chỉ muốn biết đang có chuyện gì xảy ra với cô. Những chuyện không thể hiểu nổi bình thường cũng đã quá nhiều rồi.”

“Không phải cô sẽ chấp nhận và tiến lên sao?”

“Tôi nói những lời đó lúc nào? Chắc chắn tôi chưa từng thốt ra mấy câu đấy.”

“Cô làm vẻ mặt như thế mà.”

“Không biết Haru mà gặp cô bây giờ thì sẽ cảm thấy thế nào đây.”

“... Haruhiro à?”

“Khác với tôi, Haru có tình cảm với cô. Hai người cũng quyến luyến nhau còn gì?”

“Có lẽ việc này cũng nên cân nhắc, nhưng liệu cậu ta có còn sống không đây? Cái chuyện lính tình nguyện ở trình độ đó mà có thể sống sót...”

Ả đột nhiên ngậm miệng rồi nghiêm mặt. Mà không, có lẽ nên nói là vẻ mặt vô cảm thay vì nghiêm túc. Nhưng chuyện đó diễn ra chỉ trong một phút giây ngắn ngủi. Ả lại lập tức chưng nụ cười đáng ngờ lên khuôn mặt xinh xắn của mình.

“Trước mắt ta cứ hành động như thể cậu ta còn sống. Như vậy có vẻ an toàn.”

“Thật kì quặc...”

“Cách diễn đạt đó không tệ. Tôi cũng biết cô muốn nói như vậy nhưng... không chắc nữa. Sao chúng ta không hợp tác như từ trước đến giờ để thoát khỏi tình thế khó khăn này? Miễn bỏ qua những vấn đề nhỏ nhặt, chúng ta sẽ làm được. Chắc chắn cô cũng nghĩ thế. Chính vì vậy, cô mới không nói gì cho đến tận bây giờ, đúng không?”

“Hết muốn lấp liếm rồi à?”

“Vì cô là người hiểu chuyện. Thực ra, đối đáp với đám nhóc ngốc nghếch mệt lắm. Cô thì khác.”

Setora vẫn không xác định được thân phận của cô ả này, nhưng kiểu gì cô cũng linh tính được ả là một sự tồn tại sai trái.

Có lẽ là do tình thế ép buộc, thứ đó đã tiết lộ kế hoạch của mình, tuy rằng chưa rõ mức độ thật giả trong những thông tin đó.

Quả thật, hợp tác vào thời điểm hiện tại sẽ có lợi cho cả đôi bên. Nếu xảy ra tình huống hại nhiều hơn lợi, có lẽ ả sẽ cố giải quyết Setora hòng bịt miệng. Đương nhiên, Setora không định ngồi yên chịu trận, có chiêu nào xài được cô sẽ tung ra hết cho coi.

“Vậy thì ít nhất cũng phải *giả bộ* đi. Không thể biết chắc lúc nào sẽ gặp đồng đội. Tôi không quan tâm đến thứ bên trong cô nhưng những người còn lại thì khác đấy.”

“Cái đó cũng đúng.”

“... Đừng có làm Haru buồn phiền hay đau khổ. Đây là người con trai đầu tiên mà tôi yêu. Tôi vẫn chưa hoàn toàn vượt qua đau đấy.”

“Tôi sẽ ghi nhớ.”

“Nhờ cô.”

Để cẩn thận, cô còn diễn ra cử chỉ, nét mặt, giọng điệu của một cô gái chưa dứt tình, làm tất cả vì người con trai mình lưu luyến. Chẳng biết có đạt không. Cũng không phải Setora hoàn toàn không có những cảm xúc như vậy, nên chắc chắn chẳng thể nói điệu bộ đó không chứa chút tâm ý thật lòng nào.

“Vậy thì... đi đến thành phố đó thôi nhỉ?”

Setora cười trên lưng Kiichi cùng cô ả đang giả dạng làm Merry xuống khỏi ngọn đồi toàn khe nứt và ụ đất, hướng tới thành phố.

Sương mù không dày lên cũng không tan bớt. Chỉ có khu vực quanh thành phố là mờ ảo. Kì lạ đấy, nhưng cũng không dị thường đến nỗi khó lòng tiếp nhận. Ở nơi này chắc cũng phải có những chuyện như vậy mà thôi.

Cả hai nhảy qua các khe nứt, đi vòng qua những ụ đất nhọn hoắt như đao kiếm, bằng cách này hay cách khác xuống hết được ngọn đồi.

Thành phố có vẻ được bao quanh bởi hàng rào lưới xoắn vặn. Lại gần thì thấy hàng rào có chiều cao gấp hai, ba lần chiều cao

của một người. Một thứ thực vật giống như dây leo mập mạp mọc đầy gai bám lên toàn bộ hàng rào. Nếu cố thì vẫn có thể trèo qua được nhưng chắc hẳn phải có cửa ra vào.

Sau một hồi đi men theo hàng rào, họ tìm thấy cổng. Không có cánh cửa lẫn người canh gác. Có vẻ ra vào tự do.

Nhóm Setora bước qua cổng và đặt chân vào thành phố. Trời vẫn mù mịt. Không có ai ở gần cổng nhưng phía bên kia đường thấp thoáng có bóng người.

“Yên tĩnh nhẩy.”

Merry giả mạo thì thầm như vậy rồi liếc nhìn Setora và chữa lại, “Yên tĩnh ghê.”

Quả thực, nếu không có ai qua lại thì không nói làm gì, nhưng bên kia có người đang đi bộ, vậy mà lại chẳng nghe thấy âm thanh, hết như đôi tai đang bị bịt chặt. Chẳng nhẽ ở thành phố này, không có ai phát ra tiếng động hay nói chuyện ư? Đến cả Kiichi có thính giác nhạy bén hơn con người mà tai cũng không cử động. Tức là nó không nghe thấy tiếng gì.

“Tạm thời hãy quan sát tình hình đã.”

Nhóm Setora cứ thế thẳng tiến trên đường.

Sương mù. Bóng người di chuyển ở đằng xa. Sương mù. Bóng người di chuyển ở đằng xa. Sương mù...

Bóng người di chuyển ở đằng xa. Sương mù. Bóng người di chuyển ở đằng xa. Sương mù. Bóng người di chuyển ở đằng xa. Sương mù...

Merry giả mạo rên lên rồi so vai lại.

“Chúng ta chẳng đi ngang qua ai cả.”

“Dường như bọn họ đang tránh chúng ta.”

“Tôi không nghĩ chúng ta được hoan nghênh đâu... nhỉ?”

“Giả bộ nghiêm túc hơn một chút được không?”

“Copy that.”

“Nói gì đấy?”

“Đã rõ.”

“Cô đang đùa cợt đấy à?”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Tạm quay lại đã... Kiichi.”

Setora chỉ cần gọi một tiếng, Kiichi đã đoán trước được mệnh lệnh và quay gót.

“Không thể chở hai người ư...”

Merry giả mạo vừa lăm bầm than vắn vừa lục tục đi theo.

“Người thật thì còn có thể chứ cô đừng hòng ngồi lên Kiichi.”

“Dù tôi có giải thích mình không phải đồ giả... chắc cũng chẳng thuyết phục được cô.”

“Giải thích tức là nói để cho đối phương hiểu. Còn cô nói chuyện chỉ nhằm che giấu cái gì đó hoặc đánh lạc hướng người nghe. Đây không phải là giải thích.”

“Nói chuyện với cô vui thật. Đây là lời thật lòng đấy.”

Cổng đã bị đóng lại. Không phải là cánh cửa ban đầu không có đột nhiên hiện ra từ đâu từ đâu. Những thứ giống như dây leo mập mạp đầy gai đã mọc rậm rạp, xoắn xít vào nhau, bịt kín khoảng trống ở cổng vào.

“Thế này tức là... kẻ nào đã vào trong thì sẽ không ra được?”

“Có thể tiếp nhận theo ý nghĩa biểu đạt như thế... như thế nhỉ. Vậy đúng chưa?”

“Bỏ đi. Hiện giờ có vẻ không phải lúc để xét na xét nét.”

Tai Kiichi giật giật.

Nó găm gù.

Cô nghe thấy gì đó. Giống như tiếng gió. Nhưng gió không hề thổi.

Merry giả mạo dáo dác ngó xung quanh.

Setora lắng tai nghe.

Xin...

... chào...

mừng...

Setora ngoẹo cổ.

“Lẽ nào... chúng ta lại được hoan nghênh ngoài dự kiến?”

Xin...

chào... mừng...

... đã đến với... thành phố...

... của...

... Xin... chào mừng...

Merry giả mạo cười khẩy.

“Thế tức là không phải chúng ta không ra được mà là bị giữ lại.”

Giọng điệu không phải là không giống với người thật, nhưng như thế cũng khiến Setora bực mình.

Chỉ cần... tuân theo luật lệ... thì ai cũng... có thể sống... vui vẻ... ở thành phố này...

Điều... một... giữ im lặng... không được làm ồn...

Điều... hai... không được... cãi nhau... hãy nhẹ nhàng... thân thiện... vui vẻ...

Điều... ba... nhất quyết... không được... rời khỏi... thành phố này...

Điều... bốn... hãy... bắt chước... mọi người...

Chỉ cần... tuân theo luật lệ... thì ai cũng... có thể sống... vui vẻ... mãi mãi...

Giọng nói này là gì vậy? Nó vọng lại từ mọi hướng. Hoặc là nó đang vang lên ở sâu trong đầu.

Merry giả mạo nương mảy bên trái.
“Quả nhiên bị cấm rời đi.”

Điều... một... giữ im lặng... không được làm ồn...
“Ý bảo chúng ta ngậm miệng im như thóc?”

Setora cười cay đắng. Dù không biết chủ nhân giọng nói là ai nhưng kẻ đó khá thích áp đặt. Ít nhất, cuộc sống vui vẻ ở thành phố này có lẽ không phù hợp với tính cách của Setora. Vậy thì phải làm sao đây? Chẳng cần phải nghĩ ngợi gì.

Rời khỏi thành phố này ngay bây giờ. Setora dồn lực vào hai chân đang kẹp bên sườn Kiichi. Đúng lúc đó...

Bức tường dây leo đang đóng kín cổng mà Setora sắp sửa lệnh cho Kiichi húc cả người vào công phá đã bị xé nát từ phía bên kia.

“Gì...!?”

Thứ bay tới phá huỷ bức tường dây leo là một cái đĩa tròn lớn, không, hình như đó là một cái gương.

Tuy vậy, một cái gương khổng lồ tự mình di chuyển xem ra là việc mà kể cả ở một nơi như thế này cũng không thể xảy ra. Cái gương có người điều khiển. Người điều khiển là một gã đàn ông béo phì. Gã ta giơ cái gương lên, vừa xoay nó vù vù phía trên đầu, vừa ném ánh nhìn sắc lẹm đầy hăm dọa về phía Setora cùng thứ giả dạng Merry.

“Các người là mộng ma hả!?”

“Mộng ma?”

Setora vô tình nhìn sang Merry giả mạo. Merry giả mạo hơi ngoẹo cổ, trông như cũng chẳng biết gì.

“Tôi nghĩ không phải... thế đâu...?”

“Trông không giống mộng ma nhỉ, thế thì là cái gì!? Nhìn vẻ ngoài có vẻ không phải bán ma hay mộng ma, trông cũng không giống trickster, tức là sao!? Các người là thứ gì, ta dọn dẹp luôn có được không thế!?”

“Bây đang mần cái chi đỏi, Tonbee! Bây đúng là đồ vừa mập vừa ngu!”

Từ cái lỗ được khoét trên bức tường dây leo, một gã đàn ông khác xuất hiện.

“... Thở ngữ dễ sợ nhỉ.” Merry giả mạo lắm bầm.

Nói không sai, cách phát âm của gã khá đặc biệt và khó nghe nhưng bộ dạng cũng dị thường không kém.

Trên đời có người sở hữu cái cằm dài đến thế kia ư? Gã đàn ông bịt miệng bằng miếng vải nhưng không che hết được cái cằm dài quá khổ. Nó trôi hẳn ra. Lông mày gã thực sự mọc thành hình tam giác đều đó hả? Tròng đen bé tí. Cặp mắt sanpaku như thế xưa nay luôn bị người ta coi là tướng dữ và tránh xa. Thêm vào đó, có chuyện gì với cái trán của gã vậy? “Chuyện gì” ở đây là nói đến việc nó rất hẹp, đúng hơn là gần như không có. Với độ hẹp đó, khó mà công nhận đấy là một vầng trán được. Điều đó nghĩa là gã đàn ông kia không có trán? Không có trán nghĩa là gì chứ?

Cách mô tả “nhìn mà choáng” hiện lên trong đầu làm Setora nhăn mặt. Đó là thứ không có trong vốn từ của cô. Kuzaku có vẻ sẽ nói thế. Nhưng gã kia quả thực rất ấn tượng.

Gã đàn ông đặt tay lên chuôi thanh kiếm lớn đang đeo chéo trên lưng và gườm gườm nhìn nhóm Setora.

“Hừm...? Bọn bây thái độ gì?”

Tạm không tính đến Người Gương, gã này xem chừng khá mạnh... nhưng sự ra vẻ quá đà của gã làm cô khá khó khăn để nhin cười.

“Bọn này mới muốn hỏi đây.”

Setora cố hết sức nín cười, phải tự ép bản thân nỗ lực duy trì vẻ mặt nghiêm túc. Nếu Setora cười, ngay khoảnh khắc ấy, gã Nhìn-Mà-Choáng đó sẽ tấn công cô. Cô không chắc mình có thể ngăn được cú chém đầu tiên của gã. Không chừng chỉ với một cú chém duy nhất, cô sẽ xong đời. Gã Nhìn-Mà-Choáng kia đang toả ra khí thế hung bạo và tàn độc đến mức cô cảm nhận được mối nguy hiểm theo cách đó.

Người Gương đang lăm lăm tấm gương khổng lồ. Cơ thể béo mập gần như bị tấm gương khổng lồ che khuất. Tấm gương đó có hình dạng giống một cái gương cầm tay phóng to, rốt cuộc gã dùng cách nào mà cầm được nó. Tiếc là Setora không biết rõ.

Gã Nhìn-Mà-Choáng hạ thấp người, cánh tay trái buông lỏng, tay phải hết năm lại thả chuỗi thanh đại kiếm, lù lù tiến lại gần.

Ngay cả Kiichi đang dựng đứng lông toàn thân và sẵn sàng trong tư thế chiến đấu có lẽ cũng khó có thể làm đối thủ ngang tầm với gã Nhìn-Mà-Choáng. Chắc cũng không nên xem nhẹ Người Gương. Merry giả không biết làm ăn được đến mức nào. Dù gì thì có vẻ cả nhóm cũng cần chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến tổng lực.

Setora nhảy xuống khỏi lưng Kiichi, nắm lấy nguy hồn khí giấu trong túi áo.

“Enba!”

Nguy hồn khí là thứ phong ấn linh hồn giả được sinh ra nhờ sức mạnh của di vật và cũng là bản thể của người nhân tạo Enba. Tuy vậy, thân xác được tạo thành từ xác chết cùng giáp kim loại của Enba đã bị phá hủy hoàn toàn và biến mất. Thân xác không có nguy hồn khí sẽ không thể hoạt động, giống như một con búp bê đơn thuần, nhưng nguy hồn khí mà không có thân xác thì cũng chỉ là một khối cầu cứng mà thôi. Người xưa từng nói, có thể đọc được suy nghĩ của linh hồn giả thông qua ánh sáng xanh nhấp nháy tràn ra từ lỗ hổng ở một vài chỗ. Setora đã nghĩ rằng đó chỉ là ảo giác. Nếu không chế tạo lại được thân xác thì Enba sẽ không cử động. Nếu chế tạo ở bên ngoài Làng, nơi cũng là quê hương của Setora, sẽ phải thu thập dụng cụ, vật liệu từ con số không, nên dù có nói giảm nói tránh thì đây vẫn là một công việc vô cùng nặng nhọc. Chuẩn bị cho Enba một thân xác mới là chuyện cực kì nan giải.

Enba giống như đã chết.

Không hiểu số phận thế nào mà Setora lại sinh ra là một tử linh thuật sư trong gia tộc Shuro và người nhân tạo đầu tiên cô

làm ra là Enba. Gia tộc Shuro nhắm đến người nhân tạo ưu việt nhất bằng cách liên tiếp tạo ra người nhân tạo mới rồi lại phá huỷ. Setora không thể nào quen được với cách làm này. Đôi tay cô đã tạo ra sự sống. Đã tạo ra rồi thì không thể nào phá huỷ. Cô quyết định Enba sẽ là người nhân tạo cuối cùng. Enba không nói chuyện, lặng lẽ phục vụ cô. Lúc nào cũng ở bên cạnh. Giống như một người bạn. Nhưng cô đã để Enba phải chết.

Không khác gì Setora đã giết Enba.

Cô không cảm thấy tội lỗi. Enba là người nhân tạo, sẽ hiến dâng tất cả cho tử linh thuật sư là chủ nhân của mình. Enba đã làm một chuyện hiển nhiên. Enba chắc chắn không trách cứ Setora. Không có lí do gì để buộc tội bất kì ai cả.

Enba không còn nữa. Có lẽ sẽ không bao giờ quay về. Setora chỉ cần chấp nhận sự thật đó. Cô chẳng thể làm gì ngoài điều ấy. Chắc chắn là như vậy.

Gã Nhìn-Mà-Choáng nhảy lên và lao tới. Tốc độ nhanh đến mức thị lực nhận biết vật chuyển động của Setora không theo kịp. Setora hoặc Kiichi hoặc cả hai sẽ bị thanh đại kiếm của gã Nhìn-Mà-Choáng xẻ làm hai trong một nhát. Nếu Enba không đột nhiên xuất hiện và đứng trước mặt gã Nhìn-Mà-Choáng thì chắc chắn mọi chuyện đã diễn ra như thế.

Cánh tay trái dài bọc kim loại của Enba đánh bật thanh đại kiếm của gã Nhìn-Mà-Choáng. Cánh tay phải lập tức rên lên. Gã Nhìn-Mà-Choáng rút lui bằng thân thủ bí ẩn như thể đột nhiên biến mất rồi xuất hiện ở vị trí khác, tránh được tay phải của Enba.

“Gì rứa...!?”

“Ồ hố..!?”

Người Gương đẩy lui đòn tấn công bất ngờ của Kiichi bằng tấm gương khổng lồ. Kiichi nhảy lùi lại, thủ thế và gầm gừ. Cái gương khổng lồ ấy có sức phòng thủ thật đáng gờm. Người Gương vác búa chiến trên lưng nhưng không thể sử dụng cùng lúc với tấm gương lớn. Tức là gã Nhìn-Mà-Choáng cùng Người Gương là một bộ đôi hỗ trợ công thủ cho nhau.

Merry giả mạo vừa gõ lộp cộp phần đuôi cán cây trượng có đầu điêu khắc lên mặt đất vừa âm thầm theo dõi tình hình. Quả nhiên ả không định ra tay. Tuy không đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra vào lúc nguy cấp, nhưng trước mắt chỉ còn cách trông chờ vào sự cố gắng của Enba và Kiichi.

Enba rõ ràng đã mất đi thân xác không hiểu sao lại ở đây. Hơn nữa còn xuất hiện đúng lúc Setora nắm chặt lấy nguy hiểm và nghĩ về anh ta. Đây là hiện tượng xảy ra dựa trên cơ chế nào thế nhỉ? Setora hoàn toàn không đoán được điều gì, nhưng Enba thực sự đang ở đây. Ở thế giới kì lạ này, Enba đã bảo vệ Setora, đẩy lui kẻ địch không biết bao lần. Vừa nãy, anh ta cũng đẩy bật thanh đại kiếm của gã Nhìn-Mà-Choáng. Không phải ảo ảnh.

Enba không để lộ chút da nào. Setora đã tự tay dệt ra loại vải có tính đàn hồi dùng cho thân xác người nhân tạo gọi là đai buộc thi hài, quấn nó kín mít khắp người Enba. Người gắn giáp trụ ở những điểm trọng yếu như hai cánh tay cũng là Setora.

Nhìn từ góc độ nào cũng thấy Enba không thể là gì khác ngoài Enba.

Nhưng khó - đúng hơn là không thể - nói rằng hoàn toàn không khác biệt chút nào.

Chiều cao của Enba tương đương hoặc thấp hơn đàn ông trưởng thành một chút. Lúc bắt đầu chế tạo Enba, Setora mới có chín tuổi nên cô cảm thấy như vậy đã khá to lớn rồi, nhưng giờ thì không hẳn. Đã không còn như vậy nữa.

Enba đã phát triển.

... Phải không?

Đương nhiên là không. Làm sao có chuyện đấy được. Người nhân tạo sẽ không thấp hay gầy đi, cũng sẽ không cao thêm hay béo ra. Rõ ràng là vậy, nhưng gã Nhìn-Mà-Choáng chắc phải cao hơn mức trung bình, thế mà vẫn thấp hơn Enba. Ừm, thấp hơn thấy rõ.

Enba đã to lớn hơn một cách rõ rệt.

“Tiến lên, Enba, Kiichi.”

Chuyện đó thì có làm sao. Kiichi còn trở thành thế kia cơ mà. Enba chỉ cao lớn hơn thôi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Enba tấn công gã Nhìn-Mà-Choáng còn Kiichi lao về phía Người Gương. Gã Nhìn-Mà-Choáng vừa lắc lư cơ thể, vừa di chuyển sang hai bên để né những đòn tấn công mãnh liệt từ hai cánh tay của Enba. Gã né rồi lại né. Ngay khi Setora nghĩ gã ta chỉ biết tránh né, gã đã phản công bằng cách đâm thanh đại kiếm ra như một ngọn thương. Enba cong người như con tôm, tránh được cú đâm đó rồi cứ thế lộn người ra sau. Trước khi Enba lấy lại tư thế, gã Nhìn-Mà-Choáng gầm lên “Cái qué gìiiii...!?” rồi nhảy xổ tới. Enba có thể xử được gã không? Cố gắng xử gã ta đi. Đối phương vẫn chưa thực sự ra tay, mới chỉ ở bước thăm dò thực lực. Kiichi cũng đang gặp khó khăn khi cả cú miêu quyền cực mạnh bằng hai chân trước cùng cú đá bằng chân sau sau khi lộn người về phía trước đều bị tấm gương khổng lồ chặn lại. Nếu gã Nhìn-Mà-Choáng nhận thấy có thể áp đảo được Enba, chắc gã sẽ tấn công tới tấp. Setora muốn chuẩn bị ứng phó trước khi chuyện đó xảy ra nhưng cô chẳng có biện pháp gì.

Nhìn sang Merry giả mạo, cô thấy ả đang ngồi ôm gối. ả ta làm trò mèo gì đây? Setora lập tức không thể nhịn thêm nữa, sắp sửa quát tháo thứ giả dạng Merry.

“Con ả này...”

“Khoan đã, khoan đã, khoan đã!”

Có ai đó lặn vào trong thành phố từ cái lỗ bị khoét trên bức tường dây leo.

Người đó cao, che miệng bằng vải, có lẽ là đối sách chống gió ngọt. Đó là...

“Dừng dừng dừng! Tonbee, Gomi, không phải kẻ địch đâu! Là đồng đội của tôi! Không cần phải đánh nhau!”

“Hử!?”

“Gì cơ!?”

Gã Nhìn-Mà-Choáng cùng Người Gương đồng loạt nhảy lùi lại.

“Khoan, khoan đã!”

Nghe lệnh Setora, Enba cùng Kiichi cũng lùi về. Anh chàng kia tháo mảnh vải bịt mồm ra.

“Ô ô ô ô ôi! Merry, Setora! Chết thật!”

Cái gì chết thật cơ? Khuôn mặt đó là sao? Mình nhìn mà còn thấy xấu hổ. Có ai lại cười ngoác đến tận mang tai như thế không? Còn ứa nước mắt nữa chứ. Biết là cậu ta vui nhưng khóc thì thật kì cục? Rõ ràng là kì cục.

Vậy mà Setora cũng thấy cay cay trong hốc mũi, hai mắt thì nóng lên.

Chẳng lẽ mình sắp khóc... à?

“Lâu rồi mới gặp, Kuzaku.”

Trong khi đó, Merry giả mạo đã đứng dậy tự lúc nào, vừa cười toe toét vừa vẫy tay. Nên nói là đương nhiên không nhỉ? Chắc rằng trong ả ta chẳng có cảm xúc nào trỗi dậy, nhưng sao không diễn cho ra chất hơn một chút giùm đi? Kuzaku đang vô cùng xúc động, có vẻ năng lực phán đoán đã phần nào giảm sút. Cậu ta vừa lau nước mắt, vừa gạt đầu lia lịa, trước mắt xem ra vẫn ổn.

“... À mà, ủa?”

Kuzaku nhìn Kiichi sau đó đưa mắt sang Enba rồi hét lớn.

“Ế, ế...!? Ế ế ế ế ế ế!? Gì, gì, ế ế ế ế ế ế...!?”

“Điếc lỗ ráy quá, Bossari!”

Vẫn còn người à?

Lần này là ai đây? Nghe giọng nói thì có vẻ là nữ giới. Dù đi cùng với Kuzaku nhưng hình như không phải Shihoru. Thế giới này không chỉ có quái vật. Người Gương hay gã Nhìn-Mà-Choáng đều là con người. Có lẽ đều là lính tình nguyện giống bọn Haruhiro. Tức là cô gái kia cũng giống vậy?

Cô ta đứng phía bên kia cái lỗ bị khoét trên bức tường dây leo, khoanh tay, có vẻ không định bước vào thành phố. Cô ta che miệng bằng mảnh vải giống với Kuzaku và người đàn ông cầm dài nhìn phát choáng, mặc trên người bộ trang phục với sọc xanh lam trên nền trắng. Là trang phục của tu sĩ.

“Gì đây, người là ai?”

“Ta hỏi người câu đấy mới đúng.”

“Ta là Shuro Setora. Thế người là ai?”

“Ta là Io. Ta cho phép người gọi ta là quý cô Io.”

“Ai cần người cho phép.”

“Tại sao!?”

“Ta chẳng có lí do gì để gọi người là quý cô cả.”

“Người không biết lí do phải tôn kính ta và gọi ta là quý cô Io? Ồi chà. Đầu óc người có vẻ không được tốt lắm nhỉ?”

“Câu đấy dành cho người mới đúng. Mà này, Kuzaku.”

“Hả?”

Kuzaku tự chỉ tay vào mình với vẻ mặt ngốc nghếch. Vì biết cậu ta là người không sáng dạ cho lắm nên Setora cũng không thấy bực mình. Chuyện này cũng có phần đáng được ghi nhận.

“Mấy người đang làm gì ở đây? Tới thành phố này làm gì?”

“À. Chuyện đó thì...”

Điều... một... giữ im lặng... không được làm ồn...

Điều... hai... không được... cãi nhau... hãy nhẹ nhàng... thân thiện... vui vẻ...

Điều... ba... nhất quyết... không được... rời khỏi... thành phố này...

Điều... bốn... hãy... bắt chước... mọi người...

Không tuân thủ... luật lệ... là không được... Rời khỏi đây ngay...

Setora lại nghe thấy giọng nói đó. Hoặc có thể do vụ náo động mà cô không nhận ra chẳng? Có lẽ thực ra giọng nói đó vẫn đang vang lên liên tục.

Nếu không rời khỏi... sẽ giết...

Setora quay người lại. Cô đã bất cần. Do gặp đủ thứ chuyện nên đến tận bây giờ cô mới nhận ra.

Trên đường, trên những toà nhà, giữa các toà nhà, đều có. Do sương mù nên đường nét không được rõ ràng nhưng có những thứ trông giống con người, có những thứ nửa giống nửa không, còn có cả thứ không hề giống con người. Có lẽ chúng từ trong thành phố tập trung về đây. Đông như quân Nguyên.

“... À, bọn tôi tới đây để kiếm id?”

Kuzaku lại gần Setora và rút đại đao ra. Nhưng mà, đúng là cậu ta vốn đã cao, song cậu ta thực sự đồ sộ đến mức này à?

“... Tôi nói vậy cô có hiểu không?”

“Không, tôi chẳng hiểu gì cả... Nhưng mà, chuẩn bị đi, Enba, Kiichi.”

Enba và Kiichi đứng hai bên Setora. Merry giả mạo bắt đầu dĩ cầm cây trượng có đầu điêu khắc lên. Người Gương cùng gã Nhìn-Mà-Choáng cũng tiến về phía trước.

Nhìn thoáng qua, những kẻ trong thành phố không động đậy. Có điều, cho đến khi này, chúng không hề ở đó. Chúng rõ ràng đã tiến lên trước. Chúng dồn dập áp sát và chắc sẽ tấn công như nước vỡ bờ.

“Giết chóc thôi.”

Cứ như lo vừa ra lệnh cho chúng vậy. Chúng tới rồi. Những kẻ trong thành phố đang ập tới. Setora thoáng nghĩ. *Có mà bọn mình sẽ bị giết chứ ở đây mà giết chóc được ai.*

12. Dễ dàng mất đi, dễ dàng đổ vỡ [we_have_lost]

“*Alice.*”

Không sai. Alice C đang nhìn xuống mình.

“Ừ...”

Alice gật đầu.

Mình?

...Là ai?

Mình...

Đúng rồi.

“... Mình...”

Mình đang ôm gì đấy.

Người? Là con người.

Cậu ở trong tư thế như đang vùi mặt vào một mái tóc. Giống như đang... ôm từ phía sau. Và cậu đang nằm nghiêng. *Con gái à? Tại sao mình lại bám vào một cô gái. Thực ra mình không nghĩ thế. Ngay lập tức, không, phải nói là cuối cùng, mình cũng nhận ra cô ấy là ai.*

“... Itou Nui...”

Cô ấy lả đi, không hề nhúc nhích. Haruhiro rút cánh tay đang bị cô ấy đè ra, để cô ấy nằm nguyên đấy rồi nhòe dấy.

Cô ấy đang mặc trang phục giống như đồ lót. Trông chúng khá chật, lại còn bị rách khắp nơi. Dù không tháo mấy cặp kính đeo chồng lên nhau ra, Haruhiro vẫn biết rõ khuôn mặt thật của cô ấy. Vì cậu đã cộng hưởng với cô ấy bằng ma thuật Resonance. Có lẽ nói cậu đã đi vào bên trong và hoà làm một cùng cô ấy thì đúng với thực tế hơn.

Haruhiro là Itou Nui. Cậu cảm thấy bây giờ mình vô cùng gần gũi với Nui. Không còn là hai người riêng biệt. Haruhiro hiểu về nỗi đau, sự thống khổ cũng như niềm vui của Nui rõ như lòng bàn tay. Thậm chí cả sự lưu luyến Alice gần như chiếm trọn tâm trí Nui cũng như đã trở thành của cậu.

Có lẽ chính vì vậy, cậu không thấy ngại khi chạm vào má Nui.

“Bạn Nui?”

Cậu cảm thấy thêm danh xưng lịch sự vào khi gọi tên không phù hợp lắm.

“... Nui...”

Cậu hoàn toàn không có dự cảm về điều gì cả. Chính vì vậy, Haruhiro chỉ đơn giản là thấy kì lạ.

Tại sao má Nui lại lạnh như thế này?

Cậu không thấy bối rối mà chỉ thấy nó kì quặc rồi tuân tự kiểm tra.

Cả người Nui đang thả lỏng. Không một chỗ nào cử động. Đôi môi được nhuộm đỏ chót giống như tô son hay gì đó vẫn đang hé mở. Ngực không phập phồng lên xuống. Haruhiro áp tai lên bộ ngực nửa kín nửa lộ của Nui. Không nghe thấy tiếng tim đập.

Đến lúc này, Haruhiro mới phát hoảng.

“Tim! Ngừng đập! Không còn, thở! Alice!”

“Ờ.”

“Sao lại ờ!? Nui đã...”

“Tôi biết rồi.”

“Cái gì... vậy thì... Ế? Đẳng ấy nói là... biết cái gì cơ...?”

“Nui đã chết rồi.”

“Chết...”

“Nhìn thế nào thì cậu ấy cũng chết rồi.”

“Nhưng vẫn...”

“Thử hô hấp nhân tạo? Nào thì làm. Mặc dù tôi nghĩ là vô ích.”

“Làm chứ. Sao lại không làm? Không phải đó là việc đương nhiên à? Chuyện như thế, chắc chắn phải làm chứ, ừm, các bước là...”

“Tôi cũng biết qua qua. Để tôi giúp một tay.”

Alice là người ngửa đầu Nui ra sau giữ cho khí quản mở, miệng kề miệng hà hơi. Hà hơi đến khi ngực Nui phồng lên thì đợi cô ấy thở ra rồi lại tiếp tục hà hơi. Sau khi làm vậy hai, ba lần thì dùng hai tay ấn mạnh vào chính giữa ngực. Cần phải ấn để ngực xẹp xuống khoảng năm xen-ti-mét với tốc độ tương đối nhanh. Sau khi lặp lại ba mươi lần thì tiếp tục hà hơi.

Từ lúc Alice hà hơi lần đầu, cậu không cảm nhận được phản ứng nào cả. Cơ thể Nui giống như một món đồ trang trí, chẳng khác gì đám búp bê thiếu nữ rải rác khắp ngọn núi sắt phế liệu hay trên cầu thang bên ngoài tháp sắt Thiên Đường. Dù Nui đang ở đây nhưng cũng chẳng ở đâu cả. Cô ấy đã chết hẳn. Nhưng cậu không thể bảo Alice ngừng lại. Chỉ còn cách tiếp tục.

Nui như thể chính bản thân cậu. Cậu không tài nào quên được những kí ức, cảm xúc của Nui. Alice đã từng nói rằng có cả những điều phiền phức. Quả thật, Nui không phải người lương thiện hay thuần phác. Nhưng Nui có lí do để phải sống như thế và đã cố hết sức theo cách của mình. Lạc vào Parano, bị chia cắt với Alice khiến Nui tuyệt vọng, không thể giữ được lí trí rồi cuối cùng trở thành một trickster. Không, Nui trong thân phận người điều khiển búp bê chỉ biết hoảng loạn. Haruhiro đã ngủ ở Parano rồi mơ và tạo ra mộng ma. Dù không nhớ được nội dung giấc mơ nhưng đó hẳn phải là một cơn ác mộng khủng khiếp. Nói vậy thì Nui đã liên tục mơ thấy giấc mơ tồi tệ nhất trong khi vẫn còn tỉnh. Chính vì vậy, dù có gặp lại Alice, cô ấy cũng không thể nhận ra đó là Alice, người mà cô ấy không ngừng tìm kiếm.

Hiện giờ, cơn ác mộng đã kết thúc.

Có Alice ở đây.

Nui đã có thể gặp lại Alice một lần nữa.

“... Vậy mà, tại sao...”

“Dừng thôi.”

Quanh miệng Alice lem luốc vết đỏ. Đó là bằng chứng cho thấy Alice đã hô hấp nhân tạo không biết bao nhiêu lần. Có lẽ Nui đã rất vui sướng. Vì cô ấy thương yêu Alice rất nhiều. Có lẽ nó khác với tình cảm yêu đương, Haruhiro cũng chẳng rõ đó có gọi là tình thương hay không nữa, nhưng Nui đã toàn tâm toàn ý mong cầu Alice. Giá mà Alice cư xử dịu dàng với Nui hơn. Không phải cách đối xử với một người trong đám bạn, nếu Alice cho Nui danh phận bạn thân và đối xử thân thiết, phải chăng mọi chuyện đã tốt hơn nhiều. Nui đã luôn quý mến Alice vô bờ bến.

“... Chẳng phải cuối cùng đã gặp được rồi sao?”

“Nhưng Nui đã chết rồi.”

“Cô ấy nghe được đấy. Lúc cuối, cô ấy đã nghe thấy giọng Alice. Đằng ấy đã gọi tên Nui không biết bao nhiêu lần. Đã chạm tới rồi. Cô ấy đã nghe rõ... Chắc chắn cô ấy đã nghe thấy.”

Alice dùng mu bàn tay chùi vết son môi một cách thô bạo rồi kéo chiếc khẩu trang đang ở dưới cằm lên.

“Cậu đã đồng hoá với Nui nhỉ. Không chỉ là khuếch đại ma thuật. Vậy ra đó chính là bản chất của Resonance à? Cậu đã từng đồng hoá với tôi chưa?”

“... Thì tại tôi không biết. Với Alice, tôi không chủ động... nhưng với Nui thì có.”

“Cậu đã nghĩ rằng có thể cứu được cậu ấy?”

“... Tôi không chắc chắn. Làm sao mà chắc được. Nhưng nếu may mắn thì...”

“Có lẽ bởi vì gặp được tôi nên Nui mới chết.”

Alice lần lượt gỡ từng cặp kính của Nui ra. Động tác của Alice vô cùng cẩn thận, trông như thể mọi khoảnh khắc đều đã dừng lại ở đây rồi.

“Nui luôn luôn, lúc nào cũng khổ sở. Cậu ấy là đứa kì quặc muốn trở nên giống như tôi... muốn trở thành tôi. Dù cho đó chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp. Còn sống không phải là tốt hơn sao?”

“... Nếu tôi không làm chuyện đó...”

“Có lẽ vậy.”

“Là lỗi của tôi.”

“Cho dù thế, cũng chẳng còn cách nào khác cả.”

“... Tôi đã không thể cứu được cô ấy.”

“Thôi đi, chuyện đó thì sao mà chẳng được. Nui không trách cậu. Vì cậu ấy chết rồi. Tôi cũng không nghĩ đó là lỗi của cậu. Kể cả tôi có nghĩ vậy thì chuyện cũng đã rồi.”

Sau khi gỡ hết kính của Nui, Alice cởi cả mũ rồi lại đội vào, sau đó khẽ mỉm cười.

“Nui đúng là lập dị. Cái này quả nhiên kì cục quá chừng. Này, Haruhiro.”

“... Ừm.”

“Cậu giúp tôi một tay được không?”

“Giúp... chuyện gì?”

“Bỏ mặc cậu ấy ở đây cũng không ổn lắm, kiểu như là dư vị nó để lại sẽ làm tôi thấy có chút khó chịu.”

Thay vì giúp đỡ, gần như một mình Haruhiro di chuyển Nui.

Cậu có thể ôm ngang cô ấy để treo cầu thang nhưng với thang đứng thì không làm như vậy được. Sau khi thử đi thử lại nhiều lần, xem ra cậu có thể xoay sở được bằng cách cõng Nui trên lưng rồi buộc lại bằng áo choàng hay thứ gì đó để cố định. Nói nặng thì có nặng, nhưng không đến mức không chịu nổi.

Cậu nhiều khi nghĩ rằng, vì đây là Parano, Nui đang nằm trên lưng cậu có thể sẽ đột nhiên cử động. Chết rồi cũng chưa chắc đã không thể hồi sinh. Nui đã chết. Chỉ là hiện giờ vẫn đang chết.

“Chỗ này chắc được rồi.”

Alice gõ vào đầu người đàn ông đang ngồi duỗi chân ở rìa chiếu nghỉ của cầu thang rồi nói vậy. Không rõ là lúc nào nhưng Alice đã từng nói cho cậu biết. Chính người đàn ông đó đã lựa chọn bị gở sét và ở lại nơi này. Dù trông chỉ như một bức tượng gỉ nhưng có lẽ người đàn ông đó chưa chết.

Haruhiro đặt Nui xuống, để cô ấy ngồi dựa lưng vào tường ngoài của tháp sắt Thiên Đường. Vì Nui đã chết nên cô ấy sẽ ngã

nếu vị trí chân, tay cùng góc độ cơ thể không được sắp xếp một cách phù hợp. Hơn nữa, cậu cũng khá băn khoăn về việc cô ấy gần như bán khoả thân.

“Tôi có một ý rất hay.”

Alice cởi áo mưa ra rồi mặc cho Nui. Sau khi thử đi thử lại nhiều lần, hai người cũng xoay sở giữ được tư thế của Nui ổn định.

Nui duỗi chân, hai chân hơi mở rộng, hai tay đan vào nhau trên bụng, cúi đầu, trông như đang ngủ gật.

Chéo phía trước Nui, người đàn ông vẫn gả sét ngòì đó.

Có lẽ chẳng mấy chốc, Nui cũng sẽ bắt đầu gả sét.

Alice ngòì xuống cạnh người đàn ông thay vì Nui bạn mình.

Haruhiro ngòì xỏm bên cạnh đây.

Cả hai ngòì im lìm đến mức ngờ như sắp bắt đầu bị gả. Hoặc là không hề có chuyện đó và có lẽ họ mới chỉ im lặng trong chốc lát mà thôi.

Haruhiro cởi áo choàng khoác lên vai Alice.

“Cảm ơn.”

Alice nói vậy, không nhìn về phía Haruhiro, sau đó vừa giữ phía trước chiếc áo choàng vừa đứng dậy.

“Đi thôi.”

Alice đã bắt đầu bước đi nhưng Haruhiro vẫn ngòì lại đó thêm một lúc. Alice có lẽ sẽ không dừng bước, cũng không quay người lại. Vậy nhưng, chỉ cần muốn, Alice chắc hẳn sẽ đến đây để gặp Nui. Giống như việc thỉnh thoảng Alice sẽ đến thăm người đàn ông gả sét được gọi là người quen này.

Tạm biệt, Nui.

Haruhiro nhủ thầm như vậy rồi sải bước đuổi theo Alice. Chiếc áo choàng của Haruhiro đã trở nên thân quen với Alice, trông cứ như một chiếc áo mưa.

Cả hai leo xuống khỏi thang đứng rồi đi xuống cầu thang.

Bóng dáng Ahiru đang leo lên đến nửa cầu thang lọt vào mắt cậu. Ahiru có lẽ cũng nhận ra tội Haruhiro.

Ahiru leo lên thang đứng. Bọn Haruhiro đợi ở bên trên.

“Đám búp bê bên dưới tan tác hết rồi. Phần lớn không còn cử động nữa. Đây là người điều khiển búp bê nhỉ?”

“Không biết.” Alice trả lời với vẻ lạnh nhạt.

Ahiru dường như đã đoán được gì đó nên không hỏi han thêm.

“Bề tôi của nhà vua có vẻ lại tăng lên rồi. Trước đây tôi đã gặp đứa con gái dẫn theo hai gã đàn ông xấu xí. Nhưng có một người mới cao lêu nghêu.”

“Là Kuzaku... đồng đội của tôi.”

Nghe Haruhiro nói vậy, Ahiru nhăn mặt với vẻ khó chịu.

“Làm sao cậu biết?”

“Bọn ta đã nhìn thấy người bò ra khỏi tổ Chuột chũi bảy màu. Đám người kia xuất hiện sau người.”

“... Có vẻ vẫn chưa tin tưởng tôi nhỉ, Alice?”

“Ta có tin tưởng người hay không đều phụ thuộc cả vào người đấy, Ahiru.”

“Tôi muốn cứu cô ấy. Chỉ có vậy thôi.”

“Ta muốn đập chết cái thứ rác rưởi đó.”

“Để trở thành vua mới hay sao?”

“Ta không có hứng thú. Ta chỉ muốn vĩnh biệt cái thế giới nực cười này thôi.”

Trước đây, Haruhiro đã hỏi Alice rằng liệu Alice có muốn quay trở lại thế giới cũ. Alice đã không khẳng định một cách chắc chắn. Chỉ toàn: cũng phải, không hẳn v.v... Từ đó đến giờ, tâm tư của Alice đã thay đổi hả? Hay là do tình hình biến đổi rồi? Vì bạn Alice là Nui đã chết nên việc ở lại đây chẳng còn mang bất cứ ý nghĩa nào. Chính vì vậy, Alice mới nuôi ý định vĩnh biệt thế giới nực cười này.

“... Tức là hạ được nhà vua thì có thể vĩnh biệt thế giới này? Thoát khỏi Parano?”

“Có một cánh cửa.”

Người trả lời không phải Alice mà là Ahiru.

“Ngai vua chính là cánh cửa. Có vẻ cánh cửa là thứ đã có từ đầu.”

“Cánh cửa...”

Nhóm Haruhiro đã mở một cánh cửa dường như là di vật ở Leslie Camp. Nơi xuất hiện sau khi đi qua cánh cửa đó chính là Parano.

“... Cánh cửa mà tôi biết, nói thế nào nhỉ, phía sau cửa không có gì cả. Nó không được lắp trên tường. Dù có mở ra cũng chỉ nhìn được phía bên kia. Tuy nhiên, nếu bước vào thì sẽ đi ra ở một nơi khác... một thế giới khác. Và không thể quay về.”

“Tôi chưa từng thấy cánh cửa đó được mở ra. Tôi chỉ biết rằng thứ đó chắc chắn có hình dạng một cánh cửa.”

“Ta từng thấy rồi.” Alice lẩm bẩm. “Ta từng được cho xem... Mà phải nói là được khoe mới đúng. Cái thứ rác rưởi đó đã từng mở cánh cửa một lần ngay trước mặt ta.”

13. Mơ đến vô cùng [fable]

Nhà vua xưa, ở một nơi nọ, có một vị vua vĩ đại.

Nhà vua dù sao cũng rất vĩ đại. Quá mức vĩ đại đến mức không ai có thể chống lại được nhà vua, nhưng để mà nói sự thực thì quan hệ nhân quả đang bị đảo ngược rồi. Chính vì không ai có thể chống lại nên nhà vua mới vĩ đại. Những kẻ chống lại đều bị đánh cho tan tác, bị nghiền nát, bị ép phải cầu xin sự tha thứ, phải nghe lệnh nhà vua và trở thành kẻ bầy tôi. Nhờ vậy, nhà vua trở thành vị vua vĩ đại nhất trên đời.

Vì nhà vua vĩ đại đến mức đó, nên ngài có rất nhiều bầy tôi. Tuy nhiên, nhà vua ghét những kẻ vô dụng, nên nếu ngài nghĩ tên nào không được việc, ngài sẽ nghiền nát hẳn. Khi nhà vua quyết định dùng sức mạnh kinh khủng của mình để nghiền nát kẻ đó, hẳn sẽ chỉ còn lại là cái bóng mà thôi.

Những cái bóng sẽ lang thang khắp nơi, dù không có mắt nhưng chúng vẫn canh chừng đám người hầu, dù không có tai nhưng chúng vẫn nghe ngóng, hễ có kẻ nào dám nung nấu âm mưu, chúng sẽ nhanh chóng tới chỗ nhà vua để bẩm báo chuyện đó bằng ngôn ngữ chỉ có những cái bóng và nhà vua mới hiểu. Những cái bóng không thể phân biệt được màu đỏ hay màu xanh, cũng không thể tính được diện tích hình tam giác. Nhưng ngoại trừ những lúc lơ đãng đi lang thang, phần lớn thời gian chúng đều giúp nhà vua tìm kiếm thành phần phản bội.

Nhà vua vĩ đại dần gia tăng số lượng bầy tôi cùng những cái bóng, tiến bước không ngừng nghỉ, nhưng đột nhiên một ngày kia, ngài thấy bất mãn vì không có một toà lâu đài của riêng mình. Ngài nói chuyện đó với đám bầy tôi. Gã đàn ông tự nhận là bầy tôi số một của nhà vua đã đề nghị thế này.

“Thần nghe nói ở nơi trước kia từng là thành phố Inami, hiện giờ có một vườn hoa tuyệt đẹp. Thần sẽ đánh bại chủ nhân vườn hoa là Haname và dâng vùng đất đó lên cho bộ hạ. Bộ hạ thấy có được không?”

Nhà vua vui mừng, ban cho gã đàn ông danh hiệu hiệp sĩ cùng cái tên Bayard cao sang và lệnh cho gã chinh phạt Haname. Thế nhưng, thay vì triệt hạ Haname, Bayard lại bị bắt. Vô số bầy tôi bước chân vào vườn hoa nhưng không có kẻ nào trở lại.

Nhà vua định tự mình thân chinh đến vườn hoa. Lúc đó, tên người hầu thứ hai đã nói như sau.

“Nghĩ đi nghĩ lại, liệu ta có nên xây lâu đài ở vườn hoa không ạ? Có một tòa tháp cao chọc trời. Thần nghĩ chỉ tòa tháp cao vợi với đó mới phù hợp với một vị vua vĩ đại không ai sánh bằng. Thần sẽ trèo lên đỉnh tháp và xây dựng lâu đài của đức vua ở đó.”

Nhà vua cảm thấy quả thực nơi cao nhất thế gian này hợp với mình hơn là một vườn hoa.

“Vậy thì người đi đi.”

“Thần tuân lệnh, thưa bộ hạ.”

Và như vậy, tên bầy tôi thứ hai khởi hành đến tháp sắt Thiên Đường, nhưng không biết đã có chuyện gì xảy ra mà mãi không quay trở lại. Theo lệnh nhà vua, đã có vô số những người hầu khác đi tìm kẻ bầy tôi thứ hai. Nhưng tháp sắt Thiên Đường leo mãi mà không hết. Chỉ có một tên người hầu quay về và bẩm báo thế này.

“Muôn tâu bộ hạ, thần không tìm thấy bầy tôi thứ hai đâu. Thần đã leo đến chỗ khá cao trên ngọn tháp nhưng không thể nào nhìn thấy đỉnh nên đành bỏ cuộc. Thần trộm nghĩ có lẽ ngọn tháp đó cao tới vô tận.”

Nhà vua nổi giận và nghiền nát kẻ hầu này.

“Nếu xây dựng lâu đài ở thành phố trước kia gọi là Shiguhari thì bộ hạ thấy sao?”

Kẻ bẩm tấu là Người Ngủ.

Người Ngủ thường ngủ ngay lập tức. Khi gã đi vào giấc ngủ, quái vật sẽ lũ lượt xuất hiện, khiến đám người hầu cảm thấy vô cùng phiền phức. Nhưng nhà vua lại yêu thích Người Ngủ và để gã phò tá gần bên cạnh mình. Lí do là bởi càng đá bay hay đâm văng đám quái vật tràn ra, sức mạnh của nhà vua càng trở nên to lớn.

“Shiguhari từng là thành phố lớn nhất thế giới này. Nó rất phồn vinh, con người sống ở đó đông như kiến cỏ.”

“Này Người Ngủ, tại sao một thành phố như vậy lại diệt vong?”

“Từ ngày xưa ngày xưa, thế giới này có bảy thành phố. Con người ai cũng đều tham lam, không muốn người ở thành phố khác sống tốt hơn mình, nên đã cướp bóc, phá hoại, cuối cùng là kích động chiến tranh.”

“Chỉ cần một vị vua là đủ. Có vẻ chúng không hiểu được đạo lí đơn giản đó.”

“Đúng vậy, thưa đức vua. Khi cuộc chiến kết thúc, tất cả bảy thành phố đều đổ nát. Nhưng việc Shiguhari là thành phố lớn nhất âu cũng có lí do. Địa điểm Shiguhari từng tồn tại mới chính là nơi xứng đáng để xây dựng lâu đài của bộ hạ.”

“Vậy thì hãy làm như thế.”

Vì nhà vua đã nói vậy nên đám bảy tôi đồ xô đi tìm kiếm Shiguhari. Bởi Shiguhari là thành phố lớn nhất, nó được xem như đối tượng thù ghét của các thành phố khác rồi bị phá huỷ hoàn toàn. Vô số nhà cửa sụp đổ, biến thành đồng đổ nát, chỉ riêng dọn dẹp đã tương đương với một khối lượng công việc lớn đến điên rồ. Tuy nhiên, nếu làm ăn thông thả rất có thể sẽ khiến nhà vua nổi giận rồi bị nghiền nát, nên cũng không ai dám lười biếng cả. Nhà vua vẫn tiếp tục gia tăng số lượng bảy tôi và bắt chúng làm việc. Đặc biệt, Chuột chũi bảy màu nổi danh với tài đào hố đã tích cực đóng góp công sức trong nhiệm vụ lần này.

Đồng đổ nát được phân loại thành những thứ có thể sử dụng và những thứ không thể sử dụng. Thứ nào có vẻ dùng được thì gom lại xếp chồng lên nhau, thứ xem ra không dùng được nữa

thì bị vứt bỏ. Trong những thứ có thể dùng được có một cánh cửa lớn. Ban đầu, nhà vua tính lắp cánh cửa đó ở lối ra vào phòng mình, nhưng Người Ngủ đã phản đối.

“Muôn tâu bệ hạ, cánh cửa đó là đồ vật đặc biệt, có một không hai trên thế gian này, là báu vật được xem là quan trọng nhất ở Shiguhari. Chính nhờ cất giấu nó mà Shiguhari mới trở thành thành phố lớn nhất và được mệnh danh là nơi gần nhất với thiên đường.”

“Ta chỉ thấy nó là một cánh cửa thông thường.”

“Cánh cửa này được cho là sẽ dẫn đến thiên đường. Có được cánh cửa này trong tay, đức vua có thể tới thiên đường bất cứ lúc nào.”

“Nếu có thể đi bất cứ lúc nào thì cũng không nhất thiết phải đi ngay bây giờ.”

“Thần nghĩ bệ hạ cứ làm những gì mình muốn là tốt nhất.”

“Vậy thì cứ để như vậy đi.”

Nhà vua ra lệnh cấm bất cứ kẻ nào chạm vào cánh cửa và bắt đám người hầu tiếp tục xây thành.

Nếu con người được so với kiến thì kích thước lâu đài mới hoàn thành sẽ bằng một con voi. Vì thế, nó được đặt tên là lâu đài Elephant. Cánh cửa, cũng là báu vật của Shiguhari, được mang tới phòng của nhà vua và bày ở vị trí cực kì bắt mắt.

Nhà vua cảm thấy hài lòng và quyết định ban thưởng cho Người Ngủ.

“Nhà ngươi đã dốc sức trong một thời gian dài. Ngươi có mong muốn gì không?”

“Để phò tá đức vua, thần đã cố gắng hết sức mình để thức. Nhưng thần luôn buồn ngủ không tài nào chịu được. Nếu bệ hạ cho phép, thần muốn ngủ say ở một nơi mà chỉ cần mở mắt ra là có thể nhìn thấy lâu đài của bệ hạ.”

“Ngươi đúng là một kẻ không có lòng tham. Ta sẽ ban thưởng cho ngươi. Ngươi hãy ngủ thoải thích bao lâu cũng được ở nơi nhìn thấy lâu đài này.”

“Thần xin cảm tạ người, đức vua vĩ đại.”

Người Ngủ đã chìm vào giấc ngủ, đúng như mong muốn của mình.

Khi Người Ngủ nằm ngủ trên mặt đất, cây cối đâm chồi non màu đỏ tươi, đỏ thắm, phát triển và trở lá um tùm. Chúng trở thành những lùm cây, rồi cuối cùng biến thành rừng. Do Người Ngủ đã chìm vào giấc ngủ nên đám quái vật cũng xuất hiện.

Nhà vua nhìn cảnh tượng ấy, nghĩ nó giống như hàng rào bằng thực vật và rất đổi vui mừng. Người Ngủ, kẻ sống sót sau cuộc chiến giữa bảy thành phố, gặp được vị vua vĩ đại, hoàn thành chức trách của mình, cuối cùng biến tâm nguyện trở thành sự thật và chìm vào giấc ngủ yên bình. Một kẻ trung thành và may mắn.

Nhà vua liên tục bắt đám bầy tôi mở rộng, cải tạo lâu đài. Mỗi khi nhà vua không hài lòng với công việc hay có sai sót xảy ra, ngài lại giết hoặc nghiền nát tên hầu đó.

Khi số lượng bầy tôi giảm đi, nhà vua ra lệnh cho đám người hầu đi tìm những tên hầu mới. Thế nhưng, chúng không tìm được kẻ nào thuận mắt nhà vua. Nhà vua nhớ đến Người Ngủ, hạ cố tìm tới rừng Son và gọi tên gã không ngừng, song chẳng hề có lời hồi đáp. Vì Người Ngủ đã ngủ say và đang mơ. Với sức mạnh của nhà vua vĩ đại, ngài chắc hẳn có thể san bằng cả khu rừng và đánh thức Người Ngủ. Nhưng nhà vua đã để Người Ngủ tiếp tục ngủ, cân nhắc lại rằng từ nay về sau sẽ khen ngợi và ban thưởng hậu hĩnh cho đám người hầu. Nhà vua quay về mà không hay biết rằng, vào lúc đó, một tên bề tôi đang thực hiện hành vi phản bội vô cùng táo tợn.

Khi quay về phòng, ngài tự hỏi chuyện quái quỷ gì đang diễn ra đây. Báu vật của Shighuhari, cánh cửa dẫn tới thiên đường, đang mở.

Không những thế, dù bên kia cánh cửa đang mở vẫn là phòng của nhà vua, nhưng chẳng hiểu sao, chỉ có đầu của tên hầu lộ ra từ đó.

“Tên hầu kia, người đang làm gì thế hả?”

“Trong khi bệ hạ đi vắng, thần đã mở cánh cửa hòng đi tới thiên đường.”

“Tại sao chỉ có mặt người lộ ra?”

“Vì thần thấy sợ nên mới từ từ đi giật lùi.”

“Vậy là người đang ở thiên đường?”

“Phần từ cổ trở xuống của thần đang ở thiên đường. Chỉ có mặt là vẫn còn ở thế giới này, thưa bệ hạ.”

“Thiên đường là nơi như thế nào?”

“Vì mặt thần vẫn ở thế giới này nên thần vẫn chưa nhìn thấy. Nhưng bệ hạ đã không còn là vua của thần nữa nên dù có biết, thần cũng sẽ không nói cho bệ hạ đâu.”

“Ta không còn là vua của người nữa là thế nào?”

“Là thế này đây ạ.” Nói rồi, đầu của gã hầu biến mất ở phía bên kia cánh cửa.

Như vậy, nhà vua đã không còn là vua của gã hầu đó nữa. Dù một vị vua có vĩ đại đến mức nào cũng không thể cai trị kẻ bề tôi đã đi đến thiên đường.

Nhà vua nổi trận lôi đình, ngay lập tức triệu tập những kẻ hầu còn lại trong lâu đài rồi nghiền nát tất cả bọn chúng.

“Hiệp sĩ Bayard, kẻ tự nhận là kẻ bày tôi thứ nhất, đã thất bại. Gã được coi là kẻ bày tôi thứ hai không trở lại từ tháp sắt Thiên Đường. Không có tên hầu nào trung thành, được việc như Người Ngủ hay sao...?”

Những kẻ hầu đã vô tích sự lại không thành thật chỉ trăm hại mà chẳng có lấy một lợi, nhưng không có bề tôi cũng rất bất tiện. Khi đám bề tôi rời khỏi lâu đài lúc trước quay trở lại, nhà vua thúc giục chúng mang về thêm nhiều người hầu mới. Để đám người hầu láo xược không thể mở cánh cửa thêm một lần nào nữa, nhà vua quấn dây xích quanh cửa, biến nó thành chỗ tựa lưng rồi lấp tay vịn và chỗ ngồi, làm thành một cái ghế dành cho vua. Khi nhà vua ngồi lên đó, không kẻ nào có thể mở được cánh cửa.

“Tuy không tin tưởng được đám người hầu nhưng nếu cứ nghiền nát hết tên này đến tên khác, chẳng mấy chốc sẽ không còn ai. Trừ những kẻ phạm lỗi quá nặng ra, trước tiên cứ giam chúng vào ngục cho sám hối. Dù sao thì...”

Nhà vua rất đổi vui mừng khi lâu đài Elephant hoàn thành, nhưng từ khi có nó, ngài hiếm khi tự mình đi đâu nữa. Bây giờ lại còn phải bảo vệ cho báu vật là cánh cửa kia, nên ngài thậm chí còn không di chuyển khỏi vị trí đằng trước nó.

Dù đã nghĩ đến việc đi tới thiên đường, nhưng kể cả một vị vua anh minh cũng không biết được đó là nơi như thế nào. Hơn nữa, nhà vua không phải từ đầu đã là vua. Ngài tích lũy sức mạnh từng chút một rồi trở thành một vị vua vĩ đại đến mức sở hữu cả một lâu đài tâm cỡ này. Trừ việc không thể rời khỏi kho báu, có thể nói không có gì ngài không làm được. Nhỡ đâu ngay khi đi đến thiên đường, nhà vua anh minh, vĩ đại sẽ mất đi tất cả. Nếu vậy, mọi chuyện sẽ đổ sông đổ bể hết.

Giống như lời Người Ngủ đã từng nói vào một lúc nào đó, nhà vua có cánh cửa trong tay thì có thể đi đến thiên đường bất cứ lúc nào. Vì vậy, ngài không cần phải vội vàng. Tuy nhiên, nếu không phải chỉ một mình nhà vua có thể đi tới thiên đường thì không được. Khi nhà vua mở cửa đi tới thiên đường, ngài không thể đóng nó lại nữa. Sau đấy, bất cứ kẻ nào cũng có thể thông qua cánh cửa mở nguyên kia để tới thiên đường, mặc cho cánh cửa thuộc về nhà vua. Chuyện đó khiến ngài vô cùng khó chịu.

Nhà vua kiếm tìm những thứ khác lạ, hiếm thấy để xoa dịu tâm hồn. Đám bày tôi tranh nhau tìm kiếm nhưng mọi chuyện không thuận lợi. Chẳng có thứ nào trong số đó khiến vị vua đã đi khắp thế giới trong một thời gian dài phải trầm trồ.

Một ngày kia, một kẻ bề tôi đưa về lâu đài một nàng công chúa xinh đẹp. Đó là một nàng công chúa vô cùng kì quặc, vẻ ngoài thì xinh đẹp nhưng lúc nào cũng ôm theo một cái xéng cũ nát như vật bất li thân.

Nhà vua rất yêu thích nàng công chúa này. Lí do là bởi khác với đám người hầu từ đầu đến cuối chỉ biết nịnh bợ, nàng công chúa luôn luôn chống đối nhà vua, không biết là nàng ta can

đảm hay không biết đường suy nghĩ. Với nhà vua, chống lại ngài là chuyện khó lòng tha thứ, nhưng ngài cũng chán ngấy việc bản thân chỉ toàn được xu nịnh rồi. Có lẽ, tên hầu đưa nàng công chúa về đã nắm được tâm tư đó của nhà vua.

“Làm tốt lắm. Nhưng người thật lão xược khi dám đoán tâm tư của bậc đế vương. Ta sẽ biến người thành cái bóng.”

Sau khi nghiền nát và biến tên hầu đó thành cái bóng, nhà vua chỉ định nàng công chúa làm người trò chuyện với mình.

“Ta không muốn nói chuyện với người.”

“Vậy thì ta sẽ nghiền nát người giống như tên hầu đó nhé?”

“Ta cũng không thích chuyện đó.”

“Không thích thì có thể phản kháng. Người cầm cái xẻng bắn thủ đó để làm gì?”

“Ta không thể thắng được người. Không phải vì biết vậy nên người mới không đoạt cái xẻng khỏi tay ta à?”

“Chà chà, thật là tùy tiện.”

“Ta không muốn bị người nói là tùy tiện. Nghĩ thế nào cũng thấy người mới là kẻ tùy tiện nhất ở đây, đồ khốn nạn.”

“Vua không tùy tiện. Kẻ có được mọi thứ đúng theo ý mình mới là vua.”

“Hả? Lại kiểu gà có trước hay trứng có trước à? Rõ ràng gà phải có trước rồi.”

“Tại sao gà lại có trước?”

“Chỉ gà mới đẻ được ra trứng chứ làm gì có trứng đẻ ra gà. Trứng đơn giản chỉ là cái vỏ thôi.”

“Đúng là một kẻ thú vị. Cứ thoả sức lú lo để ta khỏi buồn chán đi nào.”

“Ta cần quái gì phải quan tâm xem người có buồn chán hay không. Người cứ vĩnh viễn buồn chán đi.”

Đối với nhà vua đã ngấy đến tận cổ đống câu từ nịnh bợ của đám người hầu, những lời nói thẳng thắn của nàng công chúa vang lên vô cùng dễ chịu. Dù nàng công chúa có mạnh đến đâu đi chăng nữa, chỉ cần nhà vua thực sự ra tay, mọi chuyện sẽ kết

thúc trong một nốt nhạc, vì thế, dù bị gọi là đồ rác rưởi, ngài vẫn có thể cười cho qua. Nàng công chúa xét cho cùng chỉ như một chú hề đẹp mắt.

“Nếu người nghĩ mình có thể mãi mãi là số một thì nhầm to rồi đấy.”

“Chỉ có người thống trị mới có quyền phán xét xem có nhầm lẫn hay không.”

“Người thống trị à? Cái kiểu thống trị mà khiến người khác sợ hãi và nghe theo mình thì ta không ham.”

“Không nghe theo sẽ bị nghiền nát. Chính vì vậy mà sẽ phức tạp. Thể chế càng đơn giản càng tốt.”

“Chỉ vì người không nghĩ ra được thể chế nào phức tạp hơn đây chứ? Chẳng hạn như tạo ra pháp luật. Cái đầu của đồ khốn nạn chắc không nghĩ được mấy thứ cao cấp tới vậy đâu.”

Nói thế thôi chứ đôi lúc nhà vua cũng thấy khó chịu. Khi nàng công chúa được đà và vượt quá giới hạn, nhà vua đã quát lên.

“Ta có thể biến người thành một cái bóng còn thấp kém hơn cả quái vật đấy!”

Nàng công chúa bình thường hùng hổ, nay mặt mày tái mét, ôm chặt lấy cái xẻng, toàn thân run lẩy bẩy. Thật là một cảnh tượng vô cùng sảng khoái. Đối với nhà vua, ngài cho phép công chúa nói năng thoải mái là vì điều đó. Dù rõ ràng đang khiếp sợ, công chúa vẫn cố tỏ ra cứng cỏi, đúng là một hình ảnh đáng chiêm ngưỡng vô cùng.

“Muốn thì làm đi. Ta đã chuẩn bị tâm lí lâu rồi.”

“Chính là tinh thần đó. Đáp trả ta nhiều vào. Ta sẽ lắng nghe cho đến khi không còn kiên nhẫn.”

Rốt cuộc, nàng công chúa cũng chỉ là vật cứng nhảy múa trong lòng bàn tay của nhà vua. Vì nhà vua quá vĩ đại nên hầu hết mọi thứ chỉ cần nằm trên lòng bàn tay ấy là sẽ tự khắc héo tàn, nhưng nàng công chúa vẫn cố gắng nhảy múa một cách liều mạng. Cố gắng hết sức như vậy chẳng phải rất dễ thương sao?

“Vị vua vĩ đại có tất cả những thứ mà người tuyệt đối không bao giờ có được. Lâu đài và cánh cửa này cũng vậy.”

Nhà vua đứng dậy khỏi ngai, tháo tay ghế, mặt ghế cùng dây xích, rồi mở cánh cửa.

“Chẳng có gì cả. Không phải chỉ là một cánh cửa thông thường thôi à?”

Nàng công chúa không hiểu chuyện nói vậy với vẻ chán chường. Nhà vua cười nhạo nàng từ tận đáy lòng.

“Kẻ ngu muội chắc hẳn sẽ không nhìn ra, nhưng cánh cửa này dẫn tới thiên đường. Chỉ vua mới có thể mở cửa và đi tới thiên đường lúc nào mình muốn. Bởi vì ta là vua, nên trước mặt ta, vạn sự đều phải theo ý ta. Vận mệnh của người là một thứ mỏng manh yếu ớt, chỉ cần ta muốn, ngay thời khắc đó, người sẽ trở thành một cái bóng vô giá trị.”

Nàng công chúa cắn chặt môi với vẻ uất hận và không ngừng nhìn chăm chăm vào phía bên kia cánh cửa. Mọi chuyện quả nhiên đã đúng ý nhà vua. Nhà vua cảm thấy vô cùng thoả mãn.

14. Không phải lang thang [gone_gone]

Con dốc này vô cùng khó đi. Nó không chỉ gập ghềnh bây giờ mà lúc nào cũng gập ghềnh. Chỗ đặt chân lúc thì cao vống lên, lúc lại đột ngột hạ thấp. Việc đó cũng không hề bình thường. Chênh lệch độ cao tầm vài chục xen-ti-mét, có lúc còn lên đến một mét.

Dù không cứng tới mức có thể gọi là bãi đá nhưng cũng không giống đất. Càng không mịn như cát. Cảm giác giống như đất sét nhưng không dính. Nhìn chung thì là màu xám, nhưng lại đôi chỗ sạm đen, cũng có chỗ nom như vân đá cẩm thạch. Và cảm giác xa gần cũng trở nên rất đổi khác thường.

Khi di chuyển thì nhấp nhô nhưng tổng thể lại là một con dốc hướng xuống. Nhưng có lẽ vậy lại tốt hơn một con dốc chỉ đi xuống. Vì nếu có sự thay đổi, Haruhiro tạm thời sẽ không bị nhàm chán. Chỉ cần lơ đãng là sẽ mất thăng bằng, nên cậu không thể nghĩ vẩn vơ. Biết là không nên nghĩ đến những điều thừa thãi, nhưng cậu cảm thấy thế này không ổn.

Alice cùng Ahiru là những người đã quen với Parano đang đi đằng trước Haruhiro. Cậu vừa đuổi theo bóng lưng cả hai, vừa tự nhủ với bản thân không biết bao nhiêu lần rằng không được phó mặc cho bọn họ.

Ở Parano, thời gian trôi đi theo cách riêng. Kiểu như là một giây ở Parano bằng một trăm giây ở Grimgar hay ngược lại? Hoặc là nó trôi theo một cách hoàn toàn khác, chẳng hạn như tiến rồi lui hoặc chạy lắt léo? Do không rõ ràng nên không thể nghĩ ra cách để kiểm tra, song cậu cảm thấy thời gian chắc hẳn không trôi với tốc độ nhất định.

Tất nhiên, Haruhiro cảm thấy chuyện đó rất khác thường. Nhưng Alice và Ahiru thì không như vậy. Có lẽ, lúc đầu họ cũng cảm thấy kì lạ giống như Haruhiro, nhưng sau khi sống ở

Parano, nó đã trở thành chuyện đương nhiên phải thế. Haruhiro nghĩ rằng kết quả là đến cả lối suy nghĩ cũng nhuộm màu Parano. Không bàn đến Ahiru, Alice chắc hẳn không phải là người có đầu óc kém cỏi, nhưng Alice cũng gần như không lên kế hoạch theo đường lối hay trật tự nào.

Có lẽ là vì sự biến hoá ở Parano quá mãnh liệt. Chỉ có hơn mười chỗ chẳng hạn như các Tàn tích sở hữu vị trí không thay đổi. Kể cả khi đi qua đi lại giữa Tàn tích A và Tàn tích B, đầu khoảng cách theo đường chim bay không thay đổi, song địa hình ở giữa lại biến đổi không ngừng, khiến lộ trình mỗi lần đều có sự khác nhau. Vì cực kì khó dự đoán vào lúc nào sẽ xảy ra chuyện gì nên về cơ bản, đến chỗ nào thì phải tùy cơ ứng biến ở chỗ đó. Như vậy, có lập kế hoạch cũng chẳng đem lại tác dụng gì.

Vốn dĩ, để có thể tiến hành mọi chuyện với hiệu suất cao thì cần có kế hoạch. Hiệu suất là tỉ lệ giữa thành quả so với công sức bỏ ra. Chẳng hạn, nướng một cái bánh mì mà tốn đến một năm tức là hiệu suất vô cùng thấp. Tuy nhiên, ở Parano, quan niệm về thời gian cực kì không rõ ràng. Nướng một cái bánh mì sẽ mất một năm, mười ngày, một ngày hay vài giờ? Chẳng ai biết được.

Ở thế giới bên kia Parano này, bọn Haruhiro có thể trải qua việc mô phỏng bất lão bất tử. Thực ra, nếu gặp phải chuyện gì đó thì vẫn chết như thường, nên không phải hoàn toàn bất tử, nhưng nếu tránh được nguy hiểm, có lẽ có thể sống mãi. Ít nhất là nơi này tạo ra ảo giác như vậy.

Trong tình hình này, phản ứng của cậu đối với câu hỏi dành cho bản thân rằng “mình có bắt buộc phải làm điều gì đó không?” đã trở nên trì hoãn.

Mình rất lo lắng cho đồng đội, muốn gặp, muốn tập hợp với mọi người. Nhưng nếu họ bình an thì lại thành dự tặc bất đạt. Chắc chắn đó không phải là việc phải làm “ngay bây giờ”, đúng không?

Không, đương nhiên mình muốn nhanh chóng xác nhận rằng đồng đội không xảy ra chuyện gì. Nhưng vẫn còn một nghi vấn rằng cho dù mình vội đến đâu đi nữa, liệu có nên cớm cháo gì không. Tìm người ở Parano là chuyện khó ngoài sức tưởng tượng. Mình thật sự

không còn tỉnh táo nữa. Nếu không kiên nhẫn thì không thể tiếp tục được.

Cuối cùng, nếu mình mặc kệ mọi chuyện thì liệu mình có gặp phải kết cục như người đàn ông gở sét ở tháp sắt Thiên Đường không?

Ở thời điểm hiện tại, cậu tin chắc bản thân sẽ không thành ra như thế. Nhưng nếu cái thời điểm hiện tại này kéo dài mãi thì sao? Có lẽ một lúc nào đó, Haruhiro cũng sẽ lựa chọn giống như Người Ngủ nằm mơ trong rừng Son hay người đàn ông gở sét.

Alice và Ahiru vẫn còn lưu luyến sự sống. Nhưng tinh thần đó rõ ràng đang bị sự vĩnh cửu của Parano gặm nhấm dần dần. Chắc chắn vị vua cô độc đang bảo vệ cánh cửa ở lâu đài Elephant cũng vậy. Itou Nui, người không có nội tâm mạnh mẽ như bọn họ, đã từ bỏ cuộc sống.

Chính Haruhiro là người đã đem đến sự huỷ diệt mang tính quyết định cho Nui. Cậu không định trốn tránh trách nhiệm đó. Nhưng Nui đã thoả ước nguyện được gặp lại Alice và chẳng còn lí do nào để sống tiếp. Vì đã dùng Resonance để trở thành Nui nên Haruhiro có thể khẳng định điều đó. Đối với Nui, tiếp tục sống là một sự hành xác đáng sợ, giống như lần mò, bò đi trong bóng tối. Chỉ có Alice là ánh sáng. Ngay khi nhìn thấy ánh sáng một lần nữa, Nui cảm thấy thế là đủ. Cô ấy không muốn phải chịu khổ nữa và quyết định chấm dứt mọi thứ trong khi được ánh sáng bao bọc.

Có lẽ Haruhiro cũng sẽ chọn cho mình một kết cục nào đó giống như Người Ngủ, người đàn ông gở sét hay Nui. Alice hay Ahiru đều có khả năng như vậy. Đám Kuzaku, những đồng đội của Haruhiro cũng thế. Không thể chắc chắn rằng không có đồng đội nào từ bỏ cuộc sống theo cách đó.

Trước khi bị Parano hấp thụ hoàn toàn, cậu sẽ tìm ra đồng đội. Sau đó sẽ thuyết phục hoặc hạ gục nhà vua rồi mở cánh cửa. Dù không biết thiên đường là nơi nào, nhóm Haruhiro cũng đã đi qua một cánh cửa để đến Parano. Đích đến của cánh cửa ở Parano chắc hẳn cũng là một thế giới khác. Có khi đó lại là Grimgar. Dù không nên đặt kì vọng quá cao nhưng cũng không

có căn cứ nào để phủ định. Hi vọng chuyện đó sẽ xảy ra cũng đâu có làm sao.

Sau khi xuống khỏi con dốc gập ghềnh có vân như đá cẩm thạch, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy đáy vực. Vì phía bên kia là một vách đá dựng đứng tựa bức tường cao sừng sững nên cậu đoán có lẽ đây là đáy vực. Haruhiro bất giác dừng bước.

“Nhiều thật đấy...”

Alice và Ahiru tiếp tục tiến lên. Haruhiro ra sức guồng chân, vì nếu bị bỏ lại thì hơi phiền phức.

“Đó là thung lũng Phiền Nảo...”

Có thứ gì đó đang bò lổm ngổm trên vách đá. Giống như một bầy sâu lớn. Con thì chuyển động sang trái, sang phải, con khác thì leo lên vách đá.

Nhìn ra xung quanh, không chỉ có bọn Haruhiro đang đi xuống con dốc và hướng đến đáy vực, không, hướng đến vách đá sừng sững phía bên kia đáy vực. Cậu nhìn thấy rải rác những hình bóng giống như mộng ma ở khá xa, có lẽ chúng đang lẩn tránh những người có ma thuật mạnh như Alice và Ahiru.

Haruhiro cuối cùng cũng đuổi kịp Alice.

“Thung lũng này... không, vách đá này kéo dài đến đâu vậy?”

“Chịu. Ahiru biết không?”

“Làm sao tôi biết được. Cứ đi thử là biết thôi.”

“Vậy thì đi đi.”

“Tôi chỉ nói đùa thôi.”

“Ta bảo là đi đi.”

“Không. Tôi không đi đâu.”

“Làm sao thế? Đi rồi sẽ thấy rất vui đấy.”

“Tôi chẳng thấy vui. Alice có chút giống nhà vua rồi đấy. Có lẽ chính vì vậy mà Alice được yêu thích bởi nhà vua.”

Alice chỉ hừ một tiếng và không nói gì.

Càng tới gần đáy vực, đám mộng ma giống như sâu càng thưa thớt, dần dần biến mất khỏi đường đi của nhóm Haruhiro. Đương nhiên, chúng không thật sự biến mất. Chúng đề phòng

Alice cùng Ahiru nên phải tránh ra xa. Nhưng chúng không rời đi. Đám mộng ma dù giữ khoảng cách với Alice cùng Ahiru nhưng vẫn cố tranh nhau bám vào và trèo lên vách đá.

“Chúng ta cũng leo lên đi.”

“Có tỉnh táo không hả?”

“Ừm thì tôi nghĩ mình vẫn còn tỉnh táo lắm, Ahiru.”

“Bị cậu gọi tên ta thấy hơi khó chịu. Cái đồ dính kèm...”

“Nếu ông cho tôi biết tên thật thì tôi sẽ gọi bằng cái tên đó.”

“... Ta quên rồi. Ta không còn nhớ nữa. Cứ gọi Ahiru là được.”

Đám mộng ma không cản trở cả bọn. Nhờ vậy, nhóm Haruhiro có thể tập trung vào việc leo vách đá. Nếu không chuyên tâm thì đừng hòng leo nổi. Con dốc đã khó nhằn rồi, nhưng đến cả đáy vực hay vách đá này cũng lồi ra lõm vào tương tự. Khi đặt tay hay chân lên chỗ nào thì ở đó không thò ra cũng thụt vào. Vô cùng nguy hiểm. Đến chính cậu cũng không hiểu nổi tại sao mình có thể leo lên mà không bỏ cuộc giữa chừng.

Bên kia thung lũng Phiên Nảo là mặt đất bằng phẳng trải rộng ngút tầm mắt màu xanh ngát, hết như mặt biển không gợn sóng. Chắc chắn dù đi xa tới đâu cũng không tìm thấy thứ gì. Cậu không khỏi nghĩ như vậy. Dù thế, số ít những cơn mộng ma thành công trèo lên vách đá lại tiếp tục tiến về phía đường chân trời xa xăm.

Nhóm Haruhiro đi trên rìa vách đá. Không phải đi dạo. Bọn cậu vừa tiếp tục đi vừa căng mắt tìm kiếm xem có kẻ khác, chính xác hơn là có con người nào khác ngoài mộng ma không.

Với những người tới đây từ thế giới khác, môi trường luôn không ngừng thay đổi ở Parano vô cùng khắc nghiệt. Alice sống ở Tàn tích số sáu, Ahiru sống ở Tàn tích số năm, nhà vua xây dựng lâu đài Elephant và án binh bất động tại Tàn tích số một. Người đàn ông gầy sệt nghênh đón thời khắc cuối cùng của mình ở tháp sắt Thiên Đường. Nui, người đã rơi vào bóng tối và trở thành trickster, sống ở Tàn tích số ba. Haname, một trickster khác, cũng biến Tàn tích số hai thành vườn hoa của chính

mình. Con người bị quyến rũ bởi những nơi không thay đổi. Hành động của con người ở Parano thường có xu hướng hoặc là ở nguyên tại những chỗ không thay đổi, hoặc là di chuyển từ chỗ không thay đổi này đến chỗ không thay đổi khác.

Nếu đồng đội của cậu không xảy ra chuyện gì thì chắc chắn họ sẽ ghé vào những nơi không thay đổi. Chỉ cần đến những nơi không thay đổi, không sớm thì muộn cậu cũng có thể gặp được Kuzaku, người đang đồng hành cùng một cô gái và hai người đàn ông không rõ danh tính.

Tự bản thân cậu cũng nghĩ đó là cách làm chậm chạp. Cậu cảm thấy bản thân đang bắt đầu bị Parano đầu độc từ từ. Nhưng không còn cách nào khác tốt hơn. Cậu cũng từng nghĩ đến việc ở yên tại thung lũng Phiên Nảo và đợi ai đó ghé qua, nhưng cách đó mới đích thị là cực kì chậm chạp. Cũng không thể khẳng định không có nguy cơ trong lúc chờ đợi, toàn bộ tâm trí cậu sẽ bị nhuộm màu Parano hoặc tệ hơn, cậu sẽ rơi vào bóng tối.

Vách đá thấp dần, cuối cùng đến độ cao không thể gọi là thung lũng nữa. Đây có vẻ là rìa của thung lũng Phiên Nảo. Dù đến cuối vẫn không nhìn thấy bóng người nào nhưng Haruhiro không cảm thấy thất vọng như cậu tưởng.

“Không thể leo lên núi Thuỷ Tinh nhỉ. Tiếp theo đi đến sông Tam Đồ đi.”

Alice và Ahiru đều không phản đối.

Lần cuối hai người đó mở miệng là khi nào nhỉ? Dù đi cùng nhau nhưng họ gần như chẳng nói gì. Mà không, đâu phải vậy. Thế nào đây? Chẳng rõ nữa.

Dù cho giữa đường có chuyện gì xảy ra, họ cũng gần như không dao động. Chỉ trao đổi ngắn gọn mấy câu “À thế à?”, “Hừm, vậy sao?” hay “Hể, có chuyện đó à?”

Alice mong muốn rời khỏi Parano bằng cách đi qua cánh cửa tới thiên đường. Ahiru muốn cứu Yonagi Uguisu. Việc họ có thể sống mà không vứt bỏ những nguyện vọng và suy nghĩ đó có lẽ thật đáng khâm phục. Haruhiro cảm thấy như vậy rất có thể là vì ý chí của cậu đã suy yếu.

Vào những lúc như thế, cậu buộc mình vẽ lại trong đầu gương mặt của đồng đội. *Mình muốn gặp. Mình phải gặp.*

Mình sẽ gặp.

Mình muốn quay về cùng với mọi người.

Về Grimgar.

À, nhưng... Grimgar là chỗ nào vậy nhỉ?

Mình có nhớ nhưng nó không? Đối với Haruhiro, Grimgar có thật là quê hương mà cậu muốn trở về?

Sông Tam Đồ là một con sông lớn sủi bọt. Không phải do sông chảy xiết đến mức tung bọt. Bong bóng toả ánh bảy màu như bong bóng xà phòng không ngừng được sinh ra từ mặt sông rồi bay lên. Ngược lại,

dòng chảy có tốc độ rất chậm. Hoặc có lẽ chỉ là trông giống thế. Ở phía bên kia vô số bong bóng xà phòng hình như có bờ sông mờ mịt, nhưng nhìn cũng không khác ảo ảnh là bao.

Những viên sỏi trắng và tròn như đồng xu được đặt ngay ngắn trên bờ sông. Nhìn từ xa thì không biết, nhưng tiến lại gần sẽ thấy khắp nơi đều là những núi sỏi nhỏ. Có lẽ do ai đó xếp. Hoặc cũng có thể là tự nhiên thành ra như thế mà thôi.

Khi Haruhiro nhận ra thì cậu đã đang ngồi xổm và xếp sỏi.

“... Ủa? Mình đang làm gì vậy...?”

Nhìn xung quanh, cậu thấy Ahiru và cả Alice cũng đang xếp sỏi cách đó không xa.

“Hừm... Cứ đến đây là lại phải xếp...”

“Phải đấy, chẳng hiểu sao...”

Alice lẫn Ahiru đều mang dáng vẻ vô cùng miễn cưỡng khi xếp sỏi. Haruhiro tự hỏi “nếu vậy thì sao không dừng lại?” nhưng chính cậu cũng đang xếp sỏi mà chẳng hiểu tại sao.

Những viên sỏi nhỏ bằng đầu ngón tay út, kích thước, hình dáng giống nhau, lại trơn nhẵn nên rất khó xếp. Dù thuận lợi xếp được vài viên thì chúng cũng sẽ đổ sập một cách bất thành lình.

“Cái trò này bực mình thật đấy...”

Dù một góc trong não bộ cậu liên tục nghĩ rằng “giờ không phải lúc để xếp sỏi” nhưng chỉ cần không xếp một viên, cậu lại thấy bức bối. Dần dần, cậu muốn xếp hết viên này đến viên khác. *Không, không, không xếp cũng được. Mình muốn ngăn bản thân lại. Mình muốn ai đó ngăn mình lại. Có lẽ Alice và Ahiru cũng thế.*

“... Dừng cái trò này lại thôi nhỉ?”

“Tôi cũng muốn dừng lắm...” Alice nói.

“Tôi cũng vậy...” Ahiru phụ hoạ.

“Tôi lơ mơ cảm thấy nếu tất cả chúng ta không cùng dừng lại thì sẽ không dừng được đâu...”

“Vậy cậu dừng trước là được mà, Haruhiro...”

“Bắt đầu từ Alice đi. Ahiru cũng được...”

“Ôi, đổ rồi đây này, đổ ngốc. Lại phải xếp lại...”

“Không được rồi.”

Haruhiro dồn toàn bộ tinh thần, dùng tay trái bắt lấy tay phải đang vươn về phía viên sỏi rồi cố đứng lên nhưng không được. Nếu nghĩ là không đứng lên được thì sẽ không đứng lên được. *Mình có thể đứng lên. Mình có thể. Đứng lên. Đúng vậy. Đứng lên. Thấy chưa, đứng lên được rồi.*

“Ph... Phải chạy thôi!”

Haruhiro túm cổ áo Alice và Ahiru rồi bỏ chạy. Không, cậu nào có sức lực lớn đến mức kéo hai người chạy theo. Dù vậy, với khí thế như thể chạy nước rút trong tâm trí, cậu bỏ bãi sông lại phía sau. Đến tận lúc đó, cậu vẫn hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại đi xếp sỏi.

“... Chuyện đó là sao vậy?”

“Chịu.”

Alice bĩu môi. Có lẽ là thấy xấu hổ vì đã ngồi xếp cả đống sỏi.

“Sông Tam Đồ là như vậy đấy... Lúc trước tới đây có lẽ tôi cũng xếp rồi. E rằng càng lặp đi lặp lại, cảm giác muốn xếp lại càng tăng lên.”

“Tôi cảm thấy mình có thể xếp mãi... cho dù không muốn.”

Ahiru nhìn bãi sông với vẻ tiếc nuối. Nói là muốn xếp nghe có vẻ đúng hơn.

“... Chúng ta hãy đi xung quanh tìm xem có ai không. Chú ý đừng lại gần bãi sông quá. Có lẽ... đồng đội của tôi cũng đang xếp sỏi.”

Nếu là sông thì phải có nguồn và cửa sông. Nhưng sông ở Parano không như vậy.

Trước mắt, cậu sẽ vừa kiểm tra tình hình bãi sông vừa tiến lên thượng nguồn. Vì cậu từng muốn xếp sỏi đến mức độ đó, nên cậu nghĩ phải chẳng ai đó cũng đang xếp sỏi không chừng, nhưng dù khắp nơi đều có dấu vết sỏi được xếp, cậu lại chẳng thấy bất cứ vật chuyển động nào. Do không thấy mòng ma nào cả nên có lẽ ma thuật bí ẩn của những viên sỏi khiến người ta muốn xếp chúng không có hiệu quả với mòng ma.

“Không biết ai lại xếp đến mức đó nhỉ...”

“Có khi là con người giống chúng ta.”

“Người xếp không biết đã đi đâu rồi nhỉ? Có khi nào đã gieo mình xuống sông Tam Đồ tự sát rồi...?”

Ahiru nói ra một điều xúi quẩy. À, thực ra Haruhiro cũng nghĩ giống vậy, nhưng nơi đây là Parano. Vĩnh viễn xếp sỏi không phải là chuyện không thể.

Hoặc có khi là không thể.

Kể cả ở Parano, thời gian chắc chắn vẫn trôi đi, con người sẽ già, vạn vật sẽ mục ruỗng.

Làm sao có thể nói rằng không có chuyện đó.

Cậu dần nhìn được rõ bờ sông phía bên kia. Tức là lòng sông đang hẹp dần.

Thỉnh thoảng cậu lại nghĩ đến đồng đội và lặp đi lặp lại trong lòng rằng mình cực kì muốn gặp họ.

Cùng về Grimgar thôi.

Grimgar thì mơ hồ quá, nên cậu thử mừng tượng về Alterna, về căn phòng trong nhà trọ dành cho lính tình nguyện,

nơi cậu đã dành thời gian lâu nhất. Nhưng đó cũng chỉ là những kí ức kiểu như “hình như là cảm giác này” mà thôi.

Mình có nhớ không? Grimgar có thật là quê hương mà mình muốn trở về?

Grimgar không phải nơi cậu sinh ra. Không biết tại sao khi tỉnh dậy, cậu đã ở Grimgar. Vì không nhớ được chuyện trước đó nên cũng không nói được gì, nhưng có lẽ cậu đã ở một thế giới nào đó khác. Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn), Darunggar rồi đến Parano này. Cũng đã có một vài thế giới. Cậu đã ở đâu trước khi đến Grimgar? Có khi nào là Parano? Không đâu nhỉ? Dù thế nào đi nữa, cậu vẫn nghĩ là không phải. Nhưng nhớ đâu nơi đây chính là quê hương của cậu và cậu chỉ không nhớ ra nó thì có cần phải quay lại Grimgar nữa không? Haruhiro đã trở lại nơi này. Nếu vậy thì cậu nên tiếp tục sống ở đây mới phải?

Cậu không nghiêm túc nghĩ đến chuyện đó đâu.

Nguồn của sông Tam Đồ là một con suối tròn xoe. Đường kính ước chừng mười mét. Nước dường như tuôn ra không ngừng từ đáy con suối đó. Bong bóng xà phòng cũng phun ra ào ạt, nhảy múa khắp xung quanh.

Sau khi nghiêm túc suy nghĩ xem có nên đi một vòng quanh con suối rồi tìm kiếm ở hướng hạ lưu không, Haruhiro quyết định dừng lại. Trực giác mách bảo rằng nếu tiến tới gần sông Tam Đồ hơn nữa, cậu sẽ không thể chống lại ma thuật của những viên sỏi. Cửa sông thì để lại chờ cơ hội lần sau.

Nhóm Haruhiro tiếp tục đi đến Tàn tích số sáu nơi Alice sống, Tàn tích số năm nơi Ahiru tạo ra những bức tượng và Tàn tích số ba nơi Nui sống cùng những con búp bê thiếu nữ. Tàn tích số ba rải rác những bộ phận của búp bê thiếu nữ đã trở thành nơi tập trung đám mộng ma, nhưng vừa thấy nhóm Haruhiro, chúng đã bỏ chạy mất dạng.

Tàn tích số một là nơi có lâu đài của nhà vua, Tàn tích số bảy là lãnh thổ của Chuột chũi bảy màu, bệ toilet của nhà vua. Do mấy chỗ đó trăm phần trăm là lãnh thổ của kẻ địch nên để đề phòng,

bọn cậu chỉ quan sát rừng Sơn cùng tổ Chuột chũi bảy màu từ xa, song cũng không có phát hiện gì mới.

Bọn cậu cũng thử đi đến Tàn tích số hai. Tuy khu vườn Bayard đã bị phá huỷ bởi sức mạnh của chính Haname nhưng bây giờ, dù không được như trước, đất đã được làm lại và những đóa hoa đầy màu sắc đang nở rộ. Đương nhiên, cậu không hề đụng đến những bông hoa. Ông Suzuki mà cậu đã gặp ở đây lúc trước trong lối chim có vẻ đã đổi chỗ ở. Không còn nhìn thấy ông ấy nữa.

Bọn cậu cũng ghé qua tháp sắt Thiên Đường. Đám búp bê thiếu nữ vẫn rải rác khắp nơi, Alice không muốn leo lên ngọn tháp. Haruhiro cùng Ahiru lên đến chiếu nghỉ, nơi có Nui cùng người đàn ông gầy gò. Dù không nói gì với Alice nhưng trong lòng cậu nơm nớp lo Nui sẽ phân huỷ trước khi *gỉ sét*. Nhìn thấy Nui không hề bị thổi rửa mà đã bị gỉ đi đôi chút, Ahiru lăm bầm gì đó và ngược nhìn bầu trời chầm bi. Dù sao đi nữa, thật may vì Nui đã không phân huỷ.

Có bảy tàn tích. Chỉ còn Tàn tích số bốn là bọn cậu chưa đi qua.

“Là thành phố của Bạc thầy bắt chước.”

Theo lời Alice, trickster được gọi là Bạc thầy bắt chước cùng đám yomu đang sống ở Tàn tích số bốn.

“Yomu?”

“Chúng là mộng ma. Cách gọi đó ám chỉ đám sống trong thành phố và tuân theo các luật lệ do Bạc thầy bắt chước đặt ra, ví dụ như không được nói chuyện riêng, phải im lặng.”

“Có cả chỗ như thế cơ à...? Mà không, nói chính xác hơn là hoá ra có cả loại mộng ma như vậy.”

“Mộng ma cũng nhiều loại lắm. Nhưng nói chúng là loài đặc biệt thì cũng đặc biệt thật. Không tuân theo luật thì đám yomu sẽ tấn công, nên cũng chẳng được an toàn.”

“Giết mộng ma có thể cướp được id. Nếu cướp được id thì ego sẽ tăng lên tương ứng, ma thuật cũng mạnh hơn mà nhỉ? Nếu

mạnh cỡ Alice thì cứ cố tình phá luật rồi đánh trả đấm... yomu đó là sẽ kiếm được bộn id, có đúng không?”

“Dù có làm được thì tôi cũng không làm đâu. Giải thích lí do phiền lắm. Ahiru, người nói cho cậu ta đi.”

“Sao lại là tôi...?”

Ahiru dù than “phiền phức ghê” nhưng vẫn giải thích cho cậu.

Ego là độ mạnh của bản ngã. Không liên quan gì đến tính vị kỉ. Nó là thước đo về mặt lí trí để nhận biết bản thân không giống người khác, bản thân chắc chắn không phải thứ gì khác ngoài chính mình. Đối trọng với nó, id là năng lực của dục vọng và sự thôi thúc mang tính bản năng trong vô thức.

Ego và id thường tăng giảm một lượng gần bằng nhau, chiếc cân với hai thứ này ở hai đầu dù dao động nhưng vẫn gần như duy trì sự cân bằng.

Nếu giết kẻ khác để cướp id thì sẽ xảy ra chuyện gì? Hiển nhiên, phần id tăng lên sẽ khiến cán cân bị lệch.

“Id là sự thôi thúc và dục vọng. Khi thứ này mạnh lên, nó thành ra giống như, ờm, kiểu đó, như một ‘đoàn tàu điện mang tên dục vọng’.”

“Hử? Cái ví dụ đó có hơi...”

“Cái này, nói thế nào nhỉ, kiểu đầu óc thì hiểu nhưng nửa cơ thể lại trên bảo dưới không nghe ấy.”

“... À. Là thế à? Hình như tôi mừng tượng ra rồi.”

Tức là lí trí sẽ làm việc và cố gắng kìm hãm sự thôi thúc với dục vọng đó. Nói tóm lại, ego tăng lên đem đến kết quả mỹ mãn là sự cân bằng của id và ego.

“Mà cậu trẻ hơn ta nhiều nhỉ? Người trẻ dạo này không hiểu bị làm sao...”

“Đang ở Parano mà. Làm gì có cái gì gọi là dạo này cơ chứ.”

“Cũng đúng.”

Haruhiro cũng đã nắm được đại khái quan hệ giữa ego và id.

Alice, có lẽ cả Ahiru, đều tăng ego bằng cách giết mộng ma và cướp id. Khởi nguồn của phép thuật là ego. Ego càng cao thì phép thuật càng mạnh.

“Nhưng không bao giờ có thể cướp được ego. Thứ cướp được chỉ có id. Chính vì vậy, trường hợp khiến cho id tăng lên không ngừng...”

“Nếu ego cũng tăng lên một lượng tương ứng thì tốt... nhưng không phải thế?”

Dù không thể đo lường và định lượng một cách cụ thể, nhưng giả sử Haruhiro có giá trị ego là năm mươi. Giá trị id cũng xấp xỉ năm mươi. Mộng ma có giá trị id là mười. Haruhiro giết con mộng ma đó và cướp id. Giá trị id của Haruhiro sẽ là năm mươi cộng mười bằng sáu mươi, độ chênh lệch so với giá trị ego là mười.

Để lấp đầy cách biệt mười này, ego của Haruhiro sẽ tăng lên, cuối cùng trở thành sáu mươi. Ego và id sẽ có cùng giá trị.

Nhưng giả sử id của con mộng ma là năm mươi. Dù là một đối thủ khó chơi nhưng Haruhiro mượn sức của Alice và Ahiru để giết nó. Giá trị id của Haruhiro sẽ được cộng thêm năm mươi và biến thành một trăm. Giá trị ego là năm mươi nên chênh lệch sẽ là năm mươi.

“Theo kinh nghiệm, cần phải chú ý khi giết những kẻ cùng đẳng cấp với bản thân, về mặt cảm giác thì... đúng rồi, sẽ thấy ngứa ngáy, khó chịu, sau đó là hưng phấn.”

“Hưng phấn...”

“Nếu có kẻ địch trước mắt thì sẽ muốn tiêu diệt tiếp. Sẽ cảm thấy quét sạch chúng là giải quyết được tất cả, nhưng thực ra không phải. Thứ chờ đợi phía trước là sự cân bằng bị sụp đổ, là rơi vào bóng tối.”

“Và biến thành trickster?”

“Ừ. Rơi vào bóng tối xảy ra khi ego tụt xuống quá thấp hoặc đoạt về quá nhiều id. Nếu ego và id chênh lệch quá lớn, sự thôi thúc và dục vọng sẽ mất kiểm soát. Thành ra như vậy thì quá muộn rồi. Chỉ còn nước biến thành trickster.”

Việc Haruhiro có giá trị ego là năm mươi hạ thủ một con mộng ma có id bằng năm mươi hay giết liền một lèo mười con mộng ma có id bằng năm căn bản là giống nhau. Dù kết liễu một con mộng ma có id bằng năm mươi cũng không phải chuyện dễ, nhưng có lẽ cậu có thể liên tiếp hạ gục những con mộng ma có id là năm.

Việc tàn sát hai mươi mộng ma có id bằng năm đã vượt xa khỏi ngưỡng an toàn.

“... Mọi thứ trên đời đều có giới hạn và rất khó để nhận thức rõ cái giới hạn này.”

“Cậu chưa từng nhắm bảng cữu chương trong đầu để kiểm chế lại lúc lên mây à?”

“Dù không hình dung được tình huống cụ thể là thế nào nhưng có lẽ là chưa.”

“Thật hả? Kiểu như một làn sóng kéo phăng bản thân đi ấy. Cảm giác sẽ giống như vậy khi ego dâng cao để chế ngự phần id sắp tăng lên ngoài tầm kiểm soát.”

“Nếu không có cảm giác đó mà vẫn cướp id thêm thì sẽ dễ rơi vào bóng tối...”

“Khi trở nên yếu đuối, ego sẽ giảm nên... khoan, phải nói là khi ego giảm thì sẽ trở nên yếu đuối? Tóm lại, trạng thái đó cũng nguy hiểm. Nếu trở nên cực kì suy sụp hay phiền muộn thì cũng xong đời.”

Sau khi leo lên ngọn đồi vô cùng vắn vẹo, bọn cậu nhìn thấy một thành phố.

Dù có một làn sương mỏng bao phủ nhưng vẫn có thể xác định được rất nhiều toà nhà nằm san sát, sân vườn, tường đá, lối đi. Có người ư? Đang di chuyển trên đường. Khá đông. Có vẻ bọn họ đang chạy thay vì đi bộ.

“Đó là Tàn tích số bốn? Trông không giống một thành phố tĩnh lặng lắm...”

Alice cầm cái xẻng xuống đất rồi thở ra một hơi.

“Xem ra có chuyện gì đó đang xảy ra rồi.”

“Cứ mặc kệ đám đó cũng được mà. Có hại gì đâu.”

Cái thứ Ahiru gọi là vô hại chắc hẳn là một trong những lí do khiến Alice không kiếm id ở thành phố của Bạc thầy bắt chước.

Haruhiro bắt đầu xuống khỏi ngọn đồi, hướng về phía thành phố.

“A, này.”

Ahiru đuổi theo. Alice sẽ làm gì? Haruhiro không ngoái lại. Có lẽ Alice cũng sẽ đuổi theo.

Lòng cậu đang xáo động. Trong thành phố đấy đang có chuyện gì đó xảy ra.

Ai là người đã gây ra chuyện đó?

15. Câu bé mang tên dục vọng [sexy_drive]

[Câu hỏi]

Thế giới tồn tại là vì ai?

[Trả lời]

Thế giới là, ta.

Ta.

Ta.

Ta.

Ta.

Ta.

Thế giới tồn tại là vì ta.

Mọi người biết chứ nhỉ?

Hay là không biết gì.

Tóm lại, là như vậy đấy.

Như vậy là như thế nào ấy à, tức là thế giới tồn tại toàn bộ đều vì ta. Gì nhỉ? Mấy cái đó thì phải biết chứ. Ai cũng nhận ra mà. Kiểu như từ từ rồi sẽ thấy. Một khi đã thấy rồi, thực tế sẽ khá dễ dàng giác ngộ?

Kể đã giác ngộ là ta nhảy vọt lên, dùng tay trái túm lấy cái đầu nhăn nhó của con mòng ma trông như người lai bạch tuộc. Cứ thế, ta bóp nó nát bét. Quá đơn giản. Một pha nấu nướng dễ ẹc. À khoan, ta không ăn đâu. Rồi sau đó, ta nhào lộn và cười oa ha ha ha, chẳng có ý nghĩa gì. Ý với chả nghĩa, ta không mưu cầu thứ đó. Ý nghĩa là thứ về sau sẽ tự dính vào. Bởi vì những việc ta đã thực hiện đều sẽ sinh ra ý nghĩa. Trong lúc cười và nhào lộn,

ta dần thấy vui hơn. Oa ha ha. Oa ha ha ha ha. Vừa cười vừa xoay vòng là tuyệt nhất. Quay đều quay đều quay đều quay đều. Bí quyết để khoẻ mạnh là đây chú dậu. Quay đều quay đều quay đều quay đều. Trong khi đang nhào lộn, ta phát hiện ra một chú mộng ma giống như hải quỳ đang định chạy trốn. Ping. Lock on. Ta lộn vòng, nửa giữ nửa vút bỏ cái lực xoay, hay còn gọi là lực quay đó, à dậu, phải giữ mà dùng cho đàn hoàng chú, đại đao giáng xuống. Xoẹt, chém làm đôi. Ui chao là sủooooooooooooooong.

Nhưng nước mắt ta đang chảy ra, vì sao vậy?

Vì sống quá à?

Ta hét lên.

“Classic...!”

Ta nghĩ chuyện này quá đỉnh. Mặc dù cũng tự hỏi *classic* là cái gì, nhưng kẻ đã thốt ra cái từ đó là ta vẫn quá ngẫu nhiên. Những cơn sóng vũ trụ cứ liên tục trào dâng, hương vị tạo ra từ đường rãnh tuyệt hảo đều là những hiện tượng phi thường, quả nhiên phải có sự góp mặt của thần thánh. Việc này chẳng phải chính là *miracle* sao? Việc này, hay nói đúng hơn là ta. Phải chăng ta chính là thần thánh? Ta ngược nhìn trời và lắng tai nghe.

“Ta nghe thấy rồi. Có tiếng nói...”

“Mi nghe thấy tiếng nói quái nào hử, tên Bossari lẩn thần này...!”

Nhóc Tonbee xuất hiện, phóng to chiếc gương yêu quý lên và xông thẳng vào ta, thật buồn cười.

“Ê hê hê.”

Ta chặn đứng chiếc gương của nhóc Tonbee chỉ bằng đầu ngón trỏ tay trái.

“... Ừ! Gì, gì thế này! Saaaaao mi lại có được sức mạnh ngu
ngốc này chứ, cái đồ tư kiêu tư luyện kia!”

“Không không, vì nhóc Tonbee yếu thôi. Ta đâu phải chỉ có thế này. Ta đang tiết chế rồi. Nương tay là vậy đấy. Nhóc Tonbee, đây là giới hạn cực đại của nhóc rồi à?”

“Cccccựựực đại gì đâu, ta vẫn còn giấu nhiều chiêu lắm!”

“Vậy cho ta xem đi, đồng *chiếu* mà ngươi giấu ấy?”

“Chiêu!”

“À, đúng thế.”

Ta đá văng cái gương khổng lồ cùng với nhóc Tonbee. Cái món ấy liệu có thật không, giấu, gì ấy nhỉ, *triệu* à? Nếu có thì ta muốn hẳn thi triển cho ta xem, nhưng ta đoán rằng trước đó, tên rác rưởi Gomi sẽ tập kích bất ngờ mà chẳng thêm lịch sự hét lên “hây ya” như bình thường nữa. Và chuyện diễn ra đúng như thế. Tên rác rưởi Gomi vùng thanh kiếm lớn lao bổ vào ta. Khí thế của hắn tựa tựa cơn cuồng phong hắc ám. Dark Storm. Ui chà. Ngẫu phết. Nhưng vì ta đã nhìn thấu hết, nên ta vùng thanh đại đao lên. Sóng chấn động từ cú chém của ta va chạm mạnh với Dark Storm.

“... Nư gư...!”

Vùng Dark Storm bao quanh cơ thể tên Gomi rác rưởi đã bị sóng chấn động của ta xé toạc. Gã mất thăng bằng nghiêm trọng, không thể vùng nổi thanh kiếm lớn của mình.

“A ha ha. Sao thế? Ông anh yếu đi rồi à? Hay là vì ông vốn chỉ là tên Gomi rác rưởi? Gomi rác rưởi là thứ phế vật thì chuẩn quá rồi.”

“... T... Ta không phải tên Gomi rác rưởi! Chỉ là Gomi thoai!”

“Gya ha ha ha ha ha. Thú vị thật đấy. Quá thú vị, làm ta muốn giết ngươi như một thứ rác rưởi.”

Ta muốn giết gã đến mờ cả mắt. Thì ra cũng có lúc thế này. Trước đây, ta không biết. Thật may vì ta đã biết. Ham muốn giết chóc như thể đang tuôn ra ào ạt từ mọi lỗ hổng trên cơ thể. Nếu ta không biết thì ta không thể hiểu được cảm giác này.

“... Kuzaku! Cậu đang bị gì thế? Cậu cư xử lạ lắm!”

Bé Setora đang sủa gâu gâu như một con chó nhỏ. Tiếp theo ta sẽ giết cô nàng. Giết xong là kết thúc, nên đây sẽ là ngọc lành có vết, nhưng chắc chắn nên giết hơn là không, tóm lại là cứ giết. Cảm giác khi giết bé Setora sẽ thế nào nhỉ? Ta nghĩ sẽ buồn. Nỗi buồn đó sẽ xé toạc lồng ngực, rồi có cái gì đó thò mặt ra từ

bên trong và nói “xin chào”. Sau đó, hắn sẽ lại hỏi thúc ta “giết đi, giết nữa đi, giết đi cùng”. Ta hét lên, cực kì mong đợi giây phút đó.

“Ôi cha a a a a a a a ao! Revo! Lu! Tiooooooooooon...!”

Lách tách lách tách lách tách lách tách, toàn thân ta giải phóng năng lượng như những luồng chớp. Vì thế, ta thấy tê rần. Cảm giác này là mạch máu trong cơ thể ta đang co giật. Ta không thể trả lời. Sướng quá á á á.

“... Nhưng mà, sao ta lại khóc nhỉ? I hi hi hi hi hi hi...”

Ta cười rung cuống phổi và đưa tay trái lên sờ quanh mắt. Ngón tay ta ươn ướt. Nhìn thì thấy một màu đỏ.

“A? Không phải... chứ? Cái này, không phải nước mắt... là máu ư?”

Trên mặt ta, hay toàn bộ mặt, đang ướt chèm nhẹp nhỉ?

Tất cả đều là máu hết, đúng không?

Ta đang dính đầy máu, đúng không?

“Ừ...”

Ta phá lên cười. Tại sao ta lại dính đầy máu cơ chứ?

“Gư hi, gi hi hi hi hi, gư ha, bô hê bô hê bô hê, bô hê! Buồn, buồn cười thật...”

Bụng ta đau. Đầu cũng đau. Cả cơ thể đau. Chỗ nào cũng đau. Đau quá, đến nỗi ta không dừng cười được.

“... Tệ thật.”

Ai đó đang nói. Tệ? Tệ ư? Tê tê tê? Tê quá nhỉ? Chắc cũng tệ thật? Chắc vậy chắc vậy chắc vậy nhỉ? Vỡ tung. Ta sẽ vỡ tung. Ta sắp vỡ tung ra. Lớp vỏ ngoài của ta. Bên ngoài, bên trong. Có lẽ là bên trong. Tình cảm yêu thương. Cái bẫy của sự dài dòng. Trap. Hiện tượng rap. Lễ hội carnival với những công chúa mang tính biểu tượng ượng ượng ượng ượng. Nguy rồi. Chết thật đấy. Cái gì đó đang trào ra. Nó đang nhai ngấu nghiến, ngấu nghiến, ngấu nghiến. Ta đang bị ăn. Có thể kẻ đang ăn cũng chính là ta. Tình cảm yêu thương. Cái gì mà tình cảm chứ, giờ không phải chỗ cho tình cảm đâu, ta đang vỡ ra, bị phá huỷ vỡ ra bị phá huỷ huỷ

vỡ vỡ ra. Đe...en. Cái thằng ta đang trôi ra từ ta có màu đen. Cái thằng ta đang ăn tươi nuốt sống ta có màu đen. Gọi là màu đen, hay gọi là bóng tối nhỉ? Ôi, đó là ta ư...?

Có thứ gì đó đã bám dính, bao phủ lấy bên ngoài thân thể ta a
a a a a a a a a a a.

“... Kuzaku! Đừng sa vào bóng tối!”

Bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối
bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối tối tối tối tối
tối tối tối tối tối tối tối tối tối tối bóng bóng bóng bóng bóng bóng
bóng bóng bóng bóng bóng tối tối tối tối tối?

... Chà.

Thứ đang dính chặt bên ngoài ta... lấy ra, ra, ra, ra ra ra ra?
Đánh bật nó ra ra ra ra ra ra...?

Không còn nữa rồi.

Không còn ai nữa.

Ta, một mình...

Bóng tối là ta, ta là bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối bóng
tối bóng tối bóng tối bóng tối bóng tối tối tối tối tối là là là là
là là là là là...,

(... Không phải...)

A...

(Không phải.)

$$U_{\dots},$$

(Có người.)

I...

(Cậu, không, một mình đâu...)

 $\hat{O}_{...}$ [illegible]

(... Câu biết mà...? Có tớ đây.)

A,

Ư,
I,
Ô,
(Tớ đây.)
Ha,
Ru,
Hi,
Ro?

(... Đúng thế. Kuzaku, có tớ. Ở đây. Bên cạnh cậu. Vì vậy... cậu không được phép rơi vào bóng tối. Cảm giác đó... là cái gì ấy nhỉ, như lúc lên mây? Kiểm chế lại, và nhắm bảng cửu chương trong đầu, kiểu thế...)

... Bảng cửu chương... Một nhân một bằng một... Một nhân hai bằng hai... Một nhân ba bằng ba... Một nhân bốn bằng bốn...

(Đừng để thua... dục vọng... bản năng. Vì nó là của cậu... là bản thân cậu... nên hãy đón nhận nó... chấp nhận nó, biến nó thành của cậu...)

... Ba nhân năm mười lăm... Ba nhân sáu mười tám... Ba nhân bảy hai mốt...

(Thực ra không nhất thiết phải đếm bảng cửu chương đâu. Cái gì cũng được hết. Hãy bình tĩnh lại, tự nắm lấy dây cương điều khiển chính mình... Giả dụ bản thân là con ngựa, việc này giống như cậu cưỡi lên nó ấy. Dù chính tớ nói ra nhưng nghe vẫn có cảm giác vô lí thế nào ấy nhỉ...)

...Ôi,
Nhưng...
(... Ừm.)
... Không.
(Ủa...?)
... Tớ hiểu rồi.
... Cậu ở đây rồi nhỉ, Haruhiro.
(Ừ... là tớ...)

... Ở đó.

(Ừm... ở đây.)

... Khi nghĩ vậy, chà...

Tớ có cảm giác, ổn rồi.

Phải không nhỉ?

“... Ừ ô.” Một âm thanh kì quặc bật ra khỏi miệng.

Mình mở mắt ra. Như thế tức là mình vừa nhắm mắt? Có vẻ là vậy.

Kuzaku đang quỳ hai gối trên nền đất, đầu cúi gục. Thanh đại đao rơi ngay cạnh.

Người đang bám lên lưng cậu, chẳng cần phải nói cũng biết.

“... Haruhiro?”

“...Ờ.”

“Xin lỗi nhé, tớ...”

“... Không sao. Có vẻ là kịp lúc... May quá rồi.”

“Haruhiro đã cứu tớ nhỉ... Lúc đó tớ tệ quá. Như thế tớ đang chuẩn bị trở nên điên loạn. Mặc dù tớ cũng chẳng hiểu như thế tức là sao...”

“Vì cậu giết quá nhiều mộng ma một lúc đấy. Id tăng nhanh quá, tạo ra chênh lệch với ego... mà thôi được rồi. Chuyện đó để sau...”

Haruhiro nâng Kuzaku đứng dậy.

“Phải ra khỏi thành phố này! Cậu chạy nổi không?”

“Ừ, a, ừm, chắc được!”

Tay phải cậu nhật thanh đại đao, tay trái vuốt lên mặt. Ôi chao. Đỏ lòe. Mắt cậu nhìn không rõ. Không hẳn là không nhìn thấy gì, nhưng rất mờ. Khả năng nghe cũng khó nói là ổn được. Cảm giác như có cái gì đó nút chặt lỗ tai. Hình như máu mũi cũng đang chảy.

Chỗ này chỗ kia, đúng hơn là chỗ nào cũng đau, cơ thể cậu đang ở tình trạng tồi tệ nhất, nhưng Haruhiro đã nói phải ra

khỏi thành phố này. Dù không chạy nổi đi chẳng nữa, cậu vẫn sẽ chạy. Cậu có thể chạy được.

Tại sao Haruhiro lại ở đây, có cả những người mà cậu không biết, hình như cậu đã thấy người đàn ông mặc áo khoác màu xanh rêu ở đâu đó rồi thì phải... Có nhiều thứ để mà suy nghĩ, nhưng quan trọng nhất, bây giờ phải chạy đi. Haruhiro ở đây.

Cậu đang nhìn thấy bóng lưng của Haruhiro, nên cậu phải đuổi theo.

Dù gì đi nữa, có Haruhiro ở đây rồi.

Những việc khác, chẳng cần nghĩ đến cũng được.

Không rõ từ lúc nào, dường như cậu đã tiến khá sâu vào trong thành phố, chạy mãi chạy mãi vẫn chưa đến cổng, nhưng vì Haruhiro thỉnh thoảng sẽ ngoái lại động viên, nên cậu có thể dễ dàng cố gắng.

Cánh cổng được loài thực vật tựa dây leo đầy gai tua tua bịt lại, đã bị ai đó khoét một cái lỗ để có thể đi qua. Sau khi thoát ra ngoài từ cái lỗ đó, họ chạy thêm một lúc. Kuzaku có muốn dừng lại nghỉ ngơi, nhưng vì Haruhiro quát lên “chưa được!” nên đương nhiên, cậu răm rắp tuân theo.

Họ leo lên ngọn đồi trông giống những bậc thang xếp chồng lên nhau một cách lộn xộn. Đã rất nhiều lần Kuzaku bị ngã vì vấp chân vào các bậc thang. Mỗi lần như vậy, Haruhiro lại giúp cậu đứng lên. *Tớ cảm ơn cậu nhiều lắm, tớ biết ơn cậu rất nhiều.*

Mắt cậu đã nhìn được khá rõ. Tai nghe cũng ổn ổn. *Thật tốt là mình đang hồi phục. Không, hồi phục nhanh thế liệu có phải bình thường? Hay vì đây không phải là Grimgar nên mới vậy?*

Khi leo được lên đến đỉnh đồi, cảm giác thành tựu chắc sẽ tuyệt vời lắm. Có lẽ Haruhiro cũng sẽ khen mình.

Nhưng đây có phải ngọn đồi không? Không phải nhỉ? Đúng hơn là hình dạng nó khác hoàn toàn so với vừa nãy. Kuzaku đang leo lên một mặt dốc gần như thẳng đứng, với một đồng thứ trông giống những cái ống làm bằng cao su hay gì đó đan vào nhau phức tạp. Khi cậu đặt tay lên, những thứ dạng ống đó vươn dài

ra, ôi cái thứ này, khó ơì là khó. Tuy cũng chẳng sao. Có vẻ sắp kết thúc rồi.

“... Sha a...!”

Kuzaku dồn lực đu vào cái thứ dạng ống đó, nâng thân mình lên, và cuối cùng cậu cũng tới được đỉnh đồi.

Ở trên đó, cô ấy đang khóc.

Lấp lánh, lấp lánh, nước mắt tuôn rơi.

16. Lời hay lẽ phải sao mà lạnh lẽo [sentimentalism]

“Shi
hihoru...?”

Haruhiro bắt giác chớp mắt hai, ba lần liên.

Thực ra từ trước khi leo hết ngọn đồi, hay không phải đồi, chẳng rõ nữa, nhưng vì không còn cái tên nào khác nên đành phải gọi thế, cậu đã cảm thấy có gì đó đang phát sáng phía trên. Khi leo xong thì quả như dự đoán, có một thứ giống con người đang phát ra ánh sáng. Từ vóc dáng cơ thể thì thoát nhìn đã dễ dàng đoán được ngay, đó là một cô gái. Trong khoảnh khắc, cậu có ảo giác rằng cô ấy không mặc gì.

Ấn tượng đầu tiên của cậu về cô là một cô gái hơi quái đản, có thứ chất liệu giống như sơn phát sáng được bôi trát lên khắp cơ thể trần truồng. Vì đây là Parano nên điều đó cũng có thể xảy ra, nhưng khuôn mặt cô ta khá giống với một người đồng đội của cậu, hoặc nói đúng hơn, cậu không thể nghĩ đến cái gì khác ngoài Shihoru, và thế là câu chuyện hoàn toàn thay đổi.

“... phải không, nhỉ? Không... tớ nhầm người ư? Có đúng không... vậy?”

Cô gái chỉ đứng cách Haruhiro khoảng năm, sáu mét, và đang khóc lóc đầy đau khổ. Cô ta đang nhìn Haruhiro... Lẽ ra là thế, nhưng trông cô ta vừa như đang nhìn về hướng này lại vừa có vẻ không. Cô đang tuôn nước mắt. Đây là nếu ta coi thứ hạt lấp lánh như được mài ra từ những vì sao kia là nước mắt. Những giọt nước mắt lấp lánh ấy lăn xuống khỏi má, một phần dính lại ở ngực hay nửa dưới cơ thể, chỗ còn lại thì rơi chồng chất dưới chân cô.

Cô gái mang khuôn mặt của Shihoru mở to hai mắt, chúm miệng như đang phát âm chữ “u”, chẳng hề phát ra âm thanh

mà chỉ khóc, khóc và khóc. Không hề nhúc nhích. Ngoài những giọt nước mắt lấp lánh tuôn chảy thì mọi thứ khác đều bất động, khiến cô ta giống như một mô hình mô phỏng phụ nữ, tinh xảo và đúng kích thước thật hơn cả bức tượng Yonaki Uguisu mà Ahiru đã tạo ra.

Gì thế, chuyện này? Đầu óc Haruhiro không chịu hoạt động nên chẳng thể nào lí giải.

Đã có nhiều chuyện xảy ra cùng lúc. Trước khi sắp xếp từng thứ một, cậu đã nghĩ rằng đầu tiên phải rời khỏi thành phố của Bạc thầy bắt chước. Quyết định đó là sai ư? Không, chắc chắn không phải. Bởi vì không chỉ Kuzaku, mà cả Setora, rồi con thú trông như hổ nhưng chắc là Kiichi, hơn nữa không rõ tại sao lại có thêm Enba, và Merry, ôi, Merry, Merry cũng bình an vô sự. Cho dù chưa thể tập hợp tất cả thành viên nhưng cậu đã có thể gặp lại đồng đội. Còn nữa, tuy chưa kịp nói chuyện để làm rõ tình hình nhưng cô gái được gọi là Io và hai gã đàn ông có vẻ đi cùng hình như là ba người trong tổ đội quý cô Io của DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông). Tại sao họ lại ở Parano? Trước mắt, có vẻ cậu sẽ không cần đối địch với họ. Bạc thầy bắt chước xem ra chỉ ru rú trong Tàn tích số bốn, không thò mặt ra ngoài, nhưng để đề phòng, cứ leo lên đồi đã. Đó chắc chắn là những phán đoán hợp lí.

Các thành viên đã tề tựu.

“... Vậy à?”

Phải rồi. Các thành viên đã tề tựu đông đủ. Đúng thế đấy. Gì cơ? Không phải nên hoan hô à?

“Shihoru, tớ không rõ lắm nhưng cậu đừng khóc nữa, lại đây đi...”

“Đợi đã!”

Alice nắm tay áo cậu kéo lại.

Cậu nhìn lại và thấy người đàn ông béo mập dường như là thánh kị sĩ trong đội quý cô Io - tên là Tonbee thì phải - đã biến cái gương cầm tay thành kích thước khổng lồ, che chắn cho Io và người đàn ông cầm dài,

mặc toàn đồ đen phía sau. Tụi Setora hình như vẫn đang trên đường leo lên đồi. Ahiru thì tháo chiếc thắt lưng ra.

“Cô gái đó là trickster đấy.”

“...Hả?”

Tri...?

Cái gì?

Trickster?

Là?

Ai cơ?

Cái xẻng của Alice lật vỏ. Lớp da ngoài của nó bắt đầu bao bọc lấy Haruhiro và Alice.

“Này, khoan!”

Ahiru nhảy bổ vào. Alice không đẩy hấn ra.

Ngay trước khi lớp da ngoài của chiếc xẻng bao phủ Alice, Haruhiro và Ahiru hoàn toàn, cậu thấy chỗ nước mắt lấp lánh chất đông dưới chân Shihoru... phải, là Shihoru, cuộn xoáy lên rồi bay về phía cậu. Người cậu ớn lạnh. Chiếc xẻng của Alice đang bảo vệ cậu. Nhưng cậu chỉ cảm thấy thật là khủng khiếp. Cậu bắt đầu nghe thấy những tiếng bộp bộp bộp bộp bộp bộp. Họ đang bị tấn công. Tấn công như thế nào vậy?

“Gư ư...”

Alice nắm chặt lấy bản thể của cái xẻng là thanh thịt sáng nhấp nháy nhờ nhờ, không hiểu sao lại rên rỉ đầy khổ sở. Haruhiro cuống quýt ôm lấy Alice... Resonance. *Mình đã trở thành Alice. Cảm giác dường như*

tê dại. Có đau không? Nó gần giống với cảm giác khi bị cấu véo. Giống như bị cấu véo hàng trăm chỗ trên người cùng một lúc, bằng những bàn tay nhỏ nhắn nhưng rất khỏe. Một cảm giác cực kì khó chịu. Thế này là sao đây? Trickster đó. Sức mạnh này là thứ quái quỷ gì vậy? Ở bên trong thì không nhìn được... Tạm thời chỉ còn cách chịu đựng thôi. Cố gắng vượt qua.

Áp lực đã yếu đi.

Đợt tấn công dừng lại.

Ngay lập tức, *tôi* hoá giải lớp da và đá Ahiru ra ngoài.

“... Ái da!”

Mặc kệ Ahiru ngã bệt trên mặt đất trông cực kì bời bác, *tôi* quan sát trickster.

Cô ấy vẫn đang khóc. Những giọt nước mắt lấp lánh kia thật không thể coi thường. Cái xẻng đã bị tổn thương khá nặng. Lớp da bầm dập thảm hại. Nếu làm được như vậy với cái xẻng của *tôi* thì chắc chắn không phải giỡn chơi.

Là người quen của Haruhiro à? Một người bạn... một người đồng đội?

Cô ấy đã rơi vào bóng tối và trở thành một trickster.

“... Sao... Shihoru...”

Từ phía sau vọng tới một giọng nói. *Tôi* liếc nhìn. Cậu kia? Kuzaku đúng không nhỉ? Xem chừng cậu ta vừa mới leo hết ngọn đồi. Cậu ta nhìn thấy cô gái và sững người vì quá kinh ngạc.

“Lùi lại! Đã bị thế kia rồi thì không cứu được nữa đâu.”

“Kh... Không cứu được... nghĩa là sao cơ...?”

“Chính xác nghĩa đen là như vậy đấy.”

Chuyện này giống hệt với Nui.

Haruhiro, cậu đã cố gắng cứu Nui. Phải không? Bây giờ cậu đang dùng Resonance để trở thành *tôi*, nên cậu hiểu suy nghĩ của *tôi* nhỉ. Ego vốn là ngọn nguồn của ma thuật hay id - thứ khiến người ta rơi vào bóng tối, ngọn nguồn sức mạnh của trickster, đều kết nối sâu sắc với trái tim. Có thể nói chúng chính là trái tim ta cũng được. Chắc cậu đang nghĩ nếu vào được bên trong trái tim đối phương thì cậu có thể nắm được một manh mối nào đó đúng không?

Không hẳn là cậu đã thất bại. Cậu đã thật sự cứu được cậu ấy. Cậu đã cứu được Nui. Mặc dù có thể theo một cách khác với cách cậu mong muốn.

Nhìn chung là với cậu ấy, việc sống chẳng có gì gọi là tốt đẹp. Cho dù thỉnh thoảng có vui, có hạnh phúc đi chăng nữa, đó

cũng chỉ là những thứ tạm thời. Niềm vui nào rồi cũng nhạt phai, và ta chẳng thể tận hưởng chúng nhiều lần đến thế. Ta sẽ quen với chúng mà. Những thứ như ma túy cũng vậy, khi mới dùng thì cảm thấy khoan khoái đấy, nhưng dần dần sẽ bị nhờn. Ta cứ tăng, tăng, tăng liều lên mãi, rồi đến một lúc nào đó, ta sẽ sụp đổ, hoặc sốc thuốc mà chết do sử dụng quá liều.

Chán chường, tẻ ngắt, khổ sở, đau đớn, luyến tiếc, chỉ toàn những điều như vậy mà thôi. Đó là cuộc sống của cậu ấy. Cái gì mà “được sống là điều tuyệt vời” chứ? Thánh ca của con người đấy à, đẹp hết đi. Những kẻ đang sống mà không thấy tuyệt vọng là lũ ngu ngốc chẳng nhìn thấy gì, chẳng thể suy nghĩ cho tử tế. Kẻ thông minh thì dùng cách này hay cách khác để trốn tránh khỏi việc không có hi vọng. Chúng quên đi việc tất cả chỉ là vô ích và tập trung vào những thú vui trước mắt. Nào là đặt mục tiêu rồi chăm chỉ cố gắng, nào là tìm cách thoả mãn trí tò mò, nào là vận động thể chất, nào là muốn được vinh hiển, nào chơi bời, nào thác loạn. Vì nếu không làm thế, chúng sẽ không thể nào chịu nổi.

Sống chẳng có ý nghĩa gì. Chúng ta được sinh ra chỉ là kết quả của quá trình sinh sản. Chúng ta có sống hay chết cũng không khác gì nhau. Chẳng có gì được cộng vào hay trừ đi. Không có gì thay đổi trong tổng khối lượng của vũ trụ. Sự hỗn loạn sẽ tăng lên, và những thứ chúng ta cố hết sức để lại, một lúc nào đó cũng sẽ không còn được ai lưu giữ. Chủ nghĩa hư vô không phải là một tư tưởng, một tâm thế, hay thái độ. Nó đơn giản là sự thật.

Nui đã được giải thoát khỏi cuộc sống vô nghĩa.

Chúc mừng cậu, Nui ạ.

Cảm ơn cậu nhé, Haruhiro.

Vì thế nên điều *tôi* sắp làm bây giờ, cậu buộc phải chấp nhận thôi.

Shihoru, đúng không nhỉ?

Tôi sẽ cứu cô ấy.

Hãy cùng *tôi* giải phóng cho cô ấy!

(... Ý cậu là... giết ư?)

Cô ta đang khóc mà? Cậu muốn để cô ta khóc mãi sao?

(Không, nhưng mà... Liệu có cách nào...)

Không có đâu. Ít nhất thì tôi không biết. Còn cậu? Có ý tưởng gì không?

(Cái đó thì... không, nhưng mà...)

Tôi sẽ cứu cô ta. Như Nui ấy. Tôi sẽ thu hút sự chú ý của cô ta. Trong lúc đó, cậu bám lấy cô ấy. Đồng bộ được với cô ta bằng Resonance rồi thì sau đó mọi thứ sẽ ổn. Cậu chỉ cần làm như những gì cậu đã làm với Nui là được.

Ừm, vì là đồng đội, là bạn bè, nên cũng khó cho cậu nhỉ? Vậy thì thử nghĩ như thế này xem. Chưa chắc cô ấy sẽ đón nhận kết cục giống Nui. Thử thêm lần nữa biết đâu lại thuận lợi. Mặc dù tôi nghĩ đó có khi lại là nguyện vọng của Nui từ lúc đầu rồi.

Còn cô gái kia. Tôi không biết nữa. Nhưng có lẽ, cô ấy đã luôn khóc như vậy. Chỉ là cô ấy không để cho cậu nhìn thấy mà thôi. Tóm lại, chẳng phải cũng giống Nui sao? Nhỡ đâu cô ấy cũng muốn được giải thoát?

Giả dụ cậu làm cách nào đó và có thể trở thành cô ấy thông qua Resonance, rồi tìm được câu trả lời, liệu cậu có thể kéo cô ấy về không? Nếu nguyện vọng của cô ấy và điều cậu mong muốn khác nhau, cậu sẽ làm thế nào? Chẳng nhẽ cậu sẽ ép buộc cô ấy làm điều cậu muốn? Như thế liệu có đúng không?

“... Không phải chuyện đúng sai!”

Haruhiro tách khỏi Alice. Shihoru đang khóc. *Tại sao cậu khóc, Shihoru? Tôi không biết. Dù tôi là đồng đội của cậu. Tại sao Shihoru lại khóc, tôi hoàn toàn không biết.*

“Kuzaku...! Thu hút sự chú ý của Shihoru!”

“Hả!? B... Bằng cách nào!?”

“Cách nào cũng được!”

“Nói như cậu... Ôi chết tiệt, thế thì này, Shihoru ơi, xem đây...!”

Người ta không thể biết được.

Cho dù có là đồng đội đi chẳng nữa, những điều không biết vẫn sẽ là không biết, và có khi không cần biết gì hết cũng chẳng sao.

Hành động nhanh tới nỗi mắt không theo kịp.

Kuzaku cởi bộ giáp ra. Biết là cậu ấy vốn cũng quen tay rồi, nhưng kể cả thế vẫn là một tốc độ kì dị. Không chỉ thế, cậu ấy còn cởi tuột hầu hết những thứ mình đang mặc trên người, với khí thế như thể muốn kéo toạc chúng ra.

“Hừm nư a...!”

Cậu ấy giơ hai cánh tay lên, bàn tay phải duỗi thẳng như thanh kiếm, cánh tay trái gồng lên nổi rõ bắp tay. Trọng tâm dồn vào chân trái, chân phải chỉ chạm đầu ngón chân xuống đất. Đây là một kiểu tạo dáng nào đó? Không rõ lắm, nhưng trông rất đỉnh.

Ý là cơ bắp.

Không, ấn tượng ban đầu rằng Kuzaku cao và gầy thì sau đó vẫn không thay đổi, nhưng hoá ra cậu ấy không chỉ cao, mà còn có một hình thể khá chuẩn đấy chứ? Haruhiro nghĩ cơ bắp cậu ấy lực lưỡng hơn người thường. Tuy nhiên...

Có phải trước đây cậu ấy không như thế này?

Cậu có cảm giác Kuzaku dường như đã cường tráng hơn trước. Nhưng không đến mức như thế kia đâu nhỉ?

Vòng ngực đó hẳn không ai có được. Cơ bắp vạm vỡ ở ngực đã rất khủng rồi, nhưng cái gì ấy nhỉ, cơ lưng gồng lên giống như đôi cánh mọc ra? Thân hình tam giác ngược là như thế kia hả? Không không, cơ thể con người sao có thể trở thành hình dạng đó? Là không thể còn gì? Cơ bụng cũng kinh dị luôn. Bụng xẻ rãnh sâu, trông như sáu múi có thể tháo rời ra ấy? Có thể luyện được chừng đó cơ bụng mà vẫn tạo thành hình tam giác ngược, là thế nào đây? Đại khái là, gì nhỉ, phần cơ hình thang cạnh cổ kia? Núi đấy à? Núi. Bình thường chúng đâu thể gồ lên cao tới mức này. Cánh tay thì chẳng cần phải nói. À mà không phải là không cần nói. To khiếp. To như bắp chân. Không, chân cậu ấy

còn kinh khủng hơn nữa. Gộp hết tất cả lại mà nói thì một chữ thôi: to đùng.

To quá mức.

Chiều cao chắc chắn không thay đổi, nhưng đây là một người khổng lồ.

Một gã khổng lồ cơ bắp.

Hơn nữa, cậu ấy gần như trần như nhộng.

Cậu ấy bị làm sao thế nhỉ?

Đã xảy ra chuyện gì mà cậu ấy lại thành như thế kia?

Haruhiro muốn hét lên hỏi Kuzaku mà mình biết đã đi đâu mất rồi. *Trả lại đây. Hãy trả lại cho tôi một Kuzaku không phải gã khổng lồ cơ bắp. Làm ơn đi.*

Vì bị bảo “xem đây” nên cậu đã trót nhìn, nhưng giờ cậu không muốn nhìn nữa. Thế nhưng, mắt cậu vẫn nhìn thấy. Cậu vẫn nhìn thấy cái thứ kia. Bắt buộc phải nhìn. Nó thực sự quá khủng.

Không phải chỉ Haruhiro. Mọi người đều vậy.

Shihoru cũng mở to hai mắt, miệng há hốc.

Cô không khóc.

Những giọt nước mắt lấp lánh ban nãy đã ngừng lại.

Mặc dù tớ buộc phải nhìn thấy hình ảnh quá ư lố bịch, nhưng làm tốt lắm, Kuzaku. Sự hi sinh của cậu? Mà có phải hi sinh không nhỉ? Hình như cậu ấy đang phô diễn một cách khá tự hào là đẳng khác? Nhưng trước hết, mình sẽ không lãng phí cơ hội này.

Nói vậy thôi, cậu không được phép nóng vội. Cậu nhấn chìm tâm trí xuống mặt đất, Stealth [Ẩn hình]. Giữ nguyên trạng thái ấy, cậu tránh đứng đối diện Shihoru, và nhanh chóng hết sức, nhưng không vội vàng, tiến lại gần cô. Cậu dự định sẽ lập tức rút lui nếu tình hình thay đổi. Cậu không nghĩ rằng “không còn cơ hội tiếp theo nào nữa, dù thế nào thì bây giờ mình cũng phải làm”. Cậu đã trở nên khá thuần thục trong việc kiểm soát tâm lý như thế này.

Còn khoảng hai mét.

Một mét.

Kuzaku gần như đã khoả thân hoàn toàn, tính ra cũng chẳng khác Shihoru là mấy. Không biết nếu chạm vào lớp nước mắt lấp lánh dính trên người Shihoru đang che đi vài chỗ thì sẽ ra sao. Dù Haruhiro có phần e ngại, nhưng chính Shihoru lại tỏ ra bình thản, và đã đến tận đây rồi thì không thể rút lui. Giây phút cuối cùng của cuối cùng, cậu vút bỏ hết sự thận trọng, ráng sức nhảy bổ vào Shihoru.

“Shihoru...!”

17. Hình dạng hoàn thiện của tôi [perfect_world]

gày xưa ngày xưa, ở một nơi nọ, có một cô bé cực kì xấu xí và rất, rất đáng thương.

Cô xấu quá...

Méo mó quá...

Cô gái bé nhỏ...

CÔ ĐƠN

Một cách đáng thương.

Lấp la, lấp lánh..., cô tuôn hai hàng lệ.

Lấp la, lấp lánh..., nước mắt chảy mãi không ngừng.

Khi khóc như thế, cô chẳng còn quan tâm đến bất cứ điều gì.

Dù vậy, những giọt nước mắt, lấp la, lấp lánh... vẫn tràn trề không dứt.

Thật lạ lùng, lạ lùng làm sao.

Chắc hẳn cô không còn quan tâm nữa, tại sao cô lại khóc?

Liệu... có phải... cô vẫn còn để tâm không?

Thế cho nên... cô bé vẫn đang khóc... lấp lánh, lấp lánh, lấp lánh...?

Hay biết đâu là vì lí do này?

Cô bé chắc hẳn... đã luôn tìm kiếm điều gì đó.

Thứ mà cô tìm kiếm, là gì?

(... Cái gì vậy? Cậu đang tìm kiếm cái gì...?)

Này, này, tớ cảm thấy, cái gì nhỉ, mình thiếu một điều gì đó, đúng thế, một điều gì đó. Tớ nghĩ là có lẽ bị thiếu ngay từ khi bắt đầu. Ý tớ là, vì tớ thiếu một điều gì đó, khiếm khuyết một điều gì đó, nên tớ mới luôn yếu thế, và đó là lí do tớ thành thế này, có phải không? Tớ nghĩ là từ lúc sinh ra tớ đã thế này rồi, bị một khuyết tật bẩm sinh nào đó, một thiếu sót, một mất mát, hay một chứng bệnh nào đấy. Nếu tớ nói ra, chắc chắn mọi người sẽ bảo: “Đời là thế mà. Ai cũng thiếu, hay khuyết một điều gì, đấy là chuyện đương nhiên.” Rồi họ sẽ làm khuôn mặt ra vẻ mình biết hết, trong khi rõ ràng họ chẳng hiểu tí gì về người khác cả. Tớ cảm thấy bất an, và sợ hãi việc mình cứ mãi khuyết thiếu thế này, sợ hãi đến không chịu được, tớ muốn trở nên hoàn thiện, tớ cảm thấy mình như một cái hố. Một cái hố mang hình dạng chính tớ. Nếu có một cái hố thì phải lấp nó đi, không sẽ nguy hiểm lắm. Nếu có người ngã xuống cái hố đó, họ sẽ khổ sở, ôi, tớ muốn lấp cái hố này. Nhưng cậu biết đấy, tớ cũng nghĩ rằng sẽ chẳng có ai ngã xuống hố cả, thật may mắn, không ai phải rơi vào cái bẫy mang hình hài của tớ, thật may mắn làm sao. Tớ phải nhanh chóng, nhanh chóng, nhanh chóng, nhanh chóng lấp đầy cái hố, cho nên, tớ, tớ đã quyết định, sẽ nhảy xuống cái hố đó. “E he! Đừng làm chuyện ngu ngốc!” Cậu sẽ nghĩ thế đúng không, cậu sẽ cười đúng không? Nhưng tớ không ngu ngốc, và đó cũng không phải chuyện ngu ngốc, đừng cười, đừng cười tớ, tớ nói thật lòng đấy, rất nghiêm túc, đây là chuyện quan trọng. Nếu tớ không làm thế này thì tớ có thể làm gì khác đây?

Không.

Không phải thế.

Sự thật là tớ biết. Tớ đã luôn biết từ đầu.

Cô bé tội nghiệp, chỉ muốn được yêu thương. Lí do cô bé bèo nhèo, méo mó, xấu xí không cách nào cứu vãn, suy cho cùng, đều là vì chẳng được ai yêu thương. Lòng bác ái, tình làng nghĩa xóm, tình yêu nhân loại, một tình bạn thân thiết, không phải những tình yêu như vậy, mà là một thứ mạnh mẽ hơn, sâu sắc hơn, tới mức mãnh liệt, nói cách khác, cô bé muốn một tình yêu

chỉ thuộc về một mình cô. Cô muốn được ai đó thì thầm vào tai rằng, bắt được em rồi, tôi sẽ không để em thoát nữa. Đương nhiên, nếu khoảnh khắc đó không kéo dài mãi mãi thì cô sẽ rất đau lòng.

Nếu như vậy, cô sẽ không còn là một cái hố nữa nhỉ? Cô sẽ không còn khuyết thiếu. Nhờ được yêu thương, cô bé sẽ trở thành một thứ hoàn thiện.

Ừ.

Tớ hiểu mà.

Rằng điều đó, không thể nào xảy ra.

Ai có thể yêu một cô gái xấu xí, kinh tởm, tham lam, mong muốn tình yêu một cách vô sỉ, tới mức có cả vạn cánh tay thò ra từ trong cổ họng chứ?

Nhưng tớ muốn được yêu.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ đi.

Yêu tớ...

“... Không thể được!”

Haruhiro nhảy ra, tách khỏi Shihoru. Cậu tự thấy nên khen ngợi bản thân vì đã không xô Shihoru ngã lăn kềnh.

Shihoru đang ngồi bệt dưới đất, hai chân tạo thành hình chữ M, nhìn đăm đăm lên bầu trời chấm bi với đôi mắt vô hồn. Cô vẫn chưa khóc. Nhưng chắc chỉ là vấn đề thời gian thôi. *Hoá ra là vậy.*

Cho dù là đồng đội, những điều không biết vẫn sẽ không thể biết. Chuyện này cũng vậy, Haruhiro là thủ lĩnh tổ đội, nhưng cậu cũng hoàn toàn không biết.

Tớ muốn được yêu. Hãy yêu tớ đi.

Đối với Shihoru mà nói, đây là ước nguyện duy nhất, quan trọng tới mức không thể thay thế bằng bất cứ thứ gì.

Shihoru là đồng đội, cũng là bạn Haruhiro. Cô là người rất quan trọng, nhưng vẫn là không thể. Cảm xúc mà Haruhiro có với Shihoru dù nghĩ thế nào đi nữa vẫn không phải thứ có thể gọi là tình yêu. Và chắc chắn cũng không thể có chuyện tình yêu tự dưng sinh ra ngay khi cậu quyết định sẽ yêu để cứu Shihoru. Cậu cũng không thể giả vờ yêu được. Đó chỉ là hàng nhái. Chắc sẽ lộ ngay thôi, còn thứ Shihoru mong muốn là hàng thật. Đương nhiên, Shihoru cũng có quyền lựa chọn đối tượng. Chắc gì cô ấy đã chọn Haruhiro. Mà ngộ nhỡ điều đó có xảy ra, Haruhiro cũng không yêu Shihoru theo cách đó.

Chưa hết, giả dụ Haruhiro yêu Shihoru thật, và Shihoru cũng chấp nhận điều ấy.

Shihoru sau khi được cứu sẽ ra sao?

Nếu Shihoru là một trickster đã rơi vào bóng tối, chẳng phải cô ấy cũng sẽ có kết cục giống Nui sao?

Không được.

Lựa chọn thế nào cũng không được.

“... Xin lỗi nhé, Shihoru, tớ không thể...”

Shihoru quay mặt về phía cậu.

Nét mặt cô vẫn không có biểu cảm gì.

Ánh mắt Shihoru tập trung vào Haruhiro.

Thứ đang phát sáng nơi khoé mắt, những giọt nước mắt đang thật sự toả sáng lấp lánh, ứa ra.

Ngay sau đó.

Ánh mắt Shihoru di chuyển. Ở chếch phía sau Haruhiro có ai đó.

“Để cả tôi thử nữa.”

Chẳng cần phải quay lại nhìn để xác nhận.

Setora đã tiến đến bên cạnh Haruhiro. “Nếu thuận lợi thì sẽ là một sự an ủi.”

Cô nói “thử” là thử cái gì?

Trước khi cậu kịp hỏi, Setora đã đưa khối cầu đang nắm chặt bằng cả hai tay ra và hét lên: “... Enba!”

Shihoru dần biến thành Enba, à không, sự thay đổi đó kết thúc nhanh như chớp, cứ như thể Shihoru và Enba đã đổi chỗ cho nhau.

Enba to lớn hơn Shihoru, nhưng cái tư thế đang ngồi thì là một.

Shihoru đã biến thành Enba.

Haruhiro thả lỏng, ngồi thụp xuống ngay tại chỗ. Cậu ngược nhìn Setora.

“... Tại... ơ? Gì...?”

Setora thở ra một hơi dài, rồi gí quả cầu sát mũi Haruhiro.

“Cậu nghĩ là gì?”

“... Nguy hồn khí, đúng không? Cô đã lấy nó ra từ bên trong Enba...”

“Phải. Nguy hồn khí phải ở bên trong người nhân tạo mới có tác dụng. Tuy nhiên, không rõ tại sao tôi lại có thể cho Enba xuất hiện, trong khi nguy hồn khí thì tôi vẫn đang cầm.”

“Tôi không hiểu...”

“Tôi cũng chỉ đang đưa ra giả thuyết thôi, không có bằng chứng. Có điều, Enba này vừa giống lại vừa khác với người nhân tạo Enba mà tôi đã làm ra.”

“Đó là nhờ ma thuật của cô.”

Alice bước tới, vác cái xẻng trên vai. Kiichi cũng đi theo.

Có vẻ nhóm Io vẫn đang cảnh giác. Cả ba người đều nấp phía sau chiếc gương của Tonbee, chỉ thò mỗi khuôn mặt ra nhìn. Merry đứng ở rìa ngọn đồi, không tiến lại gần. Ahiru cũng tương tự.

Kuzaku trông mơ mơ màng màng, vẫn trần như nhộng. Không, cũng không đến nỗi.

“... Mặc đồ vào xem nào?”

“A, đúng rồi nhỉ, ưm...”

“Cơ thể đó cũng... Ra vậy. Là ma thuật của Kuzaku à? Cường hoá bản thân. Narcì...”

“Có vẻ là vậy. Dù xấu hổ ghê...”

“Hay phải nói là đáng ghen tị chứ.”

“Ủa ủa? Chỗ nào cơ? Mà ma thuật của Haruhiro là gì thế...?”

“Của tớ hả...? Khoan, trước đó ta cần...”

“Đứng lên, Enba.”

Setora ra lệnh, và Enba chậm chạp đứng lên, đúng hơn là đứng lên với động tác hơi đơ cứng. Hay chỉ là Haruhiro tưởng tượng ra?

Cậu nghe thấy tiếng gì đó. Tiếng gì đó giống tiếng người, phát ra từ bên trong Enba.

Đúng hơn, chính là tiếng người.

Haruhiro nhẹ nhàng lại gần Enba. Cậu hơi cúi xuống, thử áp tai vào ngực Enba.

“... hông... còn... không... hông... hông đâu... phư phư... thế nào cũng... nhỉ...”

“Đây là... tiếng của Shihoru à? T... Tức là...”

Ở bên trong ư? Không phải Shihoru đã biến đổi thành Enba. Mà là Shihoru đang ở bên trong Enba.

“Một thứ ma thuật hiếm có đấy.”

Alice hết nghiêng nửa thân trên sang hai bên rồi lại nheo mắt, quan sát Enba chăm chú. Sau đó, Alice khịt mũi.

“Nhưng chắc cũng giống của tôi với Ahiru, là Philia nhỉ? Cái gì ta? Thứ cô đang cầm trên tay. Nguy hồn khí? Một thứ cô khá là trân trọng, đúng không? Mà cô tên là Setora nhỉ?”

“Ừ... Mà cũng đúng. Đây là bản thể của Enba. Nếu tới nguy hồn khí cũng bị phá huỷ thì Enba sẽ không thể quay trở lại. Đối với tôi, Enba là chỗ dựa tinh thần.”

“Chính vì thế nên cái nguy hồn khí đó đã trở thành cội nguồn ma thuật của cô. Vậy là từ trước đến giờ, cô luôn nhét nguy hồn khí vào bên trong cái thứ gọi là người nhân tạo, phải không nhỉ, cái thứ giống như Frankenstein ấy. Cảm giác giống như một trái tim nhân tạo?”

“Nguy hồn khí giống như vật thể kết hợp cả trái tim và bộ não. Tuy nhiên, tôi nghĩ cứ hiểu như vậy cũng không sao.”

“Thế nhưng, nguy hồn khí lại đang nằm trong tay cô. Vậy, bên trong Enba có gì?”

Hiện giờ thì bên trong đang có Shihoru. Thế còn trước đó?

Haruhiro nghiêng đầu.

“... Trống rỗng ư?”

Setora đặt tay lên vai Enba.

“Tôi giả định như vậy. Cho dù Enba có được tái hiện lại thông qua một sức mạnh nào đó vượt quá tầm hiểu biết của con người, bởi vì tôi đang cầm nguy hồn khí trong tay, nên nó chỉ là một cái vỏ vô hồn... Nó đã được chế tạo rất tốt. Tuy nhiên, chỉ riêng việc tạo ra các cơ quan nội tạng của người nhân tạo cùng các tính năng của chúng đã cực khó về mặt kĩ thuật rồi, kể cả có thành công đi nữa, nếu không có nguy hồn khí, chắc chắn nó vẫn không thể hoạt động. Thứ không thể hoạt động đã hoạt động được, nên ta cũng có thể loại bỏ suy nghĩ ‘đương nhiên phải có thứ tương ứng bên trong’.”

“Cô đã cho Shihoru... vào trong Enba...”

“Ít nhất là bây giờ, cô ta dường như chịu ngoan ngoãn ở yên bên trong một người nhân tạo trống rỗng. Mặc dù có lẽ chẳng mấy chốc cô ta sẽ lại chui ra.”

Alice nói một điều thật khó nghe. Nhưng mọi chuyện hẳn là như vậy.

“Tức là có lẽ chỉ được tạm thời thôi nhỉ...”

“Xin lỗi nhé, Haru.”

Setora quay sang Haruhiro và cúi đầu. Bên cạnh cô, Kiichi cũng gục đầu xuống.

“Tôi chỉ nghĩ được đến mức này thôi. Khó có thể nói là sẽ thành công, cũng chẳng dựa trên kế hoạch gì. Sau đây nên làm thế nào, tôi cũng không có ý tưởng gì cả.”

“Không, thế là đủ rồi... Quá đủ.”

Haruhiro thở mạnh ra. Khi cậu định đứng dậy, Alice chìa tay ra giúp. Haruhiro nắm lấy bàn tay đó với vẻ biết ơn và để Alice kéo mình đứng dậy.

“Không có chi.”

“... Tôi còn chưa nói cảm ơn mà.”

“Ờ biết thế...”

Haruhiro vừa gãi đầu vừa đưa mắt nhìn các đồng đội.

Setora và Kiichi vẫn đang cúi đầu ủ rũ. Kuzaku xem ra đang gặp khá nhiều rắc rối khi mặc lại bộ giáp lên người. Vì cơ thể cậu

ấy đã trở nên vạm vỡ quá đà, bộ đồ chắc là chật lắm. Merry đang nhìn đầu đó xa xăm, có vẻ có điều cần suy nghĩ. Mặc dù thế cũng chẳng sao, nhưng thế này hình như hơi xa cách quá? Có phải cô ấy né tránh cậu không? Nhưng cậu nghĩ mình cũng chưa làm gì để bị ghét cả. Vì ở xa nhau nên chắc chắn là cậu không thể làm gì. Không biết Shihoru ra sao bên trong Enba đang đứng lặng yên một chỗ. Cậu muốn xác nhận, nhưng cũng lại không muốn vụng về mà kích động cô.

“Chuyện của Shihoru sẽ không sao đâu.”

Haruhiro cố tình nói dứt khoát. Thực tế thì ngay lúc này, cậu chẳng thể làm được gì, trong đầu chỉ nảy lên những phương án ở mức độ “có lẽ, may ra sẽ xoay sở được”. Thế thì cái gì không sao kia chứ?

Còn một vấn đề nữa là liệu có thể tin tưởng Ahiru và đội quý cô Io không. Năng lực chiến đấu của cả nhóm liệu có đủ? Vấn đề thì nhiều, và việc giải quyết tất cả có lẽ là không thể.

Nhưng dù vậy, cậu đã tìm được tất cả mọi người.

Vì các thành viên đã tập hợp đông đủ, nên việc phải làm cũng rõ ràng rồi.

Haruhiro đưa mắt tìm tháp sắt Thiên Đường. Căn cứ vào vị trí đường thẳng đứng vươn cao từ mặt đất, có thể xác định được đại khái phương hướng của rừng Son.

Chặng đường dù có khắc nghiệt, dù có vô lí, dù có dài dằng dặc, thì ở đó vẫn có lâu đài. Có nhà vua. Và có cánh cửa.

18. Đôi khi phải trở nên tàn nhẫn [the_cruel]

Choiri là làm thế nào để tới gần nhà vua.

Sức mạnh của nhà vua, thứ ma thuật đó không chỉ chưa rõ ràng mà là hoàn toàn bị bao trùm trong bí ẩn. Nó là Narcis, Doppel, hay Philia? Có vẻ không phải Resonance, nhưng tóm lại, ngay đến chủng loại còn chưa xác định.

Tạm thời, cả bọn biết việc những người bị nghiền nát bởi nhà vua sẽ biến thành cái bóng. Theo Io, đồng đội của cô là chiến binh Katazu đã bị biến thành bóng trong lần đầu gặp nhà vua. Katazu cao hơn Kuzaku, cơ thể cũng rắn chắc hơn, nhưng nhà vua đã nghiền nát anh ta như giẫm một con bọ. Nếu đúng như vậy, người ta sẽ hình dung nhà vua phải to lớn gấp đôi Katazu, tức là cao khoảng bốn mét. Nhưng Alice với Ahiru kể rằng nhà vua tuy có cao lớn nhưng thể hình không đến mức hơn hẳn người thường, và kể cả thế thì khi nhà vua giẫm ai đó, cảm giác như ông ta không chỉ cao bốn mét, mà phải là mười mét. Có thể coi đó là do hiệu ứng của ma thuật.

Ngoài việc biến kẻ khác thành bóng, nhà vua có thể dễ dàng giết cả người lẫn mộng ma. Khi làm vậy, ông ta đâm, đá, tóm lấy nạn nhân rồi xoắn vặn, xé rời. Không nghi ngờ gì, sức mạnh của ông ta rất lớn. Vậy suy ra ông ta sở hữu ma thuật cường hoá bản thân Narcis giống như Kuzaku, và có vẻ hắc ám kị sĩ Gomi trong tổ đội quý cô Io cũng thế? Không, thế thì lại không giải thích được sức mạnh của ông ta khi biến con người thành cái bóng bằng cách giẫm lên họ.

Không có dấu hiệu của bất cứ thứ gì luôn luôn được nhà vua mang theo bên mình. Tức là cũng không phải Philia. Vậy suy ra là Doppel à?

Nhóm Haruhiro băng qua tháp sắt Thiên Đường, hướng về phía rừng Son.

Mặc dù những cái bóng có thể rời lâu đài để bám đuôi bầy tôi của nhà vua, chúng không tự ý lang thang bên ngoài lâu đài. Ahiru cũng như đội Io đều đã cắt đuôi xong những cái bóng bám theo mình. Cho tới khi vào bên trong lâu đài, họ không cần phải lo về sự giám sát của những cái bóng, vì thế, mọi người di chuyển cùng nhau thành một nhóm. Do những người có ma thuật hùng mạnh đang tập trung lại với nhau nên lũ mòng ma chẳng dám lại gần.

“Nếu nói về Doppel thì có Suzuki này, và...”

“Của tớ là đây.”

Merry giơ cây trượng lên cho mọi người nhìn.

“Tôi chỉ mới thấy cô dùng nó để đánh chết đám quái vật thôi.”

Thái độ Setora đang cùng Enba cười trên lưng Kiichi dành cho Merry có chút lạnh lùng. Từ đầu họ cũng chẳng thân thiện với nhau cho lắm, nhưng rõ ràng cả hai đã đồng hành trong toàn bộ thời gian ở Parano, lẽ ra phải thân nhau hơn đôi chút mới phải. Có phải đã xảy ra chuyện gì khiến cho mối quan hệ của họ xấu đi?

“Vì Setora, Kiichi và Enba đã bảo vệ tôi mà.”

Mặc dù vậy, Merry thỉnh thoảng lại cười với Setora, điều đó khiến Haruhiro không hiểu lắm.

“... Tôi không thể để cô dựa dẫm vào Enba nữa.”

“Cũng không sao. Mọi người đều ở đây rồi...”

Merry đột ngột quay sang Haruhiro bảo “nhỉ?” và mỉm cười.

“A... Ừm, thì, chuyện đó... tớ nghĩ vậy. Ờ...”

Cậu luống cuống. Cậu muốn đấm cho Kuzaku đang nhếch mép cười bên cạnh một cái. Tuy nhiên, cậu sẽ không làm vậy. Không, nhưng quả nhiên có gì đó là lạ ở Merry. Đôi khi cô rất khách sáo, rồi lại đột ngột cư xử thế này. Cứ có gì sai sai ấy.

“Mà nhân tiện, Bossari này.”

Io, người đang cùng Gomi và Tonbee đi cách tụi Haruhiro một đoạn, vừa vuốt tóc ra phía sau tai vừa nói. Bossari có vẻ là Kuzaku. Trước khi trở thành chàng trai cơ bắp, Kuzaku trông cũng hơi uể oải, lơ đãng thật. Nhưng mà Bossari ư...?

“Tại sao người không ở cạnh chủ nhân là ta mà lại đi gần tên Usuraboke^[10] mắt ngái ngủ kia thế hả?”

“... Ày, trước đây, cô có thể thôi cái kiểu gọi thủ lĩnh của bọn tôi như thế được không?”

“Hắn trông như một Usuraboke với ta, nên ta sẽ gọi hắn là Usuraboke. Đương nhiên là chẳng có vấn đề gì cả!”

“Không phải ‘người có vấn đề gì với việc đó?’ mà nhảy thẳng sang ‘chẳng có vấn đề gì cả’ ư? Nghiêm túc nhé, tính cách của cô thật là...”

“Nàyyyyy Bossari! Người đang trả treo với quý cô Io đấy à? Thật không thể tha thứ được! Không thể tha thứ!” Tonbee hét lên.

“Phải đời! Người muốn bị giết ư, Bossari?”

Tonbee và Gomi không chỉ gào thét mà trông như thể sẵn sàng nhảy bổ vào Kuzaku bất cứ lúc nào. Thật đau đầu.

“... Ngừng việc cãi nhau đi được không? Tôi thấy giờ không phải lúc...”

“Người lắm lời quá!” Tonbee la ầm lên. “Ta không cần biết người là Harumaki^[11] hay Hello Miki hay cái quái gì, nhưng bọn ta sẵn lòng tiễn người theo hắn!”

“Đừng có đùa với tổ đội quý cô Io!” Gomi thêm vào.

“Không, nghe này, anh có thể gọi tôi là Harumaki, hay bất cứ cái gì, nhưng...”

“Không được đâu, Haruhiro! Haruhiro là Haruhiro kia mà?”

“... Kuzaku, cậu cũng đừng kích động. Tự đứng lại phiên thêm.”

“A, tớ không cố ý! Tớ không hề muốn ngáng chân Haruhiro.”

“Tình huống này ngớ ngẩn quá, làm tôi chợt muốn thêm dầu vào lửa.”

Alice cười khúc khích. Haruhiro nghĩ rằng chưa cần Alice thêm dầu thì mọi thứ đã cháy rừng rực rồi, tuyệt đối đừng có mà làm thế. Cậu nhìn sang Ahiru và Setora, những người vẫn đang đi trong im lặng, như thể muốn nói đó không phải chuyện của mình, và cậu nghĩ là họ đúng. Ừ, phản ứng ấy rất có lí với bọn họ, nhưng còn Merry thì sao? Cô ấy đi bên cạnh chú nyaa Kiichi đang chờ Setora và Enba trên lưng, hoàn toàn không hề nhìn sang phía cậu. Cứ lạnh lùng sao sao ấy. Ngoài ra, cảm giác khó chịu này là gì đây? Có điều gì đó kì lạ, nhưng cụ thể là gì? Nhưng mà thôi, tạm bỏ qua chuyện đó.

“... Đúng rồi. Io... cô Io, ma thuật của cô là gì vậy?”

“Nhìn mà không biết à?”

“Chắc là... không... Nếu biết thì tôi đã không hỏi...”

“Vẻ đẹp này. Không phải là chuyện hiển nhiên sao?”

“Ờm, tóm lại là tôi vẫn không hiểu lắm...”

“Mắt người không chỉ ngái ngủ, mà còn hồng rồi ư?”

“Không, ừm, tôi chỉ hiểu cô... Io đang nói là... cô rất đẹp?”

“Sai. Ta đẹp tới mức chưa từng thấy trong lịch sử loài người. Sửa lại đi.”

“... Đẹp tới mức chưa từng thấy trong lịch sử loài người, phải rồi... nhưng đó là ma thuật ư? Có đúng không... nhỉ...”

“Narci có thể thay đổi ngoại hình còn gì?” Alice - người chỉ thỉnh thoảng mới tốt bụng - ném cho Haruhiro một chiếc phao cứu sinh.

“Kuzaku, hay là Bossari ấy nhỉ? Cậu ta đã thay đổi đáng kể vì nó đó thôi? Còn lại thì... đúng rồi, còn một khả năng nữa là Doppel. Nói đơn giản nhé, Doppel là ma thuật tạo ra phân thân.”

“Như ông Suzuki nhỉ?”

“Ừ. Doppel của người đó là một con chim trông giống vẹt đuôi dài. Ông ấy bị chứng sợ hãi khi gặp người khác và không thể nói chuyện mặt đối mặt. Vì vậy, bản thể của ông ta luôn trốn ở đâu đó.”

“... Bản thể của... cô Io là...”

Haruhiro nhìn quanh. Khu vực này là một đầm lầy nông với những loài cây (hoặc nấm, cậu cũng không rõ) có hình dáng như những chiếc thìa bạc mọc lên khỏi làn nước tím nhạt đục ngầu. Có Ahiru, có Setora và Enba trên lưng Kiichi, có Merry, có Io, Tonbee và Gomi, có Haruhiro, có Kuzaku, và cuối cùng là Alice. Không có bóng người nào khác.

“Tôi không... thấy gì cả.”

“Ngoài ta ra làm gì có sự tồn tại nào vô tiền khoáng hậu được như ta?”

Io khịt mũi một cách giận dữ và quay mặt đi. Tonbee và Gomi la lên, phải rồi phải rồi, đúng đỏi đúng đỏi, ồn ào kinh lên được.

“Ma thuật của cô nàng đó,” Alice nói, chỉ mũi xẻng vào tụi Setora, “rất thú vị. Tôi nghĩ thế này. Có lẽ bản thể không nhất thiết phải ở bên ngoài Doppel. Nó chỉ cần chui vào bên trong là đủ. Như chui vào bộ đồ hoá trang toàn thân ấy.”

“Nh... Nhảm nhí!”

Io đột ngột rảo bước. Trong lúc Io sải những bước dài, làm đám nước màu tím nhờ nhờ văng tung toé, Tonbee và Gomi vừa kêu gào “Quý cô Io! Quý cô Io!” vừa rối rít đuổi theo cô.

“A, nhắc mới nhớ...”

Theo lời Kuzaku, Tonbee đã kể cậu ấy nghe khá chi tiết về cuộc gặp gỡ đầu tiên với Io. Gã miêu tả cô ta trông nhỏ nhắn, hoặc là rất, rất nhỏ con, đại loại vậy.

“Io không thấp bé đến thế, nên lúc đó tôi thấy có chút ngạc nhiên. Nhưng Tonbee cứ tiếp tục lải nhải, nên tôi bỏ qua cho xong chuyện.”

“... Trong trường hợp đó, có thể ma thuật của nhà vua cũng là Doppel và người thật thì ở bên trong chăng?”

“Không thể nói là chắc chắn không như thế.”

Alice có một điểm vướng mắc liên quan tới nhà vua.

“Tên khốn chết tiệt ấy có ngoại hình trông như một ông chú già.”

“Ừ. Tôi chỉ mới gặp một lần, nhưng thấy ông ta ăn mặc rất có phong cách, như kiểu đàn ông hư hỏng.”

“Còn nữa, lão ta tự gọi mình là vua và có thể làm bất cứ điều gì lão muốn. Một kẻ như vậy thường sẽ lập một hay hai dàn hậu cung, đúng không?”

“À à. Phải lập chứ. À không, không phải tôi nhé. Đâu nhỉ, tôi nghĩ tôi có khả năng làm thế. Nếu tôi được làm vua thì có thể lắm, nói sao đây? Tôi sẽ mất kiểm soát bản thân ngay tắp lự.”

“Trời ạ, cậu thành thật quá, Kuzaku...”

“Nói dối Haruhiro có ích gì? Tớ luôn luôn muốn thành thật trước mặt Haruhiro.”

“Làm ơn đừng gọi tên tớ nhiều như thế...”

“Humm, tại sao? Haruhiro là Haruhiro còn gì?”

“Cứ ngại ngại thế nào ấy...”

“Cậu đào hoa ngoài sức tưởng tượng đấy nhỉ?”

Alice trêu cậu. Hay nói đúng hơn là cười đùa cậu.

“Dù sao thì có vẻ tên khốn chết tiệt kia không có hứng thú với phụ nữ theo cách đó. Hắn có thể giết họ, nhưng sẽ không làm nhục. Nếu đó là Doppel thì *con người bên trong* có thể trông sẽ hoàn toàn khác.”

“Ví dụ như một người phụ nữ, một ông già khú đế, hoặc ngược lại, một đứa trẻ?”

“Một đứa trẻ hở?”

Alice thì thầm, rồi im lặng. Chắc Alice đang nghĩ “cũng có khả năng đó”.

Nếu hình dung nhà vua là một đứa trẻ sống sót ở Parano, sẽ có vài điểm không thể giải thích. Nhà vua đang bảo vệ cánh cổng dẫn tới thiên đường. Nếu hắn ta là một ông già và không mong chờ gì ở thế giới này nữa thì đã đi một nhẽ, nhưng liệu một đứa trẻ, với cả cuộc đời phía trước sẽ cố lưu lại Porano như thế hay sao? Có vẻ nó sẽ mở cửa bước sang phía bên kia để tìm cách trở về.

Còn nếu nhà vua là một ông già khú đế? Thủ tướng tượng Haruhiro đã bảy, tám mươi, đi lang thang ở Parano, có được ma thuật mạnh mẽ và trở thành một vị vua. Liệu cậu có bất chấp tất cả để trở về? Dù gì, nếu ở lại Parano, cậu sẽ có thể tiếp tục làm vua mãi mãi.

Grimgar có những quy tắc của nó, Darunggar cũng có luật lệ riêng. Điều tương tự cũng xảy ra ở Parano. Haruhiro tới từ Grimgar nên mới có thể cảm thấy lạ lẫm, nhưng trong thế giới này, mọi người đều có thể dùng ma thuật. Song nếu các quy tắc của Parano không áp dụng được vào những thế giới khác thì sao? Nếu thiên đường là một thế giới khác, nhà vua có thể sẽ không còn sử dụng được thứ ma thuật đã giúp ông ta trở thành vua.

Hiện tại, theo phán đoán của Haruhiro, nhà vua hoặc là một ông già, hoặc là một đứa trẻ. Ông ta không muốn rời Parano vì có nguy cơ mất đi sức mạnh tuyệt luân của một vị vua. Nếu cứ ở lại Parano, ông ta có thể tiếp tục trị vì trong vai trò người thống trị.

Tàn tích số bảy đã gần kề.

Haruhiro thấy cả bọn giống như đang tiếp cận một tổ ong vò vẽ, một đồng lỗ mà nhìn từ xa ngoài cụm “thấy gớm” ra không có ngôn từ nào mô tả nổi. Chuột chũi bảy màu là kẻ đã đào toàn bộ số lỗ ở Tàn tích số bảy và gọi nơi này là nhà, về cơ bản không bao giờ xuất hiện trước mặt ai, nhưng có thể được coi là một người hầu có thâm niên của nhà vua. Từ bây giờ, họ sẽ cần chút khả năng diễn xuất.

“Setora... Enba sao rồi?”

“Xem chừng chưa có vấn đề gì.”

Setora trả lời ngay, áp tai vào ngực Enba. Cô giữ nguyên bộ dạng đó một lúc.

“Thực ra là im lặng đến đáng lo.”

Bọn Haruhiro quyết định chia làm hai nhóm, trong lúc hành động vẫn không ngừng cầu nguyện sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Haruhiro, Kuzaku, Merry, Setora, Kiichi và Enba với Shihoru bên trong sẽ đóng giả làm những bầy tôi mà Io đã thu thập từ khắp nơi về. Cô ta từng thử cho Kuzaku thể trung thành với nhà vua trước đây, nên lần này chắc cũng không sợ thiếu tự nhiên nữa.

Tiếp đó, Ahiru sẽ mang Alice tới chỗ nhà vua... Hắn làm ra vẻ đưa Alice theo, còn thực tế là bị Alice đánh bại và buộc phải phục tùng. Hắn sẽ diễn theo kịch bản bị đe dọa và buộc phải dẫn Alice vào bên trong lâu đài Elephant.

Tình cờ là hình như Io cũng phát hiện ra Leslie Camp, mở cánh cửa ở đó và đến được Parano. Ngoài Tonbee và Gomi, cô ta còn có thêm các đồng đội khác có tên Katazu, Tasukete và Jam nữa. Pháp sư Jam đã bị lũ mộng ma lôi đi, rồi biến thành nửa người nửa quái vật giống như Kejiman, sau đó bị hạ gục bởi Io và những thành viên còn lại của tổ đội. Chiến binh Katazu bị biến thành cái bóng. Đạo tặc Tasukete thì bị nhà vua bắt và giam trong tù.

Katazu đã bị biến thành cái bóng thì khó mà giúp được, nhưng nếu có thể, họ muốn cứu Tasukete. Cái tên Io đặt cho Tasukete rõ ràng liên quan tới cách anh ta luôn miệng kêu gào: “Cứu tôi với!”

Nhà tù vốn dĩ nằm ở tầng dưới của lâu đài. Alice bị nhà vua đối xử như một tên hề, sau quá nhiều lần nổi loạn và sẵn sàng chết vì điều đó, Alice cuối cùng đã bị ném vào ngục. Vì sao Alice lại có thể vượt ngục thành công?

Một lí do là vì nhà vua đã đánh giá thấp Alice. Alice đóng vai một cô công chúa bất lực, chẳng thể làm gì ngoài việc cố tỏ ra mạnh mẽ, cốt để ông ta nghĩ vậy. Nhờ thế, nhà vua thậm chí còn chưa từng lấy đi chiếc xẻng của Alice.

Lí do còn lại là vì nhà vua không thể để mắt tới nhà ngục ở tầng dưới. Bất kể ông ta có thiếu cảnh giác đến mức nào, nếu Alice tiến hành vượt ngục ngay trước mắt ông ta thì không đời nào ông ta để lọt.

Hơn nữa, bản thân lâu đài hồi ấy cũng nhỏ hơn rất nhiều so với hiện nay, rừng Son trước đây cũng hẹp. Đó chính là lí do bằng cách nào đó Alice đã thoát được ra.

Sau vụ đấy, nhà ngục được chuyển vào bên trong căn phòng của nhà vua. Lâu đài giờ đã khác hoàn toàn hồi Alice còn ở đó và rừng Son biến thành một ổ đầy những mộng ma hung ác ngoài sức tưởng tượng. Nếu

không đi qua Tàn tích số bảy, tức là tổ Chuột chũi bảy màu, thực tế là họ còn chẳng thể ra vào lâu đài được.

Io dẫn Haruhiro và những người còn lại đặt chân vào tổ Chuột chũi bảy màu. Lỗ trong tổ là đường hầm với đường kính khoảng ba mét. Xét về tổng thể, đường hầm sẽ luôn nhô lên hoặc chúc xuống, vặn sang trái, uốn sang phải. Chẳng có chỗ nào thẳng thớm và bằng phẳng cả. Theo Io, những cái lỗ trong tổ sẽ dẫn tới bất cứ đâu Chuột chũi bảy màu muốn. Chỉ khi Chuột chũi bảy màu quyết định cho ai đó đi qua thì họ mới tới được lâu đài, bằng không, họ sẽ phải lang thang mãi mãi.

“Nhóm... cô Io, lúc đầu đến gặp đức... vua như thế nào vậy?” Haruhiro hỏi.

“Có một bảy tôi khác của nhà vua, không phải cái gã tên Ahiru kia, dẫn đường. Katazu và Tasukete đã... nói những lời ngạo mạn trước nhà vua và thành ra như thế. Người bảy tôi đó cũng... buộc phải chịu trách nhiệm. Vì làm nhà vua nổi giận, ông ta bị biến thành cái bóng. Ta cũng nhắc nhở các người luôn. Mẹo để sống sót ở đây là làm cho nhà vua thích, hiểu chưa?”

Do không rõ Chuột chũi bảy màu đang nghe từ đâu, nên Io phải đóng vai bảy tôi của nhà vua. Nhưng liệu có thật thế không? Io có thể phản bội và bán đng tội Haruhiro cho nhà vua. Haruhiro chưa biết Io đủ rõ để khẳng định cô ta sẽ không làm thế.

Ahiru cũng rất đáng nghi. Nếu hần thú nhận toàn bộ kế hoạch với nhà vua, hần có thể nhận được phần thưởng và đòi lại tự do cho Yonaki Uguisu. Liệu có phải Ahiru chỉ đang đánh lừa Alice và Haruhiro để bám víu lấy hi vọng đó?

Một khi bắt đầu nghi ngờ thì sẽ chẳng bao giờ có điểm dừng. Vì vậy, bất kể mọi việc có thể nào đi nữa, chuyện Haruhiro cần làm cũng chỉ có một mà thôi.

Ra khỏi đường hầm dài dằng dặc, cả nhóm bước vào một đại sảnh với trần nhà cực cao. Sàn làm từ đá cẩm thạch hay gì đó, được kì cọ sáng bóng tới mức phản chiếu lại hình ảnh tụi Haruhiro như một tấm gương. Những cái bóng xuất hiện đó đây, di chuyển không ngừng nghỉ.

Những cái bóng này chỉ đang nhớn nhoe đi lại lung tung, hay thực sự di chuyển theo một hướng nhất định nào đó? Không rõ lắm. Tuy nhiên, có một cái bóng đi theo tụi Haruhiro.

Io đánh mắt về phía cái bóng đó đúng một lần. Có lẽ đấy là Katazu. Nhìn ánh mắt của cô, Haruhiro chợt nghĩ rằng mọi chuyện sẽ ổn. Cô ấy sẽ không phản bội họ. Hay nói đúng hơn, nếu có bất cứ cơ hội nào đánh bại nhà vua, kẻ đã làm đồng đội cô nên nông nổi này, cô ấy sẽ không đời nào bỏ lỡ.

Khu vực này rộng như đại sảnh, nhưng có vẻ chỉ là một hành lang. Có một nhà hát kịch hình tròn ở phía trước. Không, chỉ là nó có cấu trúc phân thành nhiều bậc dạng đường tròn đồng tâm, nhưng lại không có ghế cho khán giả, nên không phải là một nhà hát kịch. Ở chỗ thấp nhất có một khu vực bằng phẳng giống như sân khấu và nằm tại chính giữa là một cột hình trụ đứng vươn mình.

Bên trong cột là thang máy. Từ bên ngoài không nhìn thấy gì, nhưng vì một lí do nào đó, một khi đã vào bên trong lại có thể nhìn thấy bên ngoài. Setora và Enba trèo xuống khỏi lưng Kiichi. Đó là một chiếc thang máy to, rộng rãi. Ngay cả khi Setora, Kiichi, Enba với Shihoru bên trong, Kuzaku, Merry, Io, Tonbee, Gomi và cuối cùng là Haruhiro đã đi vào, vẫn còn rất nhiều chỗ trống.

Chiếc thang máy bắt đầu di chuyển.

Nó nhanh chóng đi lên.

“Chẳng có gì ngoài bóng trong cái lâu đài này nhỉ..

“Hầu hết đều từng là bầy tôi của nhà vua đấy.”

Tông giọng của Io nghe khô khốc lạ lùng. Nhà vua hẳn là người thống trị toàn Parano. Ít nhất, không một ai khác duy trì được quyền lực như ông ta. Nhưng chính xác thì nhà vua đang cai trị cái gì? Liệu có ý nghĩa gì khi thống trị một đất nước chỉ toàn là bóng?

Chiếc thang máy hoá ra không chạy lên chạy xuống. Chỉ một lát sau, nó bắt đầu di chuyển một cách thô bạo theo cả bốn hướng trước sau trái phải, Haruhiro quá bất ngờ nên suýt ngã chống kênh, may mà được Kuzaku đỡ lại.

“... Cảm ơn nhé.”

“Có gì đâu! Tớ là người có kinh nghiệm mà.”

“Vậy thì phải nói chứ, trời ạ...”

“Chà, chuyện đó thì nghĩ mà xem, im lặng là vàng? Đúng câu đó chưa nhỉ?”

“Vàng nào...?”

Haruhiro lén quan sát tình hình Merry. Merry đang tựa lưng vào bức tường trong suốt, khuôn mặt không lộ một nét biểu cảm nào, như thể cô ấy đang đeo một chiếc mặt nạ tạc theo hình dáng khuôn mặt của chính mình.

Cô ấy không phải Merry thật. Suy nghĩ ấy thoáng qua đầu cậu.

Không thể nào. Nhưng đây là Parano. Không, thậm chí cả ở Parano, cũng không thể xảy ra chuyện đó.

Vì không chấp nhận được nên nó là không thể. Có lập luận như thế được không?

Hiển nhiên là không rồi. Đó chỉ đơn giản là mong ước của cậu.

Cậu bắt đầu cảm thấy chỉ cần mở cánh cửa ra và thoát khỏi Parano, mọi thứ sẽ tự động ổn thoả trở lại. Tổ đội của Haruhiro đã đến Parano thông qua một cánh cửa từ Grimgar. Nếu giờ họ đi qua một cánh cửa ở Parano, nó sẽ dẫn về Grimgar nhỉ? Tại Alice đã đến Parano qua một màn sương mù. Không phải một cánh cửa. Do đó, phía bên kia cánh cửa sẽ là Grimgar. Chắc chắn là như vậy.

Cậu nhớ lại câu chuyện về Urashima Tarou mà Alice kể. Có lẽ chẳng ích lợi gì khi nghĩ về dòng thời gian ở Parano cả. Thế nhưng, cậu có cảm giác họ đã ở Parano một thời gian dài khủng khiếp. Mặc dù vậy, cậu cũng cảm thấy như thể thời gian chẳng hề trôi. Nói cụ thể hơn là cậu không thấy mình già đi. Hay là cậu chỉ đang tự thuyết phục bản thân như thế? Giống như Urashima Tarou đã thực sự già đi ở Long Cung, nhưng vì ma thuật, vì ảo ảnh, hay vì một lí do nào đó mà không nhận thức được điều này. Urashima Tarou không đột ngột già đi ở khoảnh khắc trở về cố hương và mở rương báu. Chỉ là phép thuật bị hoá giải khiến anh ta nhận ra mình đã già thôi.

Kể cả Haruhiro và đồng đội có thể về được Grimgar... liệu rằng họ có nên làm thế?

Cái thang máy chẳng ra thang máy dừng đột ngột, và cùng lúc đó, cánh cửa mở ra.

Quan trọng hơn việc có nên trở về không... vấn đề lớn nhất hiện giờ là có nên ra khỏi cái thang máy này không đã.

Cậu không thở được. Cái không gian này là cái gì đây? Chỉ riêng bức tường phía đối diện là trắng toát, còn lại có màu đen. Có thể không phải tất cả đều đen kịt, nhưng chỗ nào trông cũng cứ đen đen. Khắp nơi mọc lên những thứ như là gai, là đinh, là thương, là đao, là kiếm. Bị đâm phải chắc sẽ khốn đốn đây. Chỉ riêng cái việc bước đi cẩn thận sao cho không bị đâm phải để tiếp cận ngai vua xem ra đã vô cùng khó khăn và vất vả.

Chiếc ngai nằm phía trước bức tường trắng, trên một bục cao với nhiều bậc thang.

Cánh cửa.

Nhà vua, tựa lưng vào cánh cửa quấn rất nhiều vòng xích, đang ngồi bắt chéo chân.

Ông ta để râu, mặc một bộ đồ đen bó sát làm bằng da hoặc gì đó tương tự, và như Kuzaku đã nói, ông ta toát lên phong thái của một ông chú hư hỏng. Nếu không đội vương miện, ông ta trông chẳng có tướng đế vương. Tuy nhiên, chỉ liếc qua một lần

cũng đủ nhận ra người đàn ông này là một thực thể có quyền năng tuyệt đối.

Từ đây tới chiếc ngai là bao nhiêu mét vậy? Ước lượng một cách khiêm tốn thì là ba mươi. Có thể lên đến năm mươi mét. Hoặc hơn. Mặc dù vậy, Haruhiro cảm thấy gần tới mức tưởng như mũi họ có thể chạm nhau. Đó phải chăng là ảo ảnh mà sự tồn tại của ông ta mang lại? Hay biết đâu lại chính là ma thuật?

Io, Tonbee và Gomi tiến vào trong căn phòng của nhà vua rồi cúi đầu. Kuzaku lập tức làm theo. Đến Setora cũng làm vậy. Kiichi hạ thấp thân mình như một chú chó bên cạnh Setora.

Những người còn đứng lại trong thang máy chẳng ra thang máy là Haruhiro, Merry, và Enba.

“Này, Io.” Giọng nhà vua âm vang.

Thật phi thường.

Haruhiro chưa từng nghe thấy bất cứ giọng nói nào như thế. Trầm, mềm mại, làm người nghe run rẩy và đánh gục họ. Haruhiro lão đảo ra khỏi chiếc thang máy chẳng ra thang máy và quỳ gối. Cậu đã cúi mặt từ lúc nào. Cậu còn nghĩ chẳng nhẽ mình không thể cúi xuống sâu hơn được hay sao. Rõ ràng cậu đang cúi gằm mặt xuống, thế mà gương mặt mỉm cười của nhà vua vẫn loáng thoáng hiện lên. Dù cậu không nhìn. Merry đang làm gì vậy? Còn Enba? Cậu muốn nhìn sang. Nhưng không thể.

Đây là ma thuật ư? Ma thuật của nhà vua.

“... Vâng, thưa bệ hạ tôn kính.” Io trả lời bằng giọng yếu ớt như muỗi kêu.

Trước mặt nhà vua, ngay đến quý cô Io cũng thành như thế. Ai có thể trách cô được. Ông ta là một vị vua. Alice khẳng định mình đã phản kháng lại ông vua đó. Chắc là nói dối thôi. Không đời nào có chuyện ấy. Alice phải có thần kinh mạnh mẽ đến mức nào? Hay là năng lực của nhà vua đã mạnh hơn chính ông ta trong thời điểm đó.

“Người mang đến cho ta thứ gì đó, Io? Lính mới tuyển à?”

“... Vâng, thưa bệ hạ... Có thể chúng sẽ phụng sự được ngài... Đây là bổn phận của thần khi là bầy tôi của bệ hạ... Đó là lí do vì

sao thần đưa chúng đến trước mặt ngài...”

“Sự cống hiến của người vẫn đáng khen ngợi như mọi khi. Tuy nhiên, lo này...”

“V... Vâng... Có, có chuyện gì ạ, thưa đức vua đáng kính?”

“Một trong số chúng không cúi đầu trước ta. Điều đó nghĩa là sao?”

Haruhiro tưởng tim mình sắp nổ tung. Cậu liếc mắt thật nhanh về phía sau.

Merry đã quỳ xuống.

Enba ư? Enba vẫn ở trong chiếc thang máy chẳng ra thang máy. Đứng thẳng đơ như pho tượng.

“En... Enba! Là... Làm sao thế? Lại đây nào...” Setora vội vã ra lệnh. Nghe giọng điệu thì có vẻ Setora cứ đinh ninh Enba đã đi theo mình.

Hay là Enba đang bị trục trặc? Anh ta bắt đầu tiến bước, toàn thân lộc xộc, run bần bật, rõ ràng có gì đó sai sai.

Hai đầu gối anh ta không chùng xuống, hai cánh tay không hiểu vì sao cứ hất sang hai bên. Đầu lắc trước lắc sau dữ dội để làm gì không biết. Trông như thể anh ta sẽ đổ sập bất cứ lúc nào.

Haruhiro vừa nghĩ vậy thì Enba đã gục xuống dưới sàn ngay sau lưng Setora và Kiichi, đúng như dự đoán. Vì anh ta nằm sấp mặt, nên theo một nghĩa nào đấy ta có thể gọi là nằm phủ phục trước nhà vua. Tuy nhiên, Enba vẫn đang co giật.

“Kì lạ thật.” Nhà vua tặc lưỡi. Ông ta không nghi ngờ. Thực tế, ông ta còn có vẻ khá hứng thú với Enba. Điều này nằm ngoài dự đoán, nhưng Haruhiro đã có thể bình tĩnh thay vì hoảng loạn. Hoặc có lẽ nào áp lực mà nhà vua tạo ra đã giảm đi. Có phải thế không nhỉ? Nếu là như vậy, ngọn nguồn của cảm giác đe dọa quả nhiên là phép thuật của nhà vua. Ngay lúc này...

Nếu là bây giờ, mình có thể dùng Stealth [Ẩn hình]. Chìm xuống. Hình dung ý thức đang rơi xuống bên dưới mặt sàn...

Được rồi.

Haruhiro không di chuyển khỏi vị trí. Cậu chỉ đơn giản là ẩn hình. Cậu còn chẳng thay đổi tư thế nữa. Dù vậy, cậu thở dễ hơn. Hoàn toàn trở về trạng thái bình thường. Tuy không có thêm bất cứ manh mối gì về chủng loại ma thuật, nhưng ma thuật của nhà vua thực sự đã gây áp lực lên họ một cách có chủ ý. Haruhiro thực hiện Stealth thành công giúp cậu nằm ngoài phạm vi chú ý của nhà vua, và vì thế, sức mạnh đó không còn ảnh hưởng lên cậu nữa.

Mỗi lần dùng Stealth, tinh thần của cậu trở nên ôn hoà. Hay nói đúng hơn, nếu không ở trong trạng thái mà tâm tư không hề dao động, cậu sẽ không thể dùng được Stealth.

Nhờ vậy, khi thi triển Stealth, cậu có thể bình tĩnh chấp nhận những điều mà lúc khác cậu chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Cung điện của nhà vua đã thay đổi hoàn toàn.

Cảm giác như thể nội tạng của thú vật đang trải đầy khắp sàn, tường, và trần căn phòng. Mà thực ra trông cũng giống rễ cây cổ thụ lan ra, bám rịt lên mọi thứ.

Nhà vua chồng nhiều phòng giam tựa những cái hộp lên nhau thành bậc, đặt cánh cửa bọn cậu đang tìm kiếm ở trên cùng và bài trí cho nó thành một chiếc ngai. Bên dưới ngai là một loạt cánh cửa có chấn song và một cái cầu thang duy nhất.

Bức tường đối diện thực tế cũng không trắng toát mà đầy vết bẩn.

Trong cái lồng treo trên trần nhà có nhốt một người phụ nữ. Hẳn là Yonaki Uguisu.

Những thứ nhô lên khắp nơi không phải gai, đinh, giáo, hay gươm gì cả.

Chúng là những cậu bé trần truồng, da trắng bột.

Nhìn ngoại hình mà đoán thì chắc tầm mười tuổi. Có nhiều cậu bé đứng khắp đó đây trong phòng của nhà vua, lưng cong, tay duỗi, chân choãi ra phía trước và phía sau, chỉ đổ nghiêng nửa thân trên, ngồi bệt, ngồi với một bên đầu gối dựng lên. Chúng đều có khuôn mặt trái xoan hoàn hảo. Đôi mắt trong trẻo, miệng hơi chúm chím. Chúng không chỉ có khuôn mặt

giống nhau, mà chính xác là giống nhau đến từng chi tiết. Tỷ lệ cơ thể cũng y hệt nhau luôn. Những thằng bé này là sao chứ? Haruhiro quyết định tạm thời không đưa ra kết luận gì.

Haruhiro cố gắng hết sức để không quay đầu, chỉ di chuyển mắt rất khẽ, tận dụng tối đa tầm nhìn ngoại biên để nhìn được toàn bộ căn phòng. Khi không ở trạng thái Stealth, cậu không thể quan sát xung quanh kỹ như thế này được.

Có vẻ nhà vua chưa phát hiện ra. Nhà vua biết Haruhiro ở đây, nhưng đồng thời cũng để mất dấu cậu.

Nhà vua ư? Đó là nhà vua.

Lí do ông ta trông y hệt một người đàn ông trung niên râu ria bảnh tớn dường như là vì nhà vua cố tình cho người khác thấy hình ảnh đó. Giờ đây, tất cả những gì Haruhiro trông thấy là một cậu bé không mặc gì. Có nghĩa là sao? Có đến hàng chục, mà không, hàng trăm cậu bé tầm mười tuổi mà Haruhiro chỉ có thể nghĩ là cùng một người đang ở trong phòng của nhà vua.

Một trong số chúng là nhà vua.

Bất kể là đứa nào thì nhà vua cũng không phải một ông già khú đế. Là một đứa trẻ.

Đứa nào là nhà vua?

Nếu suy nghĩ bình thường thì cậu nhóc đang ngồi trên ngai vàng là vua. Nếu vậy, những đứa khác là Doppel à? Doppel số lượng lớn? Cũng có trường hợp như thế hả?

Cửa của chiếc thang máy chẳng ra thang máy đóng lại. Nó di chuyển. Quay đầu. Alice và Ahiru chẳng mấy chốc cũng sẽ đến căn phòng của nhà vua.

“Có bao nhiêu bấy tôi cũng được.” Nhà vua nói.

Giọng nói đã khác. Giọng tự nhiên có lẽ khá cao, nhưng ông ta cố tình làm nó trầm xuống.

Là ai phát ra giọng nói ấy? Hình như không phải cậu bé ngồi trên ngai.

Có cậu bé nào đang cử động miệng không? Haruhiro không chắc. Một số lượng lớn các cậu bé đang quay lưng lại phía

Haruhiro. Cậu không thể quan sát được.

“Nhưng phải là những bầy tôi hữu dụng. Nếu là bầy tôi thú vị thì còn tốt hơn nữa.”

“Thần sẽ tiếp tục cố gắng hết sức,” Io cúi đầu xuống thấp hơn.

Tonbee và Gomi ẩn mặt xuống sàn, lưng run khe khẽ.

“Phụng sự đức vua là niềm vui của Io... của thần. Từ giờ trở đi cũng vậy... Thần sẽ thu thập bầy tôi cho bề hạ. Cho nên, làm ơn, đồng đội của thần...”

“Nhà người yêu cầu ta trả tự do cho đồng đội của người?”

“Không, ưm... Nếu có thể... Nếu ngài cho phép, thưa đức vua... Dù thế nào, cậu ấy có thể sẽ hữu dụng với ngài...”

“Tên xác xược đó dám xúc phạm ta, và giờ người bảo ta thả hắn ra khỏi ngục?”

“Kh... Không, ý thần là... thần biết thần đang cầu xin quá nhiều, nhưng... nếu một ngày, thần được ban một phần thưởng... thì sẽ là điều đó... Chỉ có vậy thôi ạ...”

“Ta sẽ cân nhắc.”

“Đội, đội ơn ngài! Thần sẽ tiếp tục làm tốt nhất có thể để phục vụ ngài, nên làm ơn, thần cầu xin bề hạ...”

“Ta chỉ nói là sẽ cân nhắc thôi mà?”

“Tất, tất nhiên chỉ như thế cũng đã quá đủ với thần...”

Trong lúc Io nói chuyện với nhà vua, Haruhiro đã có thể xác nhận rằng không ai trong số những cậu bé mà cậu nhìn thấy mặt từ vị trí hiện tại đang cử động khuôn miệng. Kể cả loại trừ được số đó đi chăng nữa, vẫn còn tới hơn một trăm ứng cử viên. Tệ thật. Nếu không tìm được bản thể của nhà vua thì cậu sẽ chẳng thể làm gì cả. Nhưng kế hoạch đã được triển khai rồi. Không thể dừng nó lại được nữa.

“Từ giờ trở đi, tất cả các người đều là bầy tôi của ta.”

Giọng nói đó phát ra từ cậu bé nào?

“Nếu các người cố gắng hết sức lực, cho đến khi ta hài lòng, các người sẽ được ban thưởng. Mong rằng các người sẽ là những

bây tôi hữu ích, như Io đây.”

Không ổn rồi.

Quả nhiên cậu không thể biết. Tìm kiếm chỉ dựa vào giọng nói đúng là bất khả thi.

Có tiếng động từ phía chiếc thang máy chẳng ra thang máy. Alice và Ahiru tới rồi ư? Khoảnh khắc ấy.

Thật là nguy hiểm.

Nếu cậu không dùng cách đó để quan sát bao quát khắp căn phòng, có lẽ cậu đã lỡ bỏ qua.

Chỉ có đúng một cậu bé quay mặt về phía chiếc thang máy chẳng ra thang máy. Cậu ta ở chệch phía trước bên tay phải nếu nhìn từ chỗ Haruhiro, cách khoảng mười mét. Cậu ta ngồi trên sàn, ôm lấy hai đầu gối. Từ góc độ đó, Haruhiro không nhìn thấy mặt cậu ta, cho tới vừa rồi, khi cậu ta ngoảnh lại.

Hoá ra đứa bé đó chính là bản thể của nhà vua.

Cửa chiếc thang máy chẳng ra thang máy mở ra.

Alice bị Ahiru lôi vào với hai cánh tay bị trói sau lưng, cổ buộc thắt lưng. Thoáng nhìn thì thấy vậy, nhưng khuôn mặt không đeo khẩu trang của Alice trông đầy thách thức. Đó rõ ràng không phải vẻ mặt của người bị bắt giữ. Đúng như kịch bản yêu cầu.

Tuy nhiên, Alice lập tức nhăn nhó. Một cách khổ sở. Sức mạnh của nhà vua đang muốn bắt Alice phải phục tùng.

“Đi tiếp đi!” Ahiru đẩy Alice từ đằng sau.

Alice ngã bở chững về phía trước, nhưng vẫn không chịu quỳ gối sau khi bước vào phòng của nhà vua.

“Này! Quỳ xuống đi, công chúa!” Ahiru nạt, tay kéo sợi thắt lưng. Alice cuối cùng cũng phải hạ một bên gối xuống.

“Chà, chà. Có phải công chúa của chúng ta đây không nhỉ?”

Cậu bé có vẻ là bản thể của nhà vua đang nhìn Alice. Miệng nó cũng cử động. Không còn nghi ngờ gì nữa. Đó chính là nhà vua.

“Người gọi ai là công chúa hả? Ta cũng không phải của người. Đừng bắt ta phải nói những điều này. Người làm ta phát ói.”

“Cái xẻng bắn thủ của người đâu rồi?”

“Lầm lời. Cái mặt người còn bắn thủ hơn cả triệu triệu lần. Thật là kinh tởm.”

“Lâu lắm mới được nghe tiếng người lú lú thế này, thật thoải mái biết bao. Ta cũng bắt đầu chán nghe Yonaki Uguisu hát. Liệu ta có nên biến cô ta thành cái bóng, và chỉ để tiếng lú lo của công chúa lọt vào tai không?”

“B... Bẩm đức vua! Xin đợi đã!” Ahiru quỳ xuống bằng cả tứ chi và hét lớn. Hắn vẫn đang nắm cái thắt lưng trong tay, nên động tác đó đã khiến nó thít chặt cổ Alice.

“Gư! Này, Ahiru...”

“... Xin lỗi nhé.”

“Xin lỗi cái quái gì chứ...?”

“A...” Ahiru lấy tay trái che miệng.

Đó là lúc bản thể của nhà vua đứng lên.

“Các người... đang âm mưu chuyện gì đây nhỉ?”

“Không! Không phải đâu ạ! Thưa bề hạ, không phải như vậy!” Ahiru thốt lên.

“Cái gì không phải nào?”

Trước mặt Ahiru đang lắc đầu quây quây, Alice cởi bỏ dây trói ở hai tay và tháo luôn dây thắt lưng trên cổ. Chúng được buộc lỏng lẻo để dễ tháo ra.

“Thần... thần đã bị công chúa đe dọa.”

“Ta bắt hắn đưa ta đến đây. Người biết lý do chứ?”

“Người muốn gặp ta, đức vua của người ư? Ta thấy cuối cùng người cũng hiểu rằng hạnh phúc lớn nhất là được làm thú cưng của ta rồi.”

“Làm như sẽ có chuyện đó ấy. Ta đến đây để đánh bại người, đồ khốn kiếp.”

“Mà không mang theo cái xẻng bắn thủ người luôn tự hào ư?”

“Mang chứ, đây này.”

Alice đột nhiên gập người, thọc tay vào trong miệng. Io và những người khác trợn tròn mắt. Dù có biết trước thì vẫn không khỏi ngạc nhiên. Alice đang cố gắng lôi thanh thịt ra từ sâu trong cổ họng.

“Ư... ọẹ... ọ... ọẹ...”

Trông khổ sở kinh hoàng. Lấy ra đã khó rồi, nhưng làm sao để nhét vào được cũng thật đáng kinh ngạc. Từ kích thước mà nói, trông nó chẳng có vẻ gì sẽ chui vừa dạ dày hay ruột, nhưng phần bên trong cái xẻng không quá cứng và còn có thể co lại. Thực tế, thanh thịt được lôi ra rất dễ dàng. Nhưng bước tiếp theo mới gọi là khó.

Sau thanh thịt, đến lượt lớp da màu đen đã tách ra thành những sợi mảnh như sợi mì bắt đầu trôi ra. Chúng dài khủng khiếp, lại rất nhiều, làm sao mà nhét vừa vào người, hay nói cụ thể hơn là đường tiêu hoá của Alice? Nhét hết kiểu gì thế hả?

Có vẻ ngay cả nhà vua cũng bàng hoàng. Cậu ta trợn mắt nhìn chòng chọc vào Alice.

Nhờ thế, Haruhiro có thể tiếp cận nhà vua mà vẫn giữ trạng thái Stealth [Ẩn hình].

Haruhiro đã ở chếch sau lưng nhà vua. Thêm một bước nữa, cậu sẽ đến khoảng cách chạm tay vào được.

Bước lên hai bước, cậu ôm lấy đứa bé. Trong vô thức. Chắc hẳn cảm xúc “dù thế nào cũng không muốn bỏ lỡ, nhất quyết không được thả ra” đã khiến cậu làm vậy. Mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây... không, là cậu *muốn nó kết thúc ở đây*.

Da cậu bé lạnh buốt... *Mình đã...*

“...!?”

Sự thật là chỉ cần một chút nữa. Cậu đã cộng hưởng được với nhà vua trong một phần mười giây sau đó. Cậu đã làm gì sai? Không có gì sai cả? Chỉ là vận đen thôi?

Cậu bé trông như bị hút xuống mặt sàn. Nó đã trốn thoát.

Nhà vua thoát khỏi vòng tay Haruhiro.

Trong chớp mắt, căn phòng của nhà vua thay đổi. Đen kịt. Những thứ như gai, như đinh, như giáo, như gươm, như kiếm mọc tua tủa khắp nơi.

Là phép thuật của nhà vua. Stealth đã bị phá giải rồi.

Cậu đã thất bại. Nhà vua đã phát hiện ra.

“Tôi!” Giọng nhà vua vang rền. Tuy dùng danh xưng có phần khiêm tốn^[12], nhưng âm sắc giọng không còn là của một bé trai.

Người đàn ông râu ria đứng dậy khỏi ngai.

“Người chạm vào ta! Vào đức vua này! Thứ phép thuật gì vậy hả!?”

“Cậu làm mọi thứ rồi beng rồi, Haruhiro!”

Alice đã nôn xong đồng da của cái xẻng. Chùi mép bằng tay áo xong, Alice ráng triển khai những sợi da, nhưng không làm được.

“A...!”

Alice đột ngột ngã bệt xuống đất như bị ấn đầu. Lớp da của cái xẻng như hoá thành đoá hoa héo tàn. Alice có lẽ muốn lấy lại tư thế cũ, nhưng đôi chân run bần bật, cố thế nào cũng chẳng ăn thua.

Ahiru, Io, Tonbee, Gomi, Kuzaku, Setora, Merry và Kiichi, tất cả đều đang co quắp và run rẩy. Hình ảnh họ mờ đi và Haruhiro bắt đầu không nhìn rõ nữa. Hình như Haruhiro đang khóc. Tại sao lại khóc? Cậu đâu có buồn. Cậu sợ ư? Phải rồi. Cậu đang khiếp sợ không sao chịu nổi. Cậu định nhắm mắt lại. Không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì. Không muốn nghe thấy bất cứ thứ gì. Cậu không chịu đựng được nữa rồi. Tại sao cậu vẫn còn mở mắt? Chẳng ích gì đâu. Ngoan cố lúc này thì có ý nghĩa gì? Chẳng nhẽ cậu là người rất dở trong việc quyết tâm từ bỏ?

Cậu không kiên trì, cũng chẳng có ý chí mạnh mẽ hay gì khác, cậu chỉ sợ việc mình nhắm mắt sẽ khiến mọi thứ kết thúc mà thôi. Có thể vì Haruhiro là một thằng hèn, nên cậu đã chứng kiến một kì tích. Đó là Enba đã đứng lên. Không chỉ đứng lên.

Mà phát nổ.

Ôi, Haruhiro đang khóc như mưa nên không nhìn rõ, nhưng cậu chỉ biết chắc một điều, Enba đã biến mất chỉ trong một khoảnh khắc.

“... Mình đâu có quan tâm.”

Shihoru.

Những thứ lấp lánh bám lấy khắp cơ thể, nói đúng hơn là chỗ nọ chỗ kia, tóm lại là rất nhiều bộ phận, sáng lung linh tới mức làm người ta đau mắt.

Như thể hiện quyết tâm không chịu thua Haruhiro, mà đây có phải vấn đề thắng thua đâu nhỉ, Shihoru cứ khóc mãi, nước mắt lấp lánh tuôn rơi.

“Đó là ma thuật của người ư?” Nhà vua thét lên, gã đàn ông râu ria trên ngai vua có lẽ là Doppel của nhà vua giờ lòng bàn tay về phía Shihoru. Shihoru lập tức lão đảo như bị nhà vua trấn áp, nhưng nhìn kìa, cô ấy đã trụ lại. *Shihoru tuyệt quá. Nước mắt cũng thật tuyệt vời. Như một dòng lũ nước mắt lấp la lấp lánh.*

“Sao ông lại bắt nạt tôi~?”

Khi Shihoru vung hai tay lên, những giọt nước mắt lóng lánh lại bay về phía nhà vua. Ngỡ như dòng sông nơi thiên giới. Ngay đến nhà vua cũng không chặn được những giọt nước mắt của Shihoru ư? Khi chúng chạm vào người đàn ông râu ria trên ngai, bộ phận đó phát ra tiếng ken két, răng rắc rồi vỡ vụn. Có tác dụng. Có tác dụng rồi kìa. Những giọt nước mắt lấp lánh làm người đàn ông râu ria teo nhỏ lại.

Chỉ trong chớp mắt. Người đàn ông râu ria trên ngai cùng với những giọt nước mắt lấp lánh bé xiu lại đến mức không còn nhìn thấy bằng mắt thường được nữa. Nhưng rốt cuộc như thế thì đã sao cơ chứ?

Lúc đó, một người đàn ông cao lớn râu ria, đầu đội vương miện xuất hiện ngay bên cạnh Shihoru đang ở khá xa vị trí của chiếc ngai.

Người đàn ông râu ria trên ngai chẳng qua chỉ là một Doppel của nhà vua. Cậu ta còn nhiều Doppel khác nữa. Kể cả khi người

trên ngai bị hạ gục, chỉ cần một Doppel khác đóng giả nhà vua là xong.

“Người đã xúc phạm nhà vua! Ta sẽ biến người thành cái bóng!”

Khi người đàn ông râu ria nhấc chân phải lên, ông ta đột nhiên trở nên to lớn. To lớn kinh khủng. Đó không phải kích thước của con người. Không, ngay từ đầu ông ta đâu có phải con người. Ông ta là Doppel. Haruhiro tự hỏi có phải bản thân vẫn đang bình tĩnh. Cậu không thể nói được gì. Xét cho cùng, chẳng biết đây có phải hành động hợp lí không nữa. Shihoru ngược nhìn người đàn ông râu ria, co rúm người lại. Nước mắt không tuôn ra nữa. Cô hoảng hốt đến nỗi không khóc được. Có lẽ thời điểm Haruhiro nghĩ không thể bỏ mặc cô, cậu đã bị cuốn trôi bởi dòng cảm xúc.

“Dừng lại...!” Haruhiro lao tới.

Cậu định làm gì? Cậu có thể làm gì? Có lẽ là chẳng làm được gì hết. Nhưng cậu phải cứu Shihoru. Dù cô có thành trickster hay gì đi nữa, cô vẫn là đồng đội, là bạn của Haruhiro. Với Haruhiro, bạn bè và đồng đội còn quan trọng hơn chính bản thân mình.

“Gì đây?”

Người đàn ông râu ria quay mặt về phía cậu. Khoảnh khắc ông ta nhìn xuống, cơ thể Haruhiro cứng đờ như bị thôi miên.

“Người muốn bị biến thành bóng trước à? Để ta cho người toại nguyện!”

Bị phép thuật của nhà vua khống chế, Haruhiro không thể nhúc nhích nổi một ngón tay. Siêu tội tệ. Nhà vua sẽ giẫm bẹp Haruhiro và biến cậu thành cái bóng. Và sau đó, hẳn ông ta sẽ làm điều tương tự với Shihoru. Alice cũng không thể đánh bại nhà vua. Nếu Alice gia tăng phép thuật bằng Resonance của Haruhiro rồi thách đấu, chẳng hiểu họ có thể ít nhất gây được sát thương cho nhà vua trên đường tẩu thoát hay không?

Nhưng dù sao, họ cũng đã thất bại. Chấm hết rồi.

“Lên nào, tên mập!” Trước khi mọi thứ chấm dứt, hắc ám kị sĩ với cái cầm dài quá khổ mặc toàn đồ đen đã quăng gã đàn ông béo phục phịch đi. Gomi và Tonbee lẽ ra đều không thể nhúc nhích được do bị trấn áp bởi ma thuật của nhà vua, lẽ nào họ đã đẩy lùi được ma thuật ấy? Có nên tán dương rằng “không hổ danh tiền bối” không nhỉ? Tonbee bị Gomi ném đi, lăn vào giữa người đàn ông râu ria và Haruhiro. Gã đeo tấm gương khổng lồ trên lưng giống như một con rùa.

“Hãy lo cho quý cô Io...!”

Thật khó hiểu. Tại sao Tonbee và Gomi làm thế? Chuyện quá bất ngờ, đánh bay sạch mọi cảm xúc trong Haruhiro, và phần lí trí còn lại đã tìm ra câu trả lời.

Ồ, ra thế. Tonbee đã nói: “Hãy lo cho quý cô Io...!” Ma thuật của Haruhiro là mấu chốt trong chiến dịch này, chỉ một mình Haruhiro có thể đánh bại nhà vua. Nếu mất Haruhiro, Io cũng sẽ tận số. Gomi và Tonbee đã phán đoán như vậy. Vì Io, họ buộc phải làm thế này.

“Đừng có cản trở ta!” Chân phải của người đàn ông râu ria giẫm xuống Tonbee. Ngay trước đấy, Haruhiro đã mau lẹ cho ý thức của mình chìm xuống để thực hiện Stealth [Ẩn hình]. Khi sử dụng Stealth, cậu biết người đàn ông râu ria không tồn tại ở đâu cả. Đó chỉ là chiêu trò lừa gạt. Cậu bé đóng vai người đàn ông râu ria chỉ đơn thuần là đứng trước mặt Tonbee.

Thế nhưng, ngay lúc này, người đàn ông râu ria đang chuẩn bị giẫm bẹp Tonbee. Hẳn là Tonbee đang cảm thấy thế. Tất cả mọi người đều nhìn thấy thế, trừ Haruhiro và nhà vua. Và thực tế, chắc hẳn Tonbee sẽ biến thành cái bóng. Người đàn ông râu ria không có thật và Tonbee không bị giẫm xẹp lép như con tép. Cho dù là thế, một điều gì đó nhà vua làm vẫn sẽ biến Tonbee thành cái bóng.

Dù tự thấy như thế này là tàn nhẫn, nhưng Haruhiro phải quan sát điều đó từ đầu chí cuối.

Đứa bé đứng trước mặt Tonbee cũng là Doppel kia sắp sửa làm gì? Mà không, kẻ thực hiện xem ra phải là bản thể của nhà

vua mới được. Có rất nhiều cậu bé trong căn phòng của nhà vua.
Đứa nào là thật?

Nhà vua trôi lên khỏi mặt sàn. Ngay bên cạnh Tonbee.

Nó khom người, chọc bàn tay phải vào sườn Tonbee.

Không phải giẫm bẹp.

Mà là hút ra cái gì đó.

Là máu, là nước, hay là sức sống hoặc một loại năng lượng nào đó chăng?

Cậu chứng kiến Tonbee dần trở thành một cái vỏ rỗng, đen lại, và tiêu giảm chỉ còn là cái bóng.

Trên khuôn mặt bản thể của nhà vua, khuôn mặt của một thằng nhóc xanh xao, hiện lên một nụ cười nhạt.

Haruhiro không vội vã. Cậu sẽ không lặp lại cùng một sai lầm. Cậu lén lút lén lại gần, khoan thai nắm lấy cổ tay đứa bé.

Tôi là *mình*.

19. Vị vua trần trụi [streaking]

Ngay xưa, ở một nơi nọ, có một cậu bé rất thông minh.

Cậu bé sinh ra đã có một bộ óc kiệt xuất, khiến mọi người xung quanh trông không khác gì những kẻ ngu ngốc ngoài sức tưởng tượng.

Người lớn không hiểu thế nào là thông minh. Họ khen ngợi những kẻ như vua giải đố vốn chỉ giỏi ghi nhớ là bậc thiên tài, cho nên, chẳng còn gì để mà nói. Xét cho cùng, họ là lũ dốt, nên cũng chẳng thể khác được. Kẻ ngu muội không đời nào hiểu được chiều sâu, sự sắc bén, tầm cao của trí tuệ. Nếu làm được thì từ đầu họ đã chẳng ngu rồi.

Dù vậy, cậu bé vẫn nghĩ rằng ở đâu đó sẽ có người thông minh như cậu, hoặc thậm chí hơn cậu. Con người thì đông như vậy và thế giới đang tiến bộ từng ngày, chắc chắn phải có rất nhiều người thông minh lỗi lạc. Nếu không phải người tài ở khắp mọi nơi thì quả là kì cục quá.

Tuy nhiên, không hiểu tại làm sao, dù sinh được đứa con thông minh như cậu bé, bố mẹ cậu lại là những kẻ ngu ngốc không gì cứu vãn nổi. Từng con người mà cậu gặp đều ngu dốt hơn cậu. Với cậu bé thông minh, cậu sẽ nhìn thấy rõ mồn một tất cả suy nghĩ của lũ ngu. Vậy nhưng, lũ ngu lại không hiểu cậu bé. Không ai có thể hiểu được cậu.

Có lẽ cậu bé thiếu may mắn. Cậu đã tình cờ sinh ra trong một môi trường rất lữ ngu. Nếu chào đời ở nơi nào khác, biết đâu cậu đã được ban tặng những người thấu hiểu mình và có thể thẳng thắn hăng hái mà sống tiếp. Cậu bé không thể coi những kẻ ngu xung quanh là con người giống như mình. Cậu không ghét hay cảm thấy họ xấu xa. Cậu chỉ đơn giản thấy vô cùng sầu muộn.

Tại sao họ không giống cậu? Hoặc cậu giống bọn họ cũng được mà. Họ không trở thành kẻ ngốc vì thích, và bản thân cậu bé cũng không hề cầu mong được trời phú cho trí thông minh. Chúng ta chẳng thể lựa chọn điều gì từ trước khi được sinh ra. Và khi đã chào đời, ta sẽ buộc phải sống cuộc đời của chính mình.

Thời gian trôi qua, cậu bé sẽ trưởng thành, già đi, và cuối cùng sẽ chết.

Cái chết là sự chấm dứt các hoạt động sống. Với con người, ở thời điểm ý thức mất đi, hoàn toàn không còn hi vọng hồi phục, có thể kết luận là đã chết.

Sống rồi chết đi vốn chẳng có ý nghĩa gì. Sinh vật sinh sản và để lại con cháu chỉ là việc làm vô nghĩa. Vì mọi sinh vật đều làm như thế nên chuyện đó cứ tiếp diễn thôi.

Ngẫm lại, có lẽ việc lũ ngốc cứ mãi là lũ ngốc lại có phần hợp lí. Nếu họ ngu xuẩn, họ sẽ không bị nghiền nát bởi sự vô nghĩa khó lòng chịu đựng nổi, sự yếu ớt của sinh mệnh dẫu có mặc kệ vẫn sẽ tự mình tắt ngấm và cảm giác trống rỗng khi ta thậm chí còn không được phép chống lại định mệnh này.

Cậu bé nghĩ rằng đây hẳn là nỗi bất hạnh của người được chọn. Cậu bé thông minh là một thực thể đặc biệt, và cậu không thể không gánh vác một nỗi buồn đặc biệt.

Nhận thức bản thân đặc biệt đã giúp xoa dịu trái tim đầy thương tổn của cậu bé. Lũ ngốc cười hênh hếch vô tư và quây om sòm đơn giản vì chúng là loại sinh vật như vậy. Cứ nghĩ rằng cậu không phải đồng loại với bọn chúng, rằng “khác các người, tôi là sinh vật đặc biệt”, cậu lại thấy dễ chịu hơn. Tôi đặc biệt, không như các người, rồi một ngày, tôi sẽ đạt thành tựu đủ sức khắc tên mình vào lịch sử, làm được những điều phi thường ví dụ như trở thành một tác giả có sách bán chạy nhất và thắng giải thưởng quốc tế, hoặc lập kỉ lục trong giải đấu thể thao thế giới. Có thể trước đó chẳng ai nhận ra tôi đặc biệt đến nhường nào. Họ ngu ngốc, còn tôi đặc biệt, đành phải chấp nhận thôi. Tôi đã luôn khác biệt với mọi người, và sẽ mãi mãi như thế,

không bao giờ giao nhau, tựa như hai đường thẳng song song vậy.

Đó là những gì cậu bé từng nghĩ, nhưng giờ ngẫm lại thì sao? Đương nhiên, cậu có tố chất từ trong gen. Không phải cả vạn người đều sẽ có thể chạy một trăm mét trong chín giây nhờ vào tập luyện. Tuy nhiên, trong thực tế, tài năng không phải thiên phú mà là kết quả. Những người giành được gì đó, hoặc đi được đến đâu, họ sẽ được tưởng thưởng và coi là có tài năng. Xét theo nghĩa đó, người được sinh ra với năng khiếu nào đấy mà ta vẫn gọi là thiên tài vốn dĩ không hề tồn tại.

Cậu bé nghĩ mình đặc biệt và là thiên tài, nhưng điều này hoàn toàn nhầm lẫn. Bởi lẽ, nói đến chuyện cậu bé đã từng đạt được dù chỉ một thành tựu xuất chúng nhất thế gian chưa, rõ ràng là không hề. Cậu chỉ đơn giản là thông minh hơn những người xung quanh, không được đám người ngu ngốc thấu hiểu và tự ý thức được bản thân là một sự tồn tại khác biệt cô độc buồn rầu.

Cậu bé là người ham đọc sách. Bởi lẽ bậc sinh thành không có trình độ học vấn gì ấn tượng của cậu chỉ riêng sách là sẵn sàng mua cho cậu rất nhiều. Trong khi những đứa trẻ đồng trang lứa đang đọc ào ào những cuốn truyện giả tưởng và truyện tranh còn chẳng đáng gọi là ngu ngốc, cậu bé lại chăm chú đọc sách văn học và tài liệu chuyên môn đầy cao siêu, triết lí. Nhờ vậy, khi cậu bé lên mười, không có văn bản nào cậu không đọc được. Cậu có kiến thức ở rất nhiều mảng, từ tên các loài chim, giống loài hoa cỏ, chuyển động của các vì sao, cho đến cách giải phương trình bậc hai, và nền tảng cơ bản về âm nhạc.

Đúng là cậu bé rất thông minh. Tuy nhiên, về cơ bản, đó là vì cậu đã cố gắng đọc và hiểu nhiều sách, quan sát và phân tích nhiều thứ hơn người khác. Cậu bé không thông minh bẩm sinh. Cậu đã đi theo một con đường để trở nên thông minh, và kết quả là cậu trở nên thông minh thật. Người ta nói nếu không có một phần năng khiếu thì chín mươi chín phần nỗ lực cũng chẳng ích gì, nhưng ta vẫn không thể bỏ qua điểm đó. Một phần năng khiếu đó sinh ra từ sự chăm chỉ không ngơi nghỉ. Những người

đạt được thành công đầu tiên đã dành từng giây phút, dù ngủ hay thức, suy nghĩ sâu sắc để tìm ra một phần năng khiếu ấy.

Cuối cùng thì tài năng là một thứ chúng ta phải cố gắng mới xây dựng được, nó mang một hình hài mà những người khác có thể nhận ra.

Lúc đó, cậu bé mười tuổi. Cậu là một cậu bé rất thông minh, nhưng chỉ mới mười tuổi, đột nhiên bị ném vào một thế giới khác hoàn toàn với thế giới cậu được sinh ra, vô lí và cực kì đáng sợ. Cậu phải dốc hết tất cả những gì mình nắm trong tay để có thể sống sót.

Nếu không thông minh, cậu chắc chắn đã bị bọn quái vật xơi tái ngay tắp lự. Cậu có lẽ đã không nhìn thấu được các quy luật của thế giới này, và phạm sai lầm nào đó không thể cứu vãn. Thêm nữa, vì cậu bé mới có mười tuổi, nên cậu đã thoát được khỏi rắc rối rất nhiều lần.

Trong thế giới này, cậu bé đã gặp nhiều người. Hầu hết chỉ hành động cùng cậu một thời gian ngắn rồi lại chia li. Và không ít lần lí do chia li là cái chết. Hay nói đúng hơn, lí do đó chiếm đa phần.

Khi nguy hiểm ập tới, đặc quyền của một đứa trẻ mười tuổi là được những người khác bảo vệ. Vẫn có người nêu quan điểm trẻ con chỉ tổ vướng chân, nhưng số lượng ít hơn dự đoán.

Đã rất nhiều người bị quái vật bắt đi ngay trước mắt cậu bé. Khi người đàn ông tự gọi mình là anh trai cậu bé bị quái vật thô bạo giật đứt hai tay, anh đã bảo cậu mau bỏ mình lại mà chạy trốn. Cậu bé khóc ròng, nhưng vẫn bỏ chàng trai lại để trốn đi. Một phụ nữ trung niên yêu thương cậu như con đẻ đã bị quái vật miêng rộng ngoạm mất đầu. Thấy rằng không thể cứu bà, cậu bé bỏ chạy. Số lượng người đồng hành với cậu cứ tăng lên, rồi giảm xuống. Mỗi lần có người chết, cậu bé lại rút ra bài học. Cậu bé thông minh ngày càng thông minh hơn.

Nhưng cậu vẫn chỉ mười tuổi. Cho dù có trở nên thông minh hơn, nhiều kinh nghiệm hơn bất kì ai xung quanh, cậu vẫn bị đánh giá thấp vì là một đứa trẻ. Dù ngoài mặt họ tỏ ra biết điều,

bên trong vẫn sục sôi bất mãn, cũng chẳng hiếm những người lớn chỉ toàn nói xấu sau lưng cậu. Thằng nhóc đó đúng là hữu dụng. Nhưng nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi. Sao nó có vẻ ngạo mạn thế? Chúng ta chỉ lợi dụng nó vì nó dùng được thứ ma thuật tiện lợi thôi mà, nó đang hiểu nhầm cái gì vậy? Việc gì phải gắt thế, nó chỉ là trẻ con thôi. Cứ để nó trở nên tự mãn. Mình khoan dung với nó thì sau này nó vẫn sẽ có ích mà. Ta chỉ cần tận dụng tốt nó là được. Nói cho cùng, nó chỉ là một đứa trẻ, nên nếu có vấn đề gì, chuyện đâu sẽ có đó cả thôi.

Theo một nghĩa nào đấy, cậu bé mà những người lớn bảo vệ lại bị đặt vào vị trí phải bảo vệ cho người lớn.

Khi một bầy quái vật đông đảo tấn công, nhìn những bóng lưng người lớn tranh nhau chạy trốn, cậu bé không muốn phải nín nhịn thêm gì nữa.

Tại sao cậu phải cố gắng ở tiền tuyến vì lũ ngu xuẩn như chúng nhỉ? Những người đó cứ việc chết hết đi. Cứ để chúng bị bọn quái vật ăn sạch. Cậu bé quyết tâm không làm trẻ con nữa. *Mình không phải con nít. Mình không còn là cậu nhóc mười tuổi. Mình sẽ làm người lớn. Mình sẽ không để ai coi thường mình. Mình sẽ làm vua, và những kẻ khác là bầy tôi. Từng người, từng người trong bọn chúng sẽ phụng sự mình, dốc hết sức lực vì lợi ích của mình. Đây là thế giới của mình. Mình ra luật, và mình cai trị.*

Những người lớn biết về cậu bé cuối cùng đều đã chết. Còn những người cậu mới gặp thì không biết danh tính thực sự của cậu.

Ở thế giới này, mọi người đều có thể sử dụng ma thuật. Cậu bé dùng ma thuật làm ra một tạo hình khác, một hình ảnh phù hợp với một vị vua.

Khi chạm trán những kẻ xác láo không tuân lệnh, hoặc những người hiểm độc không đáng tin, cậu sẽ kết liễu hoặc hút hết sinh mệnh của chúng và để lại những bóng đen. Sinh mệnh cậu hút được trở thành sức mạnh của nhà vua.

Nhà vua định nghĩa các loại ma thuật. Ma thuật muôn hình vạn trạng, nhưng nếu một người với ma thuật phi thường xuất

hiện thì có thể sẽ là một mối đe dọa. Tư duy của con người rất thú vị. Nếu vốn từ của một người chỉ có “màu đỏ”, “màu xanh”, “màu vàng”, họ sẽ nhìn màu cam là “màu đỏ sáng”, màu đen là “màu xanh tối”. Họ sẽ cố gắng chia những màu sắc khác vào một trong ba loại đó. Với người ấy, màu sắc cùng lắm cũng chỉ có ba loại. Màu sắc của thế giới chỉ còn ba mà thôi. Vì bản chất của ma thuật bị ảnh hưởng nặng nề bởi tâm lí chủ nhân, nên nếu tri thức “chỉ có ba loại ma thuật” được phổ biến thì số lượng ma thuật sẽ tự nhiên giảm xuống còn ba.

Nếu chống lại nhà vua thì sẽ mất mạng ngay tức khắc. Tất cả mọi người đều hiểu thực tế đó. Không nhiều kẻ dám ra mặt chống đối nhà vua. Nhưng nhà vua khôn ngoan cũng biết không phải tất cả đều quy phục ngài một cách thật lòng. Nhưng cũng không thể vì thế mà không nghiêm khắc, bởi chúng sẽ lập tức khinh nhờn. Không nghi ngờ gì là sẽ có những kẻ sẵn sàng âm mưu giết nhà vua.

Và dù không nhiều, vẫn có những kẻ trung thành với nhà vua.

Hiệp sĩ thành thật nhưng ngu ngốc Bayard bị Haname bắt giữ. Ban đầu, nhà vua cân nhắc sẽ dùng sức mạnh của mình để hạ gục Haname, nhưng những trickster như cô ta không tuân theo nguyên tắc “chỉ có ba loại ma thuật” của nhà vua, biến họ thành những đối thủ nguy hiểm. Không hẳn là không thể thắng, nhưng rất có thể sẽ bị một kẻ phản bội nào đó đâm sau lưng khi đang giao chiến với Haname. Vả lại, Bayard cũng là một kẻ ngu ngốc tới phiên hà, nên nhà vua đã để Haname giữ hân.

Bây tôi thứ hai ngoan ngoãn và chân thành hơn bất cứ ai, nhưng cũng là một người cực kì thông minh. Phải nói là rất giỏi tùy cơ ứng biến. Nhà vua chưa từng thấy ai có thể phản ứng nhanh đến vậy trước những tình huống bất ngờ. Ông ta không chỉ không có bất cứ dấu hiệu nào sẽ phản bội nhà vua, mà còn chưa từng làm ngài phật ý, đôi khi, ông ta còn an ủi và giúp nhà vua thư giãn nữa.

Tuy nhiên, nhà vua nghi ngờ ông ta. Ngài vẫn để ông ta chăm sóc, nhưng dường như ông ta đã biết quá nhiều điều về

nhà vua. Bên cạnh đó, khi ông ta mát xa chân tay ngài, nhà vua cảm thấy ma thuật của ông ta khác lạ. Nó không thuộc ba loại ma thuật nhà vua đã định danh. Nhà vua gọi nó là Resonance, và nếu ông ta sở hữu loại ma thuật thứ tư lẽ ra không nên tồn tại, ngài sẽ phải tiêu diệt ông ta.

Nếu ông ta không quá thông minh thì chắc nhà vua đã làm vậy. Nhưng ông ta lại xin phép nhà vua đi tới tháp sắt Thiên Đường. Nhà vua biết ông ta sẽ không bao giờ trở lại. Và ông ta cũng biết rõ nội tâm của nhà vua. Nếu ông ta không chọn ở lại tháp sắt Thiên Đường tới khi hoen gỉ hoàn toàn, hẳn nhà vua cũng sẽ hút cạn sự sống của ông ta vào một ngày nào đó.

Những kẻ như Chuột chũi bảy màu và Người Ngủ vốn đã ở thế giới này một thời gian dài, phục vụ nhà vua theo những cách riêng. Tuy nhiên, họ cũng không luôn luôn phò tá nhà vua.

Họ làm việc cho nhà vua với lòng trung thành và sự thân tín. Nếu không, nhà vua sẽ giết họ. Tuy nhiên, họ không tin tưởng nhà vua. Tương tự, nhà vua cũng không tin tưởng họ.

Không, không phải vậy. Chính vì nhà vua không tin tưởng họ, nên họ không thể tin tưởng nhà vua.

Bất kể lí do là gì, kết quả vẫn giống nhau.

Mình hoàn toàn đơn độc.

Mặc dù mình lúc nào cũng trần truồng như thế này, không một ai chỉ ra rằng nhà vua không mặc quần áo.

Thậm chí còn chẳng ai nhận ra mình đang ở trần.

(Không phải không có ai đâu.)

...Ai vậy?

Ai đang nhìn ta?

Ma thuật đó, có lẽ nào là... Resonance?

Không phải người đã gỉ sét ở tháp sắt Thiên Đường rồi sao?

(Tôi không phải ông ta.)

Người thấy ta ư? Người nhìn thấu ta. Với ma thuật đó, người hiểu được ta?

(Tôi

... là tôi.

Và là cậu.

... Niiyama

Reon.)

Niiyama Reon.

Tên ta.

Trong trường hợp đó...

Nếu người đã biết điều đó, người cũng biết...

Những điều ta đã làm.

Mọi thứ ta đã làm ở nơi này.

Khi những con quái vật, bày mộng ma đó tấn công, ta... không bỏ rơi những người lớn chạy trốn. Ta...

Ta đã trà trộn vào trong đám mộng ma và ăn tươi nuốt sống họ.

Cho tới người cuối cùng.

Nếu họ sống sót, họ sẽ ngáng đường ta. Dù chỉ một người. Bởi lẽ, họ biết về ta. Biết những điểm yếu của ta.

Ta là một đứa trẻ mười tuổi.

Trên thực tế, ta là thủ lĩnh, nhưng ta vẫn phải làm họ cười, vẫn phải hát hò, nhảy múa, xu nịnh, làm cho họ thích mình.

Vì ta chỉ mới mười tuổi và yếu ớt. Ta hiểu ra rằng bất kể thế nào, ta cũng không thể làm mọi thứ một mình. Ta thấy cô đơn. Ta muốn được yêu thương. Ta muốn có ích cho mọi người. Ta muốn giúp đỡ họ. Nhưng họ lợi dụng ta. Ta đã luôn nỗ lực trong tuyệt vọng, cố gắng hết sức mình. Nhưng họ nói về ta sau lưng ta và giao hoan suốt cả ngày. Chẳng nhẽ họ không có việc gì hay hơn để làm sao? Nhưng ta là một đứa trẻ, nên ta đã giả vờ không thấy. Dù ta chỉ là một một thằng nhóc, một đứa bé con. Ta đâu còn cách nào khác? Ta mới mười tuổi mà. Một đứa trẻ không hơn không kém.

Ta không hối hận gì cả. Ta vẫn luôn đúng. Đây là cách tốt nhất rồi. Ta thấy ổn. Ta sẽ không mở cánh cửa. Ta sẽ không đi đâu cả. Ta sẽ ở lại đây. Ta không muốn về nhà.

(Sợ thật.)

Phải, ta sợ lắm.

Người nghĩ ta đã giết bao nhiêu người rồi? Ta đã hút sinh mệnh của bao nhiêu người rồi?

Đương nhiên là ta không phạm tội ác nào. Đây là đất nước của ta. Ta là vua. Parano là vương quốc của ta. Ta quyết định thế nào là công lí và thế nào là tội ác. Ta đã làm điều đúng đắn. Mọi thứ ta làm đều đúng. Ít nhất là ở đây. Chẳng nào còn ở Parano, ta không sai gì cả.

Ta không biết người là ai, nhưng ta cũng đã hút sinh mệnh của đồng đội người. Ta đã biến nó thành của ta.

Đấy không phải tội lỗi. Ta sẽ không bị phán xét vì điều đó. Ta không làm gì sai cả.

Trên thực tế, ta đã làm một điều tốt. Ta muốn tự khen ngợi mình, nói rằng mình đã làm tốt.

Ta sẽ trở thành một vị vua vĩ đại, bây giờ và mãi mãi.

(Nhưng cậu đơn độc.)

Chẳng vấn đề gì. Ta vẫn luôn đơn độc. Nói cho cùng, chỉ có một vị vua thôi. Tự nhiên đã quy định những kẻ thống trị đều đơn độc. Ta sẽ vượt qua được. Vì ta có thời gian. Có lẽ sẽ chẳng bao giờ hết. Ta sẽ luôn ở đây. Bây giờ có thể hơi bất tiện, nhiều chuyện chưa thỏa đáng, nhưng dần dần sẽ đâu vào đấy cả thôi. Ta biết. Ta biết ta không thể tin tưởng lũ các người. Thật ngu xuẩn khi tin tưởng bất cứ ai ngay từ đầu. Sau khi chơi đùa một chút, ta có thể giết hoặc hút sinh mệnh các người. Phần vỏ rỗng còn lại chẳng có chút giá trị nào, và ta sẽ dùng ma thuật bắt chúng làm lính gác. Phải rồi, đúng thế. Nếu không bị giới hạn bởi nguyên lí “ba loại ma thuật”, khả năng của ma thuật là vô hạn. Ma thuật của ta từ đầu cũng không phải thế này. Những thứ ta làm được cứ tăng dần từng chút, và ta trở nên mạnh hơn. Có thể mất thời gian, nhưng ta có thể giải quyết mọi thứ bằng ma thuật. Ta có tất cả thời gian trên thế giới.

Ta chỉ cần chính bản thân mình. Ta không cần ai khác. Pháp sư duy nhất cần tồn tại... là ta.

(Cậu không đơn độc đâu.)

Ta...

(Cậu không đơn độc đâu.)

Không... đơn độc?

(Phải.

Cậu không đơn độc đâu.

Có tôi ở đây.)

Không.

Đừng lừa ta.

Người sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho ta. Ta không thể được tha thứ.

Ta mới mười tuổi.

Ta chỉ là một đứa trẻ.

Chỉ là một đứa trẻ mười tuổi. Nhưng...

Ta đã giết người.

Vì chính bản thân mình.

Ta đã giết nhiều người.

(Tôi biết.)

(Vì tôi là cậu.)

(Không phải người khác.)

(Tôi cũng là cậu.)

Nhưng...

Ta
Thấy bản thân
Vô cùng...

Ghê tởm.

Ta sợ hãi.

Chính bản thân mình, hơn bất kì thứ gì.

Ta sẽ làm những chuyện như thế. Ta cũng sẽ làm những chuyện này. Ta sẽ làm bất cứ điều gì.

Ta chỉ có thể làm thế. Làm mọi cách để bảo vệ bản thân. Ai cũng đặt chính mình lên trước nhất. Con người là như vậy.

Nhưng có thật không? Có thật vậy không?

Còn những người đã đem thân mình ra để bảo vệ ta?

Họ lớn hơn ta. Ta đã cư xử thật khéo léo để làm họ yêu quý ta. Họ đã mắc bẫy của ta.

Họ là những người tốt bụng. Đặt ta lên trước bản thân. Họ đã giúp ta. Ta được họ cứu. Họ đã cứu ta rất nhiều lần.

Biến những người tốt đó thành bàn đạp, ta trở thành vua.

Một vị vua cô độc. Một kẻ trần truồng, nhưng không ai nhận ra.

Ta sợ chính mình.

Vì thế ta không nên mở cánh cửa.

Ta phải ở lại đây.

Ta sẽ là vua mãi mãi.

Không ai được phép mở cánh cửa.

Đừng đi đâu cả.

Đừng để ta lại một mình.

Ta không muốn ở một mình.

Ta cô độc.

Nhưng ta cần phải ở một mình.

(Cậu không đơn độc đâu.)

(Niiyama Reon.)

(Có đây.)

(Có tôi đây.)

(Bước ra đi.)

(Vì tôi...)

(... ở đây.)

Ở đây.

(Bên cạnh cậu.)

(Nhìn đi.)

(Tôi...)

(... đang nắm tay cậu đây.)

Bàn tay này...

Thật ấm áp.

20. Cánh cổng [knock_on_heaven's_door]

Đường như máu đã bắt đầu chảy lại nơi cổ tay gãy guộc mà Haruhiro đang nắm lấy.

Niiyama Reon ngồi duỗi hai chân trên sàn căn phòng của nhà vua. Haruhiro quỳ một bên gối xuống sàn, nắm lấy cổ tay trái cậu ta.

Cũng không hẳn là trước giờ máu không hề chảy. Reon vẫn đang sống. Mặc dù vậy, da cậu ta rất lạnh, chẳng có chút sinh khí nào. Thân nhiệt bây giờ mới đang dần dần trở lại.

Reon chậm chạp ngửa cổ lên nhìn Haruhiro. Lòng trắng trong mắt cậu trông như màu xanh vậy. Con ngươi màu nâu nhạt thì đang phản chiếu lại hình ảnh của Haruhiro.

“Nè.”

Khi Haruhiro lên tiếng, Reon cúi mặt xuống. Dù vậy, cậu ta không định gạt tay Haruhiro ra.

“Mặc cho cậu ta đi.”

Alice ném cho Haruhiro chiếc áo choàng. Đó vốn là áo của Haruhiro. Cậu buông cổ tay Reon ra để nhặt chiếc áo choàng. Cậu choàng nó lên lưng Reon, người đang co quắp ngồi ôm gối.

“... Tôi đã làm những chuyện tồi tệ.”

“Đúng thế.”

Haruhiro nhìn quanh căn phòng của nhà vua. Gọi là Doppel không chuẩn. Những phân thân do Reon tạo ra bằng ma thuật đã biến mất không còn một mống. Gomi đang cố mở phòng giam để cứu đồng đội ra ngoài. Ahiru đã móc được thắt lưng vào chiếc lồng và đang hạ nó xuống. Io ngồi thụp xuống bên cạnh lớp vỏ rỗng, thứ đã từng là Tonbee. Cái vỏ rỗng chẳng hề động đậy. Nó không có độ dày, đúng là chỉ như cái bóng đơn thuần. Vì

Haruhiro ban nãy vừa trở thành Reon, nên cậu biết rằng Tonbee sẽ không bao giờ trở lại như cũ. Reon đã dùng ma thuật hút hết thứ gì đó tựa như tinh chất tồn tại, thứ làm cho Tonbee được là Tonbee. Cái bóng kia là phần bã còn lại. Tonbee không còn tồn tại nữa, ở bất cứ đâu.

Setora, Kiichi, Kuzaku hình như đang phân vân không biết có nên lại gần Shihoru hay không.

Shihoru ngồi bệt dưới đất, ngược nhìn trần nhà, trông ngẩn ngơ, nhưng tạm thời không khóc. *Nếu khóc thì chấm hết. Trước lúc đó, mình phải làm những việc cần làm.*

“... Ở kia, còn Merry...”

Cậu tìm thấy cô ngay. Merry đang ráng gỡ những lớp niêm phong, cởi xích khỏi cánh cổng.

“Kuzaku hay ai cũng được! Giúp cậu ấy đi!”

“R... Rõ!”

Kuzaku hăm hở chạy đi. Năng lực thể chất được cường hoá bởi Narci, khiến tốc độ của cậu ấy nhanh như một câu đùa độc địa.

Alice vác xẻng lên vai, định đuổi theo Kuzaku, nhưng bất giác dừng chân và ngoái lại. Con người màu đỏ nâu gần như đỏ ấy nhìn đắm đắm vào Reon thay vì Haruhiro.

“Chúng tôi sẽ mở cổng. Cậu tính thế nào?”

“... Tôi...”

“Đi thôi.”

Haruhiro lôi Reon đứng dậy một cách cưỡng ép, đẩy cậu ta về phía Alice. Reon loạng choạng, suýt thì ngã lăn ra. Dù vậy, cậu ta vẫn bắt đầu bước đi bằng đôi chân mảnh khảnh.

“Setora, Kiichi nữa! Io, đi thôi! Tonbee đã nhờ tôi lo cho cô! Chúng ta cùng về Grimgar thôi! Nào!”

Haruhiro lần lượt hướng Setora, Kiichi, và Io về phía cửa. Còn một việc nữa cần làm. Chỉ riêng việc này là Haruhiro phải làm. Không thể giao phó cho người khác được.

Cậu muốn cố gắng không kích động cô, nhưng không biết nên bỏ thời gian ra làm từ từ hay khẩn trương thực hiện? Cậu không rõ, hay nói đúng hơn là chẳng thể nói được như thế nào mới đúng, chắc là năm mươi năm mươi. Suy nghĩ một hồi, cậu quyết định tiếp cận cô như bình thường.

“Shihoru nũa!”

Không đợi cô trả lời, cậu nắm tay cô kéo dậy, cứ thế bắt đầu chạy. Giờ là được ăn cả, ngã về không. Ra sao cũng được, hay đúng hơn, cậu chẳng thể làm gì khác ngoài cách này. Cậu không thể bỏ Shihoru lại, nên đây không phải hành động tuyệt vọng bất cần. Haruhiro nghĩ rằng chỉ có cách này thôi, cách này là tốt nhất. Nếu Shihoru bùng nổ trước khi Haruhiro đến được chỗ nhà vua thì vô phương cứu chữa, nhưng nếu tình hình còn khả quan thì dù phải lê lết, cậu cũng sẽ đưa Shihoru đi. Haruhiro đã hạ quyết tâm như vậy.

Nào, chỉ còn một chút xíu thôi, tớ van cậu đấy, đừng khóc nhé, Shihoru.

Vừa cầu nguyện, cậu vừa hướng về phía cánh cửa. Cậu chẳng có dũng khí để nhìn sang kiểm tra tình hình của Shihoru. Trước mắt, dù chân chẳng ríu lại với nhau, Shihoru vẫn đang đi theo cậu. Chỉ thế là đủ rồi.

“Ừ sa ô ra pê...!”

Gomi phá toang buồng giam bằng thanh kiếm lớn một cách đầy sảng khoái. Từ bên trong, một người đàn ông có tóc mái dài che gần hết mặt bước ra. Đó là Tasukete.

“Quý cô 1000! Quý cô 10000!”

Ahiru cũng đã kéo được cái lồng xuống. Cửa lồng hình như bị khoá, nhưng có vẻ hần cậy được nó ra bằng chiếc thắt lưng chẳng chút khó khăn.

“Yuiko...!”

Ahiru đưa tay ra, người phụ nữ bị bắt ăn mặc giống như một con chim lao vào lòng hắn.

“Yoshiharu! Em vẫn luôn tin anh...!”

[illegible]

Kuzaku đang tung hết sức lực kéo những sợi xích cuốn chặt quanh cánh cửa.

Kiichi cõng Setora trên lưng và chạy trên các buồng giam xếp theo dạng bậc thang. Chỉ đúng một chỗ là thành cái cầu thang có bề rộng chừng hai mét. Io, Alice, Reon đang chạy lên cái cầu thang đó. Haruhiro cũng nối gót họ.

Đến giữa cầu thang, đột nhiên Shihoru dừng phắt lại.

“Này, Shihoru...”

“Sao cũng được.”

Cậu nhìn sang, thấy hai mắt Shihoru đang sáng long lanh. Chúng nhoè nước mắt.

Cô ấy sắp khóc rồi kìa. Tệ quá. Không được hay sao? Đã đến tận đây rồi. Không.

“Tớ thì không!”

Haruhiro bế bổng Shihoru lên. Một tư thế hình như được gọi là “bồng công chúa”. Đã vậy, Shihoru còn gằn như chẳng mặc gì. Cực kì mềm mại. *Tự mình còn thấy chuyện này cứ làm sao ấy? Dù mình không có cảm giác gì khác lạ. Tình thế bắt buộc thôi. Quả thực là cảm xúc yêu đương không có một tí tẹo nào. Mình yêu quý Shihoru. Đã có nhiều chuyện xảy ra. Mình yêu quý Shihoru lắm, tới mức không thể diễn tả bằng lời là yêu quý như thế nào. Đương nhiên, làm gì có chuyện “sao cũng được”. Chẳng biết chừng, mình có thể chết vì những giọt nước mắt lấp lánh của Shihoru. Nhưng cô ấy quan trọng tới mức nếu phải từ bỏ Shihoru thì thà mình chết luôn cũng được.*

Cậu leo lên cầu thang. Ba bậc một. Cánh cửa đã được mở ra nhờ Kuzaku. Phía bên kia cánh cửa là bức tường trắng đầy vết bẩn, nhưng những người vừa tiến vào đó, gồm Io, Gomi và Tasukete đã biến mất. Cánh cửa đó kết nối tới một thế giới khác. Trên lưng Kiichi, Setora ngoái lại thật nhanh. Cứ vậy, họ biến mất phía bên kia cánh cửa. Reon đang chần chừ trước cánh cửa. Alice đá mạnh vào mông cậu ta.

“Nhanh lên!”

“Á!”

Reon cũng biến mất ở phía bên kia cánh cửa.

“Ahiru, người thì sao!?” Alice hỏi.

“Tôi thì...” Vẫn ôm chặt lấy Yonaki Uguisu, Ahiru cười với Alice, “tôi sẽ ở lại với cô ấy. Tôi vĩnh viễn không muốn rời xa cô ấy một lần nào nữa.”

Alice nhún vai, nhảy qua cánh cổng.

Shihoru sắp khóc? Hay cô ấy đã khóc rồi? Haruhiro không biết.

Cánh cửa đã ở ngay đó. Tới đây rồi, dù có cạn kiệt sức lực cũng không còn gì hối tiếc, nhưng chỉ còn chút nữa thôi.

Mình muốn trở về nơi đó, cùng với mọi người...

21. Tiếp tục [re start]

m... Đây... ủa... là đâu... vậy, nơi này...?

Tối, thật. Không phải... tối đen như mực... sao? Có lẽ mờ, ánh sáng, xanh xanh...

Sàn nhà... Mặt đất... Cứng. Và lạnh. Đá, hay là gì...?

Mình đang, ngủ ư? Mình đã ngủ...?

Không... không phải. Mình có cảm giác... khác với ngủ. Hình như mình đã đi... trên một con đường dài... ở đâu đó, mình cũng... không dám chắc, nhưng có vẻ mình... đã rơi xuống. Có cả cảm giác, lăn tròn... Hình như, đã từng xảy ra, chuyện ấy... Parano. Đúng rồi. Chuyện đã, xảy ra, ở Parano. Mình đoán là... không giống. Ví dụ như... ở trong vòi rồng... Mặc dù mình, chưa từng ở trong... một cái vòi rồng.

Mọi người, có ở đây không? Có... thì phải? Nếu không thì... rắc rối lắm.

“... Ư...”

Mình không cất tiếng được. Cử động cũng không. Sao thế này? Mình đang tê liệt... đấy ư?

Mắt mình cũng, không nhìn rõ lắm. Là do, bóng tối... nhỉ. Gì thế này?

Thứ gì đó, đang phát sáng.

Mờ ảo.

Trên mặt đất, hay trên sàn.

Đường kẻ phát sáng... Lẽ nào là hoa văn?

Có ai đó, ở đây à?

Dường như... họ đang đứng, ở một nơi không xa lắm.

“Hiyo.”

Mình nghe thấy một giọng nói trầm khàn.

Giọng đàn ông.

“Vâ~âng, thưa chủ nhân.”

Một giọng nói khác.

Lần này là... phụ nữ... Ủa?

Hình như mình... đã từng nghe... giọng này rồi?

“Bắt đầu cho uống thuốc đi. Để chúng quên đi những chuyện không cần thiết.”

“Nya. Đông ơi là đông thế này, một mình Hiyomu làm thì vấ~ất vẫ nhĩ. Đư~ương nhiên, Hiyomu vẫn sẽ làm cẩn thận. Vì đây là công việc, công việc mà. Kya pi.”

“Còn... những kẻ này.”

“Hừm? À, ừm, đứa này, và đứa này ấy ạ?”

“Phải. Chúng ta sẽ nghĩ cách sử dụng khác.”

“Rõ~õ ạ. Bây giờ bây giờ, Hiyomu sẽ bắt đầu cho bọn họ uống loại thuốc siêu bí mật của chủ nhân. Thuốc này cũng là vật quý mà chủ nhân đã dùng relic [di vật] để tạo thành. Không thể lãng phí được. Hiyomu sẽ sử dụ~ụng thật cẩn thận.”

“Người nói nhiều quá...”

“Oa oa oa. Xin lỗi ngài. Nhưng mà nhưng mà, Hiyomu sẽ làm việc tử tế. Với việc đó, Hiyomu sẽ không mắc sai lầm, sẽ không mắc sai lầm!”

“Vậy thì làm nhanh lên.”

“Vâng nya.”

Gì thế nhĩ...?

Chủ nhân...?

Hiyomu... ủa...?

Cô Hiyomu đó...?

Nhắc mới nhớ... giọng nói mình nghe được ở... Leslie Camp... cũng là... phải rồi.

Là giọng Hiyomu.

Chủ nhân... tức là, ai nhĩ...?

Tối quá... không nhìn thấy. Nơi này... là... ở đâu?

Hiyomu đang, làm... gì đó.

Rất gần.

"... Ơ kìa ơ kìa? Cậu tỉnh mắt rồi à?"

Mình không nhìn rõ khuôn mặt.

"Um... mà, thôi cũng được, vẫn chưa thể cử động phải không? Kết cục thì cũng như nhau thôi."

Cơ thể đang nằm nghiêng của cậu bị lật ngửa ra. Hiyomu đang ngồi xổm ngay phía trên đầu. Kiểu tóc kia gọi là tóc buộc hai bên nhĩ. Không nhầm được. Chính là Hiyomu.

"Nà~ào, miệng đâu, 'a' đi nào. Kìa. Mở miệng ra. Cậu đang thức mà?"

Cậu dồn sức ngậm chặt miệng, nhưng bị cô ta cậy banh ra. Lúc này, tay Hiyomu đang chạm lên má và cảm cậu... Ma thuật. Đúng rồi. Phải dùng ma thuật. Resonance.

Không.

Không được rồi.

Chẳng có gì xảy ra cả.

Phải rồi... Mình đã nghĩ vậy.

Ai cũng có thể sử dụng ma thuật. Đó là quy tắc ở Parano. Chỉ áp dụng ở Parano.

Mình đã dự đoán là nếu đi sang thế giới khác, có thể sẽ không sử dụng được ma thuật nữa. Chắc hẳn Shihoru sẽ không còn là một trickster. Nếu ra khỏi Parano, chắc chắn Shihoru sẽ được cứu. Mình đã đúng... nhưng, chuyện này là...

"Nào nà~ào, uống thuốc thôi. Sẽ không sao đâu. Không đau đâu. Có thể không ngon lành gì, nhưng đừng nào chẳng quên hết. Đúng rồi đúng rồi, đúng~úng rồi. Cứ thế, nuốt ực một cái. Ơ này? Vẫn còn chống cự à? Phiền quá. Thế này thì sao? Bịt miệng rồi bóp mũi lại như thế này, chỉ còn cách nuốt thôi nhĩ? Ừ phư phư. Ô kê rồi. Ngoan lắm, ngoan lắm..."

"... Hãy tỉnh giấc."

Dường như nghe thấy tiếng ai đó gọi, cậu mở mắt.

Tối quá. Đang là buổi đêm sao? Nhưng không hoàn toàn tối đen. Vẫn có ánh sáng. Là lửa. Ở phía trên đầu. Lửa đang thấp sáng. Hình như là nến. Những cây nến nhỏ được gắn trên tường đang cháy bập bùng. Không chỉ có một. Nhiều cây nến xếp cách nhau, chạy dài về phía xa. Đây, là đâu?

Cậu thấy hơi khó thở. Thử chạm vào bức tường, cậu cảm nhận được sự cứng rắn và thô ráp. Đây rõ ràng đâu phải là tường, chỉ là khối đá mà thôi. Thảo nào lưng cậu dựa vào lại thấy đau. Mông cũng đau nữa. Lẽ nào đây là một cái hang? Hang hủ? Tại sao cậu lại ở trong một cái hang cơ chứ...?

Những ngọn nến được đặt khá cao, nếu cậu đứng lên và vươn thẳng tay thì có lẽ vẫn chạm tới. Chính nhờ cái độ cao đó mà cậu hầu như chẳng nhìn thấy cả tay lẫn chân của mình.

Nhưng cậu cảm nhận được thứ gì đó. Khi lắng tai nghe, cậu thấy loáng thoáng có âm thanh như tiếng hít thở.

“Chẳng nhẽ có ai sao...?”

“A... ừm.”

“...Ừ.”

“Nơi này là, đâu...?”

“Nyaa...”

“... Ừm, có... có đây.”

“Thế này là, gì, gì thế, nhỉ...? Ai đó giúp tôi với...”

“Kiểu này là say rượu sang ngày hôm sau hử? Khó chịu quá...”

“Nhà người đừng lại gần giùm cái? Hôi quá!”

Không phải chỉ có cậu. Dường như có đến mấy người. Cả nam, cả nữ.

“... Mà đây... là chỗ nào? Có ai... biết không?”

“Không...”

Cậu trai với thân hình to lớn ở gần cậu lắc đầu. Dù sao vẫn có ánh nến, và mắt cậu cũng đã dần quen với bóng tối.

“Như... thế nào nhỉ? Ừ thì... ừm, tớ... ừm... Nói thế nào nhỉ...”

“Hả... cái gì?”

“Có lẽ, tớ... tên là Kuzaku.”

“À. Tên hả?”

“... Thì đúng vậy. Nhưng mà... tớ không nhớ. Chẳng nhớ ra được.”

“Nhớ cái gì? A...”

Cậu ghì mạnh tay như cào cấu lồng ngực. *Mình không rõ. Bản thân ở đây từ khi nào? Tại sao lại ở đây? Khi mình nghĩ ngợi, trong đầu cứ như có cái gì đó vướng mắc. Thế nhưng, “cái gì đó” cũng vụt một cái đã biến đi. Mình không biết. Hoàn toàn. Không biết gì hết trơn hết tơi.*

“... Tớ cũng chỉ nhớ được cái tên... Haruhiro... thôi. Chuyện quái quỷ gì... thế này...”

[1] Chữ Hán viết là 彗 .

[2] Viết là 星, có nghĩa là ngôi sao.

[3] Nghĩa là mắt có ba phần trắng, chỉ kiểu mắt mà nhìn được lòng trắng ở bên dưới con ngươi.

[4] Trong tiếng Nhật nghĩa là "rác".

[5] Trong tiếng Nhật có nghĩa là "uể oải, lơ đãng".

[6] Trong tiếng Nhật nghĩa là "con vịt".

[7] Haruhiro bình thường xưng "ore", ở đoạn này chuyển thành "boku" là cách xưng hô của Alice. "Ore" và "boku" đều có thể được nam giới sử dụng, nhưng "ore" nam tính và suồng sã hơn.

[8] Một quan đại phu nước Lỗ, tên thật là Trọng Do (542-480 TCN).

[9] *Atashi*, ngôi thứ nhất không lịch sự thường được con gái sử dụng.

[10] Trong tiếng Nhật có nghĩa là "thằng đàn".

[11] Trong tiếng Nhật có nghĩa là "nem".

[12] Bình thường nhà vua xưng "ore", đoạn này đổi thành "boku".

Table of Contents

1. Xa xôi [faraway]
2. Áo giáp đối trá [solitude]
3. Người bạn đáng yêu của tôi [be_my_friend]
4. Ánh sáng lấp lánh ngày gặp gỡ [toki_meki]
5. Con đường trở thành nhà thông thái [born_to_be_wise]
6. Đúng như ước nguyện [inspire_me]
7. Chỉ vì có em [only_you]
8. Bài hát của hai người [honesty]
9. Đời đầy cạm bẫy [rip_van_winkle]
10. Khao khát mang tên tình yêu [loveway]
11. Dịu dàng ôm trọn [never_let_me_down]
12. Dễ dàng mất đi, dễ dàng đổ vỡ [we_have_lost]
13. Mơ đến vô cùng [fable]
14. Không phải lang thang [gone_gone]
15. Câu bé mang tên dục vọng [sexy_drive]
16. Lời hay lẽ phải sao mà lạnh lẽo [sentimentalism]
17. Hình dạng hoàn thiện của tôi [perfect_world]
18. Đôi khi phải trở nên tàn nhẫn [the_cruel]
19. Vị vua trần trụi [streaking]
20. Cánh cổng [knock_on_heaven's_door]
21. Tiếp tục [re start]